



ВАСИЛЬ
СИМОНЕНКО





ВАСИЛЬ
СИМОНЕНКО

ПОЕЗІЇ

Київ
«Радянський
письменник»
1984

У2
С-37

В книгу избранных стихотворений известного украинского советского поэта Василия Андреевича Симопенко (1935—1963) вошли лучшие лирические, а также сатирические и юмористические стихотворения, поэмы и сказки для детей.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

*О. Є. Засенко, С. А. Крижанівський,
О. В. Лупій, М. Л. Назнібіда,
Л. М. Новиченко, Б. І. Олійник,
Б. П. Степанюк*

Вступна стаття О. Т. Гончара

*Упорядкування та примітки
В. В. Біленка*

Рецензент М. Г. Жулицький

С 4702590200-151
М223(04)-84 БЗ.17.19.84

© Видавництво «Радянський письменник», 1984

ВИТЯЗЬ МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

З глибин народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби виспівалась вона. Звідси той дух непоборний, яким вона пройнята, звідси та розпашіла пристрасть, яка буяє в ній. Вітер часу не остудив Симоненкових поезій, вогнем душі жаріють вони й сьогодні, як і тоді, коли вперше так жагуче й неповторно вибухнулися в нашому красному письменстві.

Вийшов він з того дитинства, що його в самій зав'язі опалила війна своїми чорними ураганами, звідти з'явивсь, де гули жорна окупаційні, ті ненависні жорна біди, що їх «із кам'яного віку па танках варвари в Європи привезли». Дитинство його чуло ридання матерів, що безуміли від горя над фронтovими похоронками, воно брело за ними скородити повоєнні поля, тяжко добувати хліб насущний. Скупе на ласку було, мінами та снарядами бавилось його дитинство, коли від запізнілих вибухів десь біля вогнища степового інвалідами й діти ставали, ці найменші безневинні солдати народ.

Будь хлопець старший на кілька літ, легко було б уявити його серед Кошових та Гречаних, серед молодогвардійців та їхніх численних, школярського віку сподвижників, що по всій Україні, услід за батьками й старшими братами, виставляли проти ворога свою нескорену, волелюбну юнь.

Читаючи поезії Василя Симоненка, вловлюєш їхню внутрішню спорідненість з творами тих молодих наших поетів, чия юність ходила в шинелях, чиї голоси по фронтах на півслові обірвані фашистською ку-

лею чи сварядом. Згадується Булавико, згадуються такі, як він. Та ж енергія вірша, той же могутній вибух пристрасті, гніву, дух патріотичної самопожертви і непокори.

Хлоп'ям зустрів Симоненко сонячний День Перемоги. Фронтіві випробви минули його, малолітка, але червоно-вишневі Малишкові зорі з дивною силою продовжили себе в Симоненковій поезії. І якщо Малишко для нас — сурмач покоління фронтowego, то Симоненко постав перед нами сурмачем покоління молодшого, того, що дітьми-пастушатами вийшло з воєнних заграв. Зболений ранніми болями, одержимий жагою любові до матері-Батьківщини, він виповів цю любов і цей біль у слові пекучому й шаленому:

Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любові, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвплями градавнього Дніпра.
Не шкодує добра мені, людині,
Щастя не жалій моїм літам —
Все одно ті скарби по краплині
Я тобі закохано віддам.

Його любов до України — це любов молодого радянського патріота, це щире чуття поета-інтернаціоналіста, який широко дивиться на світ, адже в наш час тільки безнадійно тупий може не стати інтернаціоналістом, не дорожити голубою своєю планетою, що не лише для космонавтів — для всіх націй і рас вже постає у єдності, як спільна колиска людства, живлющий оазис у всесвіті. Симоненко — митець світогляду лєнінського, він бачить народ свій під прапорами братерства, поет гордиться своєю прекрасною соціалістичною Україною, її роллю в сім'ї здружених народів, її працею, її неповторною духовною творчістю, що дедалі більшої ваги набуває в сучасному житті людства. Україна, соціалістична земля, для нього —

мати, святина, вона йому дає крила й снагу, глибінь роздумів і художні барви, у відданості їй для поета — сяннівське щастя його, і сила, і честь. Нещадний він до її ворогів, глумителів та відступників, проти яких спрямована його спонеляюча ненависть:

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Поцезнуть всі перевертні, й приблуди,
І орди завойовників-заброд!

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Глибинне патріотичне почуття живило бентежну душу поета, пристрасть справжнього комуніста щодень вела його в життя, як на подвиг. З творів Симоненка постає образ сучасної молоді людини, цільної і благородної у своїх пориваннях, сформованої нашим радянським ладом для чесного й відповідального життя. Випосний соками рідної землі, духовно багатий, сповнений почуття гідності, він очима господаря і спадкоємця дивиться на великі звершення свого народу, на його історію і його майбутнє, і коли Симоненко пише про це — віриш кожному слову його натхненних присяг:

Я живу тобою і для тебе,
Вийшов з тебе, в тебе перейду,
Під твоїм високочолім небом
Гартував я душу молоду.

Високе розуміння патріотичного обов'язку, щира внутрішня переконаність і віра в комуністичні ідеали — саме це дає поетові моральне право бути суворим, нещадно вимогливим до себе й до інших, бути тим, чие слово може судити й висміювати, обурюва-

тись і таврувати. Натурою він боєць, таким виступає в найдраматичніших колізіях сььогодення, де фронти нерідко пролягають через душі людські, де від людини не менше, ніж будь-коли, вимагається мужності, її гніву, її любові. Він з того покоління радянської молоді, що увібрало в себе величезний історичний досвід епохи і прагне з високими критеріями ставитись до всього навколишнього, він з тих молодечих завзятих натур, що не дають прощення нічому фальшивому, тупому, потворному, здатному хіба що нівечити буйно-зелені парості життя. Тому громадянський пафос поета, його патріотична гордість так природно поєднуються з гнівною інвективою, сатиричним викриттям, що раз у раз сусідить у нього з пайінтимнішою лірикою. Слово його часом б'є з розмаху, поет уміє сказати, як «параграфи присіли біля столу», як на свіжу думку чатують «цитати із багнетами в руках»... Гостроязкий, насмішкуватий, він ніде не поступається своїм правом викривати рутизму й трутизну, на посміх громадський виставляти все те, що вважає негідним, принизливим для людини.

Художня палітра його багатюща, Симоненко сміливо випробовує себе в різних жанрах. Поряд із творами громадянської та інтимної лірики (ці мотиви в нього часто гармонійно зливаються в однорідний поетичний сплав) з-під його пера виходять і дошкульні сатиричні епітафії, і твори такого улюбленого народом жанру, як байка, він пише віршовані жарти й казки для дітей, зігріті теплим гумором, усмішкою, народним дотепом. Буває він різкий, іноді зумисне грубуватий, але й тоді під покровом цього вчувається щира, відкрита душа. Творчий діапазон його щодалі розширювався, про що свідчить, зокрема, й художня проза молодого митця, його оповідання, в яких він теж залишається поетом.

Серед літераторів трапляються й такі, без яких їхня доба могла б спокійно обійтись, нічого істотнішого не втративши. А є такі, що стають виразниками свого часу, живими нервами його драм і борінь, відтворюють у собі самий дух епохи,— її кровообіг проходить крізь них. Є такі, чия творчість стає мовби часткою нашого буття, часткою повітря, яким ми диhaем, і тих ландшафтів, що нас чарують, і помислів, що ними живем. Симоненко такого типу поет. По таких читач вивіряє свої емоції, свої заповітні думи.

Полтавець родом, він закінчив свій короткий життєвий шлях у Черкасах, в Шевченковім краю. 8 січня 1935 — 14 грудня 1963... Ці дати обрамляють його життя. І не тільки біографічно пов'язаний він з самою серцевиною української землі: для спігу свого, для думи своєї в щасливу мить народила його Україна. І віп — за прикладом найкращих наших поетів — синівською відданістю їй віддичив, напруженим, чесним горінням душі.

Не випадково шевченківські інтонації, мотиви народної пісні так часто озиваються, відлунюють у поезіях Василя Симоненка. Непідробна глибока народність органічно притаманна його творчості, його поглядам на світ і на життя, на своє покликання в ньому. Перед нами молода людина, яка до важливих життєвих істин здобувалась сама, жила своїм розумом, непозиченими уявленнями; перед нами образ людини, для якої естетичною нормою стала сувора, майже аскетична вимогливість до себе, прагнення самовдосконалюватись, готовність взяти будь-який труд, будь-який випроб на себе ради щастя народу, Батьківщини, людства.

Не якимись формальними поваціями вразив Симоненко нас, не умільським мереживом слів, а тією внутрішньою красою, істинністю почуття, інтелектуальною

наповненістю, щирим юнацьким поривом, що властиві його найкращим поезіям:

Кораблі! Шикуйтеся до походу!
Мрійництво! Жаго моя! Живи!
В океані рідного пароду
Відкривай духовні острови!

Багато він ще міг би створити. Може, лише третину відміряв свого звияжного шляху, і скільки незробленого зосталось по той бік трагічної межі, за тими непройденими верствами...

Лицарськість, безперечно, притаманна була його вдачі, його безкомпромісній вольовитій натурі. Обдарованість Симоненка була щедрою, яскравою, однак почуттями, безоглядною відданістю пародові поет не був винятком, він висловив характерне для багатьох, сираглими вустами виспівав юність свого покоління, став чистим, неспідуваним сумлінням своїх ровесників, і в цьому особлива сила і зваба його поезій.

Не примеркла з літами поетична зоря Василя Симоненка. Горить високим, чистим світлом в небі українського радянського письменства. По цій високості й чистоті, по алмазному блиску впізнаємо її серед інших. Є в його творчій доробку речі, які сьогодні справедливо можемо назвати класичними. Його творчість живе, їй відкритий шлях до юнацьких сердець, до народу, до України, яка навіки увінчала поета своєю любов'ю. Справді, як молодий витязь, звівся він у нашої поезії, і так виразно чуємо його свіжий, мажорний, юнацьки бадьорий голос, яким він і сьогодні вітає життя:

Здрастуй, сонце, і здрастуй, вітре!
Здрастуй, свіжосте нив!
Я воскрес, щоб із вами жити
Під шаленством весняних злив.

Олесь Гончар



ПОЕЗІЇ





Із книжки
«Тиша і грім»
(1962)

ЖОРНА

Натуга на руках,
від втоми чорних,
здувала жили,
ніби мотузки.
Каміння кладало зубами
в жорнах,
жувало жовті зерна на друзки.
І сялось не борошно,
а мука...
При тьмяному мигтінні каганця
жіночі ніжні
материнські руки
тягли за ручку
камінь без кінця.
Журливо мліли очі сумовиті,
і борошно,
мов біла кров, лилось...
Це все було
в двадцятому столітті,
що грозами над нами пронеслось.
Ми часто чуєм
радісну зловтіху
у голосі ворожому,

чужім,
що заглядали кривда
й люте лихо
у наш —
для щастя виведений — дім.
Хай сатаніють
виродки од крику —
нас не знобить
од їхньої хули:
нам жорна ті
із кам'яного віку
на танках варвари
з Європи привезли.
І то для них
таки й була наука,
коли —
у всього світу па виду —
немов у жорнах,
дужі наші руки
перемололи варварську орду.
Народе мій!
Титане непоборний,
що небо підпирає голубе!
Твій гордий подвиг
не принизять жорна —
вони лиш возвеличують тебе.
Дарма біситься
злість ворожа чорна —
нічим не очорнить
твої боротьби!..
Цілую руки,
що крутили жорна
у переддень космічної доби.

* * *

Я закоханий палко, без міри
У небачену вроду твою.
Все, що в серці патхпешне і щире,
Я тобі віддаю.

Ти дала мені радісну вдачу,
Кров гарячу пустила до жил.
Я без тебе нічого не значу,
Ніби птиця без крил.

Кожну хвилю у кожну днину
Гріє душу твоє ім'я,
Зореносна, червона, єдина,
Україно Радянська моя.

* * *

Можливо, знову заgrimлять гармати,
І танк зімне пшеницю на лану,
І буде плакати і журитись мати,
Коли сини ітимуть на війну.

І хтось востаннє поцілує милу,
І хтось сльозу непрохану змахне,
А може, дехто втратить віру й силу,
Своє життя рятуючи одне.

Але не я... Я квизнути не стану,
Хоч як не буде боляче мені,—
За нашу землю, дорогу й кохану,
Я рад прийняти на себе всі вогні.

За тих дітей, що бігають до школи,
За матерів, змарнілих у труді,
За рідні наші верби довгополі,
За наші дні прекрасні й молоді.

І тут ні сліз, ні відчаю не треба,
І тут не треба страху і ниття —
Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

* * *

Де я не буду, що робить не стану,
Куди на цьому світі не заб'юсь,
Одній людині, одному титану
Завжди і скрізь від серця поклонюсь.

Куди б мене дороги не манили
І хто б мене звернути не хотів,
У мене хватить розуму і сил
Іти по тій, що Ленін заповів.

БАБА ОНИСЯ

У баби Онисі було три сипи.
У баби Онисі сипів нема.
На кожній її волосині
морозом тріщить зяма.
Я горя на світі застав багато.
Страшнішого ж горя нема,
ніж те, коли старість мати
в домівці стрічає сама.

Немає такої біди і муки,
ніж сумно з-під сивих брів
дивитись щодня, як внуки
ростуть без своїх батьків.
За те, що ми в космос знялися,
що нині здорові й живі,
я пам'ятник бабі Онисі
воздвиг би на площі в Москві.
Щоб знали майбутні предтечі
в щасливій і гордій добі:
їх горе на утлі плечі
Онися взяла собі.
Щоб подвиг її над землею
у бронзі дзвенів віки,
щоб всі, ідучи повз неї,
знімали в пошані шапки.

ПІЧ

Лиже полум'я жовте черево,
Важкувато сопе димар,
Галасує від болю дерево,
Піднімаючись димом до хмар.

Бубонять рогачі і кочерги —
Щось пригадують з давнини,
І чекають покірно черги
Засмаглілі горшки й чавуни.

З тітки полум'я сон злизало,
Тітка гладить рукою глек,
Теплий ватяник зав'язала
На застуджений свій попереk.

Біга тітка із кухні в сіни,
З-під повітки заносить дров —
З них струмує жовтаво-сія
Віковічна печаль дібров.

Звично грюкають мляві двері,
Піч гуде і димить у світ —
Скільки в пащу цієї ненажері
Тітка вкинула кращих літ!

Сновигають по зморшках думи,
На щоках танцює вогонь,
Сажа в'їлася чорним глумом
У пелюстки її долонь.

Біля печі вона, мов бранець,
Слугувала під шурх спідниць,
Віддавала дівочий рум'янець
Чистоті смачних паляниць...

Менше ми гіркоти нестимем,
Стане ближчою паша мета,
Як не будуть у небо димом
Підніматись жіночі літа.

ПРОЩАННЯ ФЕДОРА КРАВЧУКА, КОЛГОСПНОГО КОНЮХА, З СТАРОЮ ХАТОЮ

Ти стоїш, небагата й непишна,
виглядаючи з саду в луг.
Рясний цвіт обтрусили вишні
на солом'яний твій капелюх.

Ти приймала і щастя, і лихо,
поважала мій труд і піт,
із-під сірої теплої стріхи
ти дивилася жадібно в світ.
Відчиняла ти лагідно двері
для нового життя й добра,
друзів кликала до вечері,
рідна хато моя стара.
Я в тобі розлучився з журбою
і навіки спекався біди.
Я прощаюся нині з тобою,
рідна хато моя, назавжди.
В нову хату ідуть твої діти
з сміхом, з піснею. як вогнем.
Як же радість тобі втаїти
під старечим своїм брилем!
Ти була мені наче мати,
ти служила мені, як могла, —
кожна кроквочка, кожна лата
не жаліла для пас тепла.
Тож сьогодні і в тебе свято,
в шибках вогники голубі.
Переходячи в нову хату,
говорю я:
— Спасибі тобі!

ДІД УМЕР

От і все.
Поховали старезного діда,
закопали навіки у землю святу.
Він тепер вже не встане
і ранком не піде
із косою під гору круту.

І не стане маптачкою тишу будити,
задивлятися в небо, як гаснуть зірки.
Лиш росою по нім буде плакати жито
і пливтимуть над ним непомітно віки.
От і все.

Поховали хорошу людину,
повернули навіки у лоно землі.

Та невже ж
помістились в тісну домовину
всі турботи його,
всі надії,
жалі?

Та невже ж то
йому все віднині байдуже —
чи світитиме сонце,
чи ніч напливе?

Біль у душу мою закрадається вужем,
відчай груди мені розпанахує, рве.

Я готовий
повірити в царство небесне,
бо не хочу
щоб в землю ішли без сліда
безіменні,
святі,

незрівнянно чудесні,
горді діти землі,
вірні діти труда.

Хай шалені гудуть
над планетою весни,
хай трава цнеться вгору
крізь листя старе...

Я не вірю,
що дід із могили воскрес
але вірю,
що ні —

він увесь не умре.
Його думи нехитрі
додумають внуки,
і з очей ще віки пломенітимуть в них
його пристрасть і гнів,
його радощі й муки,
що, вмираючи,
він передав для живих.

СПАСИБІ

Я вклонюся землі і скажу їй:
— Спасибі,
що мені ти прослалася, тепла, до ніг,
що не кінчилась ти на дідівській садибі,
але ринула вдаль тисячами доріг.
Легко ніжність мою голубину збагнути,
ти сама, як святиню, її бережеш:
я сьогодні до тебе уже не прикутий
ланцюгами холодних безжалісних меж!
Це вони мені руки в'язали і ноги,
це вони мою мрію тримали в ярмі.
Ніби ґрати, вони обступали дорогу —
коридор у вселюдській жорстокій тюрмі.
Я, пригнічений ними, не бачив неба,
я, задавлений ними, конав у імлі,
клаптик щедрості брав я у тебе —
у незмірно багатій мамі-землі.
А вони ж і тобі перекраляли груди,
не давали прорватись твоїй доброті.
Це було, моя земле, цього вже не буде
у моєму й твоєму довічнім житті.

У кісниках барвистих із райдуг веселих,
з білим бантиком чистих, замріяних хмар —
ти стоїш, мов дівча, і підносиш нам келих,
щедро ллєш в наші душі зелений нектар.
Ти напружила м'язи — і тріснули межі,
і сповзли з твого тіла рови-ланцюги,
щоб ішов я щасливий в твоїм безбережжі,
зачерпнувши із надр твоїх сили й снаги,
щоб думки мої пахли у білому хлібі,
щоб любов моя квітла пилком на житах.
Я кажу тобі, земле:
— Синівне спасибі!
Будь безсмертна в своїх трудівничих літах.

МІЙ РОДОВІД

Вельможі пихаті і горді
Плетуть родоводів в'язь:
В одного — прапрадід став лордом,
В іншого — прадід князь.

Баньки уп'явши в минуле,
Гордо ця знать рече:
— Про нас хрестоносці чули...
— В нас Рюрика кров тече...

— Мій предок вогнем і залізом
Титул собі добув...
— А мій тисяч сорок зарівав,
За це і в пошані був...

Нічого собі родоводи!
Та киньте свій гвалт і крик:
Я із древнішого роду,
Бо я — полтавський мужик.

Ви скорчите кисло пику,
Коли повідомлю вас,
Що предок мій споконвіку
Хліб сів і свині пас.

Щоб жерли ви булки й сало,
Віками пер соху-плуг.
Хіба ж для історії мало
Оцих видатних заслуг?!

Я вами гордую, панове,
Бо я — знатніший од вас.
Звиняйте за грубе слово —
Я з вами свиней не пас!

ШУМ ПОЛІВ

(Над «Кобзарем»)

Поля мої! Суворі тасмпиці
Я відчуваю в плескоті хлібів —
Здається, сотні змучених рабів
Звели до сонця стомлені правиці.

Зелений подих теплої пшениці
Доносить розшум Кобзаревих слів.
Любов і ласка, ненавпсть і гнів
Спалахують в рядках, як блискавці.

Скорбота матері, і сльози немовляти,
І задуми безпомічно-крилаті
Шукають — не знаходять берегів.

Тут правда з кривди злускала облуду,
Щоб розказали нам з віків минулих люди
Історію насильств і батогів.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Десь вітер грає на віолончелі,
Морозні пальці приклада до скла,
І ти одна в зажуреній оселі
Замріяно схилилась до стола.

Мов раб німий на Араратській скелі
Їрбує написи про подвиги царя,
Ти на папері почуттів моря
Переливаєш в строфи невеселі.

Ти — хвора дівчина — серед глухої ночі
Врізаєш в вічність огненні, пророчі
Слова з прийдешніх сонячних віків,

Щоб ті слова хитали чорні трони,
Щоб їх несли з собою легіони
Нових, непереможних Спартаків.

КОСАР

А. С. Малишкови

В поле вийшов косар на світанні,
Ждуть його обважнілі жита,
Дзвонять радістю далі туманні,
Мов перейдені весни й літа.

Приставає косар до роботи,
Скісся блискає і співа.
Чисті краплі солоного поту —
Ваговиті, мов чесні слова.

Встало сонце і впало в очі,
Хмари втому зняли з плечей —
Служать людям ці руки робочі,
Сонце людям гріє з очей.

Стали копи рядами па чати,
Залицяється колос до губ —
Так свій полудень зустрічати
Вміє щирий косар-працелюб.

Хай тим стане оце за диво,
Хто під регіт і плач жоржин
Йде косить поетичну ниву,
Позичаючи мозку в машин.

Буде, мабуть, повік «кустарно»
Оброблятися нива оця —
Там пускати машину марно,
Де працюють людські серця!

Устає косар до роботи,
Скісся блискає і співа.
Ніби краплі солоного поту,
Світять чесні його слова.

ПЕРШИЙ

Першим був не господь
і не геній,
першим був —
простий чоловік.
Він ходив
по землі зеленій
і, між іншим,
хлібину спік.
І не зміг
заробить монумента
цей наївний ф'ранк
чи дуліб,
бо не зміг він
знайти момента,
щоб узяти патент
на хліб.
Постаріла вже
мудрість божа,
розтроцюв її
грізний час.
Хлібом
геній живився кожен,
щоби розум його не погас.
Та нехай над землею година
чи негода лютує і рве —
вічна мудрість простої людини
в паляниці звичайній живе.

КВІТИ

Слів на описи не трачу, словом не передаси
Їх земної безсловесної, дивовижної краси.

Люди дивляться, п'яніють, в них кохаються віки,
Нареченим їх дарують, заплітають у вінки.

Ними кожен свою радість, власне щастя
назива —
Квіти часто нам говорять втричі більше, ніж
слова.

Скільки ми їм довіряли мрій, недоспаних ночей!
Але є ще кращі квіти, невидимі для очей.

Не цвітуть вони на клумбах і на тихих озерцях,
А цвітуть вони у грудях, у людських цвітуть
серцях.

В щирім серці, в чесних грудях — вірю, знаю! —
квіти є!
Щастя їх коріння поїть, радість барв їм додає.

В них красується, ясніє мрій дитинна чистота,
Золотими пелюстками в них кохання розцвіта.

Щоб вони не помарніли в душах чистих і ясних,
Завжди ніжністю й любов'ю поливайте, люди, їх.

Ми думаєм про вас. В погожі літні ночі,
В морозні ранки і вечірній час,
І в свята гомінкі, і в дні робочі
Ми думаємо, правнуки, про вас.

Ми думаєм про вас — і тому наші руки
Не в'януть біля плуга і станка,
Тому в серцях у нас не витончена мука,
А радість голосиста і дзвінка.

Ні, то не сум промінить риса кожна,
То творчість б'є з натхненних наших віч,
А творчість завжди мрійна і тривожна,
Немов травнева неспокійна ніч.

Ні, сонний спокій зовсім нам не спиться,
Ні, нас не вабить ніжна тишина —
Прийдешне осяває наші лиця,
Неспокій творчий з вічністю єдна.

І тому ми спокійно і суворо
Стрічаємо у праці і борні
Наклепи злобні і тупі докори,
Потоки божевільної брехні.

Ми думаєм про вас. В погожі літні ночі,
В морозні ранки і вечірній час,
На свята гомінкі і в дні робочі,
Нащадки дорогі, ми захищаєм вас.

РОВЕСНИКАМ

•
Ми в світ прийшли успадкувати славу,
Діла, і думи, й чесні мозолі,
Батьків велику полум'яну справу,
Що захистила правду на землі.

Нам не дрімать на тихому причалі,
Не виливать в кімнатній тишині
Свої дрібненькі втіхи і печалі
В меланхолійні вірші і пісні.

Нехай серця не знають супокою,
Хай обганяють мрії часу біг,
І наша юність буде хай такою,
Щоб їй ніхто не заздрити не міг!

* * *

Юність в інших завше загадкова.
А своя — проста була чи ні?
Це ж вона уперто й гарячково,
Відкривала істини смішні.

Це ж вона, нестримна і криклива,
Повна вихвалянь і недовір,
В поєдинки рвалася сміливо,
Глуздові часом наперекір.

То чого ж стогнати кучеряво:
— Що за діти — хай боронить бог! —
Юність має на тривоги право,
Що ж то і за юність без тривоги!

Хай ми посинієм од натуги,
Поступ не зупиним все одно:
Нові покоління — не папуги,
Щоб товкти заучене давно!

Юність вчать — наука їй не шкодить,
Але рветься зойк у мене з уст:
Хай до неї й близько не підходить
Із своєю міркою Прокруст!

ЯЗИК

Б а л а д а

Привели його на світанні
У багнюці всього, в крові.
Захлиналися постріли дальні,
І дрижали бліді вартові.

Мов примари, гойдалися тіні
На колісках скуйовджених віт.
І було партизану-хлопчині
Вісімнадцять — не більше — літ.

Від втоми не міг стояти,
Від пропасниці — весь горів
І дивився понуро на ката
З-під кошлатих широких брів.

Нила в боці кривава рапа,
І, мов кулі, пекли слова:
«Помирати тобі ще рано,
Непутяца твоя голова...

Ти із себе не корч героя,
А розумно себе веди:
Розкажи, що у вас за зброя
І сховався загін куди?

Розкажи — і життя дарую,
І до матері відпущу...
На столі, мабуть, в неї парув
Повна миска смачного борщу...»

Що він думав у ту хвилину?
Що ввижалось тоді йому?
Од стіни відступив хлопчина
І порушив мовчанку німу:

— Я не корчу із себе героя,
Тож відкрию правду для вас:
Гнів народний — то наша зброя,
Кожен кущик ховає нас!

Я торттури знести не зумію —
Признаюся зарані вам,
Але більше сказати не посмію,
Коли навіть захочу сам...

Очі з лоба вилізли дико,
Надірвався і тріснув крик —
Хлопець виплюнув катові в пику
Свій навіки німий язик.

Розстріляли його на світанні
За селом у глибокім рові...
І вставало, немов повстання,
Ранком сонце в його крові...

* * *

Земля кричить. Шинкують кров'ю війни,
І падають занози від ярма,
І лиш годинник холодно й спокійно
Рахує дні, розтрачені дарма.

І без кінця — окопи, барикади,
Та над громадами кривавих тіл
Гриміли пишні і бучні паради
Нових Тимурів і Аттіл.

Це все було... Були пімі кургани,
І війни йшли не на життя — на смерть,
Гриміли залпи, і ятрились рани,
І світ ішов, здавалось, шкереберть.

І вся планета ніби очманіла,
Людина в землю заривалася, мов кріт,
А над землею бомби стугоніли,
І падали тіла на рваний дріт.

Це все було... О, не забудьте, люди,
Своїх братів, що нині неживі,
Що руйнували світ тиранства і облуди
І нищили в'язниці вікові.

О, не забудьте тих, що рвались крізь багнети,
В степах поклали голови свої,
Щоб більше нашу голубу планету
Не шарпали розбійницькі бої,

Щоб не здригався всесвіт малярійно
І небо не стогнало від заграв,
Щоб нам годинник радісно й спокійно
Віки ясної дружби рахував!

РУСЬ

I

З глибин віків і гордо, й величаво
Встає легендами овіяне ім'я.
Минуле — сон, але сліпа змія
Не отруїла доблесті і слави.

То ж не орда завзята і кривава
Неждано появилася в степах,
Щоб у сплюндрованих і спалених містах
Шуміли оргії і варварські забави.

То встала Русь в кольчузі і шоломі,
Щоб їй стихія покорилаь дика,
І вів її у далі невідомі
Син Перуна Олег-владика...

І Візантія снила крізь туман —
Підводив голову народжений титац.

II

Підводив голову народжений титац,
І йшли назустріч вічності і смерті
Нездолані, гарячі і уперті
Дружини непокірливих слов'ян.

Русь не дрімала, стомлена і млява,
Забившися ведмедем у барліг,
Бо відчували грек і печеніг
Відлуння кроків князя Святослава.

Цвіли хоругви руські на Дунаї,
І Доростол навіки записав,
Що мертвий воїн сорому не має.

І ворог знав, підступний і лукавий,
Що витязь тут не здобичі шукав,
І війни йшли не тільки ради слави.

III

І війни йшли не тільки ради слави,
Бо іншій все корилося меті —
Меч Святослава прокладав путі
Для мудрості ясної Ярослава.

Коли була Європа в забутті
Та істина у вогнищах палала,
Антична мудрість гордо оживала
В твоїм, о Русь, допитливим житті.

За ясні зорі і за тихі води
Ішли в бої сини твого народу
І гинули, слабіючи від ран.

Але тебе ця кров не зупиняла,
Бо ти й тоді, хай підсвідомо, дбала
За кращу, світлу долю всіх слов'ян.

* * *

Флегматично зима тротуаром поскрипує,
Фантастичні плете казки,
Позіхне десь під білою липою,
На шибки покладе мазки.

Вкриє землю габою сріблястою,
І в напруженій тиші нічній
Світ здається чарівною казкою,
Нерозгаданим плетивом мрій.

* * *

Вже день здається сивим і безсилим,
І домліває в зарослях ріка...
Луги, луги, пропахлі сіном прілим,
Чи ви мене впізнали, земляка?

Я тут колись бродив між лепехою
І спочивать сідав па купині —
Тоді ви разом бавились зі мною,
Свою журбу повідали мені.

Чому ж тепер така сумна напруга,
Завмерла мова в тиші верховіть?
Та ви не бійтесь — я вернувся другом,
Я зрозумію все — шуміть, шуміть...

МІЙ КИЇВ

В ночі осінні, холодні й нудні,
Часто ввижається Київ мені.
Вийду з палатки, у темінь пірну,
Думкою-мрією в Київ майну.
Мріють крізь хмари зорі вгорі,
Мов на бульварі чудні ліхтарі.
Вітер ущухне, то знов загуде —
Аж сторонюся: тролейбус іде.
Парки і сквери, театри і шум,
Як вас прогнати із серця, із дум?
Що мені діять — не можу забути
Площу Богдана, вогні інституту?
Що мені діять і як мені бути —
Київ казковий не в силі забути!
В серці своїм на будову несу
Києва горду і вічну красу.
Стіни мурую, проспекти кладу,
З степом безлюдним розмову веду:
Бачиш, сюди ми зійшлися усі
Тому, що служимо праці й красі,
Тому, що мріє поставити кожен
Місто, красою на Київ схоже!

ПУЧОК СУНИЦЬ

У степу не було нікого,
Тільки вітер, та ми, й ковила.
І мовчала струнка дорога,
Що, здавалося, в небо вела.

Та сміялося сонце в блакиті
Над безмежжям німим цілини.
В курені, що соломою криті,
Ми дівчатам несли кавуни.

І припала ж така година,
Дуже радісна й трохи сумна:
У Миколи були іменини,
А у нас не було вина.

Прокляли ми тоді дорогу,
Що вона подалась не туди —
Пнеться в небо, мабуть, до бога,
А від нього вина не жди...

Гоготіло вночі багаття,
Танцювали зірки у вогні,
І дівчата в святешних платтях
Дарували Миколі пісні.

Чисту воду пили із бочки,
Брудершафти і тости були,
Пап солідних сини і дочки
Круг багаття «тамтам» вели.

І уже як першій зірниці
Усміхалася жовта стерня,
Піднесли ми йому суниці,
Що збирали гуртом півдня.

Бо тоді у зелених суницях
Вся фантазія наша жила.
Бачив я: у Миколи в зіницях
Синім полум'ям радість цвіла.

І стояв він, як мак, рум'яний,
Бурмотів невиразно: «Бра...»
Був Микола від щастя п'яний,
Від хмільного людського добра.

ГРУДОЧКА ЗЕМЛІ

Ще в дитинстві я ходив у трави,
В гомінливі, трепетні ліси,
Де дуби мовчали величаво
У краплинах ранньої роси.

Бігла стежка в далеч і губилась,
А мені у безтурботні дні
Назавжди, навіки полюбились
Ніжні і замріяні пісні.

В них дзвеніло щастя непочате,
Радість невимовна і жива,
Коли їх виводили дівчата,
Як ішли у поле на жнива.

Ті пісні мене найперші вчили
Поважати труд людський і піт,
Шанувать Вітчизну мою милу,
Бо вона одна на цілий світ.

Бо вона одна за всіх нас дбає,
Нам дає і мрії, і слова,
Силою своєю папуває,
Ласкою своєю зігріва.

З нею я ділити завжди буду
Радощі, турботи і жалі,
Бо у мене стукотить у грудях
Грудочка любимої землі.

СТЕП

Трави в'януть під млосною спекою,
Крутить вихор серпневий пил,
Осокори за даллю далекою
Підпирають в степу небосхил.

А до них між балками та нивами
Вибігає закурений шлях,
Огинає химерними звивами
Жовті стерні на тихих полях.

Тут роботи нема обережному —
Де для нього тут межу найдеш?
Той господар в просторі безмежному,
Хто душею відрікся меж!

КРИВДА

Н о в е л а

У Івася немає тата.
Не питайте тільки, чому
Лиш від матері ласку знати
Довелося хлопчині цьому.

Він росте, як і інші діти,
І вистрибує, як усі.
Любить босим прогоготіти
По ранковій колючій росі.

Любить квіти на луках рвати,
Майструвати лука в лозі,
По городу галопом промчати
На обуреній, гнівній козі.

Але в грудях жаршпка стука,
Є завітне в Івася одно —
Хоче він, щоб узяв за руку
І повів його тато в кіно.

Ну, пехай би смикнув за вухо,
Хай нагримав би раз чи два, —
Все одно він би тата слухав
І ловив би його слова...

Раз Івась на толоці грався,
Раптом глянув — сусіда йде.
— Ти пустуєш тута, — озвався, —
А тебе дома батько жде...

Біг Івасик, немов па свято,
І вибрикував, як лоша,

І, напевне, була у п'ятах
Пелюсткова його душа.

На порозі заляк вишувато,
Але в хаті — мама сама.
— Дядько кажуть, приїхав тато,
Тільки чому ж його нема?..

Раптом стало Івасю стидно,
Раптом хлопець увесь поблід —
Догадався, чому єхидно
Захікав сусіда вслід.

Він допізна сидів у коноплях,
Мов уперше вступив у гидь,
З оченят, від плачу промоклих,
Рукавом витирав блакить.

А вночі шугнув через грядку,
Де сусідів паркан стирчав,
Вибив шибку одну з рогатки
І додому спати помчав...

Бо ж немає тим іншої кари,
Хто дотепи свої в іржі
Заганяє бездумно в рани,
У болючі рани чужі...

ОШУКАНА МОГИЛА

Отут, де сумно опустили віти
Стрункі тополі на твердий обліг,
В пропахле димом сорок третє літо
Він за неправду у бою поліг.

Його селянки в землю тут зарили
Без почестей, без жалю, без труни...
Шумлять тепер навкруг його могили
Розкішні придорожні бур'яни.

І лиш діди, як сонце похолоне,
Розказують повільно, ніби сон,
Що бивсь він до останнього патрона
І не хотів здаватися в полон.

Та не вінча його героїв слава —
Під небом неосяжно голубим
Тополі українські величаві
Докірливо гойдаються над ним.

Прислужнику лукавих і неситих,
За що поліг в неправому бою?
І сироти твої й тобою вбитих
Дурну відвагу прокляли твою.

Життя твій слід і пам'ять загубило:
Нема хреста, ні імені, ні дат —
Стоїть німа, ошукана могила,
Де спить безславно фюрера солдат.

НІ, НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА!

Я зустрічався з вами в дні суворі,
Коли вогнів червоні язики
Сягали від землі під самі зорі
І роздирали небо літаки.

Тоді вас люди називали псами,
Бо ви лизали німцям постולי,
Кричали «хайль!» охриплими басами
І «Ще не вмерла...» голосно ревли.

Де ви ішли — там пустка і руїна,
І трупи не вміщалися до ям —
Плювала кров'ю «ненька Україна»
У морди вам і вашим хазяям.

Ви прошили б уже її, небогу,
Розпродали б і нас по всій землі,
Коли б тоді Вкраїні на підмогу
Зі сходу не вернулись «москалі».

Тепер ви знов, позв'язувавши кості,
Торгуєте і оптом, і вроздріб,
Нових катів припрошуєте в гості
На українське сало і на хліб.

Ви будете тинятись по чужинах,
Аж доки дідько всіх не забере,
Бо знайте: ще не вмерла Україна
І не умре!

ВАРВАРИ

Круг багаття не танцюють дико,
Не беруться в бійці за чуби
Варвари із атомного віку,
Варвари космічної доби.

Захищають горді ідеали,
Перегонять в гроші кров і піт,
Крізь холодні скельця-окуляри
Оглядають благодійно світ.

У палацах пишних — не в печері —
Варвари космічної доби
Мріють дати людству на вечерю
Атомні опеньки і гриби.

ЛИСТ .

Знов листа мені прислала мати,
Невеличкий лист — на кілька слів.
Пише рідна, що навколо хати
Наш садок вишневий забілів.

Наче вчора бігав я до школи
І садив ті вишеньки малі,
А тепер гудуть над ними бджоли
І поважні пустуни-джмелі.

Слів таких і треба небагато,
Та вони, як весняні пісні,
Принесли в гуртожиток в кімпату
Теплі-теплі спогади мені.

ТИША І ГРІМ

Скажи, что делать мне с тобой:
Недостижимой и единственной,
Как вечер дымно-голубой?

А. Блок

I

Довго спали вітри у ярах на припоні,
Довго тиша гнітюча полями повзла,
І стояли дерева німі на осонні,
Знемагала в пилюці вечірня імла.

І на трави не бризнули роси, мов перли,
Як рум'янець густий раннє небо залив.
І здавалось — життя задрімало, завмерло,
Заблукало в безмежжі неміряних нив.

І здавалось — нема ні початку, ні краю
Цій нудоті німій і нудній німоті...
Найстрашніше, мабуть, тільки тиша карає,
Коли поруч з тобою повзе по житті.

II

Та звелася з-за лиману
Хмара темно-сиза,
Полоснули ятагани —
Блискавки — донизу.

І вітри на перебутті
Загриміли цепом,
Розірвали свої пута
І помчали степом.

І озвалися долини
Гомоном знайомим,
І упала на коліна
Тиша перед громом.

І земля впиласть водою,
Мов живою кров'ю.
І обнявся сміх з журбою,
Ненавість — з любов'ю...

Гей, почувте, добрі люди,
Заздрить мені треба:
Грім ударив мені в груди,
Грім з ясного неба.

І убив у серці тишу,
Розпанахав спокій —
Я стою і вітром дишу
На землі широкій!

III

Люди різні між нас бувають —
Симпатичні, гарні, чудні.
Дні за днями, бува, куняють,
А живуть лиш у мріях та сні.

Може, це і не дуже грішно —
Не для всіх же доступна даль,
Тільки чомусь в очах їх смішно
Заплелися журба і жаль.

І життя мовби їх не било,
І дріма в них чимало сил,
Але їм тільки сняться крила,
Наяву ж — вони зовсім без крил.

Я судить їх не маю права,
Я для них не бажаю зла —
Я і сам жив отак «цікаво»,
Доки в мене ти не ввійшла.

Сам я сонний ходив землею,
Але ти, як весняний грім,
Стала совістю, і душею,
І щасливим нещастям моїм.

IV

Пригадаю усе до слова,
До зітхання згадаю все,
І мене — в недосяжне — знову
Хвиля спогадів понесе.

То наївні, а то суворі
Сколихнуть вони спокій мій,
А за ними в холодне море
Рушить човен моїх надій.

Ой ті плавапня невеселі
(Як від правди себе втаю?) —
Розіб'ється човен об скелі,
Об гранітну байдужість твою.

V

Не жартуй наді мною, будь ласка,
І, говорячи, не мовчи.
Нащо правді словесна маска?
Ти мовчанням мені кричи.

І без слів я усе розумію,
Що сказати маєш мені,
Та в мовчанні живе й надія
Не почути жорстоке «ні!».

VI

X O.

Ображайся на мене, як хочеш,
Зневажай, ненавидь мене —
Все одно я люблю твої очі
І волосся твоє сумне.

Хай досада чи гнів жевріє,
Хай до сліз я тебе озлю —
Ти для мене не тільки мрія,
Я живою тебе люблю.

Для кохання в пас часу мало,
Для мовчання — у нас віки.
Все віддав би, що жить осталося,
За гарячий дотик руки.

Влийся сонцем у щирю мову,
У думок моїх течію —
Я люблю твої губи, і брови,
І поставу, і вроду твою.

Ображайся на мене, як хочеш,
І презирством убий мене —
Все одно я люблю твої очі
І волосся твоє сумне.

VII

Чому смуток з тобою поруч
Часто ходить у світлі дні?
Певне, є в тебе біль і горе,
Не відомі зовсім мені.

Хоч на щастя життя багате,
Але кожна людину ждуть
І печалі, і сум, і втрати,
І не можна їх обминуть.

Але к бісу цю мудрість убогу!
І догадки під три чорти!
Я бажаю, щоб всю дорогу,
Все життя усміхалась ти.

Щоб ніколи сльоза на вії
Не світилася, мов роса.
Хай же щастям завжди ясніє
Некриклива твоя краса.

Я не йму тобі зовсім віри,
Як сумною побачу тебе —
Небо в сутінь буває сірим,
А насправді ж воно — голубе.

VIII

Здрастуй, сонце, і здрастуй, вітре!
Здрастуй, свіжосте нив!
Я воскрес, щоб із вами жити
Під шаленством весняних злив.

Хай заляжеться тиша навколо,
Й знову стану, як ви, німим,
Але в серці моїм ніколи
Не замовкне весняний грім.

ІХ

Пройдуть зливи, замовкнуть грози,
Задрімають вітри на ланах.
І весняного грому погрози
Пронесе стороною луна,

А проміння довге, як мітли,
Обмете сизо-хмарну даль.
І пройдеш ти, лишивши світлу,
Невгамовну мені печаль.

Та в прекраснім житті важкому
Будуть завжди сіять мені
В душу, повну вітрів і грому,
Сіруватих очей вогні.

ЛЮБОВ

Дзвенять німою тугою ліси,
Коли їх ніч тремтлива обнімає
І від очей у ревності ховає
Принади їх первісної краси.

Бринять живою радістю ліси,
Як ранок спалахне на небокраї,
Як сонце огняне завісу піднімає
Із їх первісної і чистої краси.

Мені здається,— може, я не знаю,—
Було і буде так у всі часи:
Любов, як сонце, світу відкриває
Безмежну велич людської краси.

І тому світ завжди благословляє
І сонце, що встає, і серце, що кохає.

КОМПАНЬЙОНКА

Повільно йшли мовчазні до перону,
Пожитки бідні склавши до валіз.
Ти одягла вінок, немов корону,
Така сумна, така близька до сліз.

І сутінки мутні, немов солоні,
Деся виповзали з лісу чи ярів,
І все навкруг в осіпньому полоні,
Лиш твій кісник червоний майорів.

Біля кіоску пінилися бокали,
Бідовий хлопець пиво розливав...
Тепер я знаю: ти тоді чекала,
Щоб я нарешті все-таки сказав...

Але мене фантазія проворна
Несла галопом у ясні світи.
А ти була, як мрія, неповторна,
Такою зроду не була ще ти.

І я не знав: ти плакати готова,
Ти аж тремтіла, щоб мене побить
За усмішку і за пусті розмови —
Я був школяр, хіба ж я вмів любити!

І ось ми знов з тобою на вокзалі,
Де пасажирів суєта нудна,
І знову пиво піниться в бокалі,
І ти додому їдеш... не одна.

Він там стоїть, вартує чемодани,
А ти ідеш зі мною на перон —
І зустріч ця, приємна і неждана,
Нагадує мені забутий сон.

Я знов мовчу. Бо що мені казати?
Все — як тоді. А втім, різниця є —
Бо ти тепер уже не хочеш ждати,
Бо ти спішиш до нього у фойє.

СУПЕРНИКИ

I

Вітер пісню співав стоголосно,
Але раптом в екстазі німім
Зупинивсь біля тебе і млосно
Зазітхав у волоссі твоїм.

І підслухали зорі і трави,
І підслухали ріки й мости,
Як шептав тобі вітер ласкаво:
«Я такої не бачив, як ти...

Хочеш — хмари для тебе розвію?
Хочеш — землю в дощах утоплю?
Тільки дай мені крихту надії,
Тільки тихо шепни — люблю...»

І хоч ти не сказала нічого,
Бо не слухала вітрових слів,
Він, забувши солодку знемогу,
Розганяти хмарки полетів.

А як глянуло сонце із неба
Через сині зіниці ніш,
Закохалося сонце у тебе,
Засіяло іще ясніш.

II

Вітер в небі за хмарами гониться
І про тебе складає пісні,
Почалася у сонця безсонниця —
І подовшали раптом дні.

І обоє тобі заходились
Говорити у всякий час:
Ми по вуха в тебе влюбились,
Усміхнися ж хоч раз до нас...

III

Тож послухайте, сонце і вітре!
Перестаньте скиглити на мить!
Маю річ я до вас нехитру,
Ви послухайте, помовчіть.

Я б хотів, щоб мені ви сказали
Без брехні, без ридань і виття:
Скільки раз ви уже кохали
За своє безконечне життя?

У скількох у волоссі мліли,
У скількох іще будете мліть?
Ви всіх разом так не любили,
Як одну її треба любити!

Я для неї хмар не розвію,
І дощами землі не заллю,
І хвалитись, як ви, не вмю,
Але я її дужче люблю.

Те, що кидали ви, як намисто,
Міліонам красунь до ніг,
Я в душі недоторкано чистим
Для одної для неї зберіг.

ВОНА ПРИЙШЛА

Вона прийшла непрохана й неждана,
І я її зустріти не зумів.

Вона до мене впливла з туману
Моїх юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла, завітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так чарівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.

І я не чув, як жайвір в небі тане,
Кого остерігає з висоти...
Прийшла любов непрохана й неждана —
Ну як мені за нею не піти?

* * *

Буду тебе ждати там, де вишня біла
Виглядає з саду тихо і песміло,

Де, здається, спокій і нема нікого,
Тільки завмирає, журиться дорога.

Може, ти не прийдеш, гарна й кароока, —
Буде мене пестить нічка одинока,

Буде мене тішить, лагідна та люба,
Цілувать у щоки, розвівати чуба.

Може, ти не прийдеш, лаяти не стану —
Буду сам гуляти з вечора до рану.

Бо й признатись щиро: не тебе я жду,
Жду свого кохання в білому саду.

* * *

Ти не можеш мене покарати
Блискавками з-під милих брів,
Бо тебе я навіки втратив
Ще до того, як вперше стрів.

Ти не можеш мене любити,
Ненавидіть не можеш теж —
Ти пройдеш, як гаряче літо,
Тільки грозами обпечеш.

Через теплі зелені трави
Поведе тебе в далеч путь,
Та за мною лишиться право
До кінця тобі вірним бути.

Дні і ночі думать про тебе,
Виглядати тебе щомить —
Лиш для цього, їй-богу, треба,
Тричі треба на світі жити!

* * *

Коли б тобі бажав я сліз і муки
І кари найстрашнішої бажав,
Я б не викручував твої тендітні руки
І в хмурім підземеллі не держав.

Ні, я б не став тебе вогнем палити,
З тобою б розквітався без жалю:
Я б побажав тобі когось отак любити,
Як я тебе люблю.

* * *

Спади мені дощем на груди,
Пустелю-душу ороси —
Я стану жить. Я мріять буду,
Як мріють ранками ліси,

Коли салютами-громами
Гуркоче небо навесні.
Ти тільки спокою ні грама
Не дай воскреслому мені.

Якщо ж ти хмара, а без грому,
Якщо ти буря без води —
Пливи у далеч невідому,
А душу збоку обійди...

МОРЕ РАДОСТІ

Я із надій будую човен,
І вже немовби наяву
З тобою, ніжний, срібномоуен,
По морю радості пливу.

І гомонять навколо хвилі,
З бортів човна змивають мох,
І ми з тобою вже не в силі
Буть нещасливими удвох.

І ти ясна, і я прозорий,
І душі наші — мов пісні,
І світ великий, неозорий
Палежить нам — тобі й мені.

О море радості безкрає,
Чи я тебе перепливу?
Якби того, що в мріях маю,
Хоч краплю мати паяву.

ЗАЇОХАНА

Ось на тому й уцухла злива,
Розійшлися з під'їзду всі.
Ти брела по струмках щаслива
В загадковій своїй красі.

Били блискавки ще тривогу,
Розтинаючи небосхил,
І веселка тобі під ноги
Опустилась, чудна, без сил.

Довго вітер уперто віяв,
Але чомусь і він тепер,
Зазираючи тобі під вії,
У волоссі твоєму вмер.

Через вулиці нахололі
Повз очей зачарований хміль
Йшла ти в сонячній ореолі
Невідомо куди й звідкіль.

Йшла, та й годі. Може, з роботи,
В магазин чи на базар.
Дріботіли маленькі боти
Об розчулений тротуар.

Не дивилася ні на кого,
Йшла й не чула, напевне, ніг.
Але щастя твоє ще довго
Голубіло з очей у всіх.

* * *

Берези, в снігу занімалі,
Іній на вітках слізьми,
Про що ви мрієте, білі?
— Про сонце мріємо ми...

Дуби в крижаній кольчuzі,
Одягнуті в сиві шовки,
Про що замислились, друзі?
— Про сонце наші думки...

Вітри із морозяним шпаром,
Куди вас несуть чорти,
Чого галасуєте даром?
— Хочемо сонце знайти...

Очі наповнені горем,
Очі сумні мої,
Чому ви блукаєте зором?
— Хочем побачить її...

Серце, недавно кволе,
Муко моя мала,
Чому щемий, як ніколи?
— Хочу її тепла...

Розуме мій байдужий,
Вируч мене хоч ти —
Над чим ти думаєш, друже?
— Хочу надію знайти...

* * *

Ніби краплі жовті, в темну воду
Стигли зорі падають вночі.
Ти ідеш крізь синю прохолоду,
Підійнявши місяць на плечі.

Ти ідеш... Іди собі щаслива,
Мрій і смійся, думай і мовчи,
Посміхайся вітрові грайливо,
Травам ім'я милого шепчи.

Ти ідеш... Звичайно, не до мене,
Не мені замріяність несеш.
Ніжна й добра, щедра і шалена,
Іншому в обійми упадеш.

Іншому у душу зрониш слово,
Сумнів розпанахавши навпіл.
Вечір перли вам до ніг казкові
Буде сипать росами на діл.

І від вас між сонних незабудок,
Без злоби, досади і обмов
По росі брестиме босий смуток
І моя нерадісна любов.

* * *

Не дивися так печально, брів похмуро не підводь.
Усміхнись і просто вимов:

«Божевільний, не підходь.

Не ходи сумний та кислий,

стань, досадо, в стороні,

Як тебе немає поруч — веселіш тоді мені.

І хоч ти ніщо для мене, але ж, бач, яка біда:
Мулить око порошина, як під вію попада...»

Говори мені і смійся у холодній тишині.

Буду знать, що ти щаслива, — легше стане
і мені.

* * *

Я дивлюся в твої перелякані очі,
Я тебе заголубить, запестити хочу.

Тільки знаю: не треба! Не треба!

Міг раніше я жить

І не думать про тебе.

Все вривалося в душу, в тривожне чоло —

Все на світі було,

Лиш тебе не було.

А тепер уже й світу, здається, нема —

Тільки ти залишилась сама.

Але я протестую, волаю: не треба!

Та не можу вже жить

І не думать про тебе.

* * *

Є в коханні і будні, і свята,
Є у ньому і радість, і жаль,
Бо не можна життя заховати
За рожевих ілюзій вуаль.

І з тобою було б нам гірко,
Обіймав би нас часто сум,
І, бувало б, темніла зірка
У тумані тривожних дум.

Але певен, що кожного разу
У вагання і сумнівів час
Дріб'язкові хмарки образи
Не закрили б сонце від нас.

Бо тебе і мене б судила
Не образа, не гнів — любов.
В душі щедро вона б світила,
Оновляла їх знов і знов.

У мою б увірвалася мову,
Щоб сказати в тривожну мить:
— Ненаглядна, злюща, чудова,
Я без тебе не можу жити!..

* * *

І чудно, і дивно якось
Відчути, що поруч ти,
Що в серці тривога й м'якість,
На серці — думок бинти.

Ну чим я себе розважу?
Мені не пробачиш ти,
Що я в вечори оранжеві
Тебе не зумів знайти.

Несу я німих докорів,
У грудях, напевне, з пуд.
В блискучому теплому зорі
Читаю твій ніжний суд.

Тепер крізь обов'язків грати,
Крізь холод порожніх днів
Збагнув, що не вмів шукати
І ждати тебе не вмів.

Ну чим я себе розважу?
Мені не пробачиш ти,
Що я в вечори оранжеві
Тебе не зумів знайти.

Не знаю — чи був я кволим,
Чи ти загубилась в юрбі?
Та знаю, що й я ніколи
Цього не прощу собі.

Тільки манить ввечері дорога
У казково загадковий світ...
В грудях набубнявіла тривога,
Тиха й мовчазна, як динаміт.

УМАНСЬКИМ ДІВЧАТАМ

Умань! Добра ласкава Умань.
Хмари в небі — мов сива шаль.
Я люблю у «Софіївці» думать,
Із минулого знявши вуаль.

Обійду усі гроти й альтанки,
З водограю нап'юся води.
Розумію, чому уманчанки
На побачення ходять сюди.

Ой дівчата, русяві й білі,
Чорні очі — мов стиглий глід!
Не дивитись на вас не в силі,
А мені вже дивитись не слід.

І блідніють казкові химери,
І німіє антична краса —
Ви не гірші нічим од Венери,
А вона ж цілий світ потряса!

Хто на сонце очей не мружить?
От хіба що сліпі — та й все.
Той, хто вас обмине байдуже,
Мабуть, крем'ях у грудях несе.

Я люблю у «Софіївці» думать,
Відганяючи спогадів рій.
Від сьогодні, ласкава Умань,
Скільки житиму — бранець твій.

РУСАЛКА

Легенда

Повела житами стежка неширока
В поле, де тополя мріє одинока.
А над нею плинуть хмари, ніби думи,
Повні весняного трепетного суму.
А до неї гнуться, лащатся ласкаво
Ніжні, нетолочені, росянисті трави.
І стоїть тополя, повна сонця й болю,
Вітами-привітами кланяється полю.
Розкажи, тополе, не ховай од всіх,
Чому слабне вітер в кучерях твоїх?
Розкажіть ви, роси, ніби перли, чисті,
Чому вас роняють трави урочисті?
— Ой, я ж не тополя, я ж не деревина:
Серце в мене людське — я була дівчина.
Трави — мої коси, коси — мої сльози,
Хмари — мої думи, що плекають грози.
Я була дівчина, я колись любила,
Чисту мою душу злоба загубила.
Я журби своєї не ховаю, пі,
Лиш ніхто не слуха ці слова смутні,
А мені дзвеніти кожен день несила,
Як я полюбила, та й не долюбила...
По хмарах місяць стрибав щоночі,
Пірнав до мене на саме дно,
Дивився сумно мені ув очі,
І коси гладив мої дівочі,
І говорив мені одно:
«Ой вийди, серце, з води на волю,
На трави чисті, на срібний луг,
Ковтни повітря хоч раз уволію;
Як я, напийся людського болю —
Війна жорстока іде навкруг».

Тоді кричала йому сердито
Цариця наших підводних плив:
— Я не дозволю на луг ходити,
Війна навколо — можуть убити... —
І сумно місяць над нами плив.

Але на Івана та й на Купала
Цариця наша добріша стала.
Розчинила вона двері підводної хати
Та й пустила русалочок на луг погуляти.
Небо кров'ю паленіло, тонуло в загравах,
А ми собі веселились на шовкових травах.
Залицялися до вітру, з вихором кружляли,
Вели танок і піснями смуток відганяли:
«Ой ти, місяцю,
Ой ти ясний,
Ми тебе голубить хочемо.
Ти зійди до нас,
Прекрасний, —
Зацілуємо, залоскочемо.
Не ховайся поза хмарами,
Не гребуй речами-чарами».

І раптом — вітер стрибнув угору,
Підняв шалений і дикий рев.
Рвав на деревах трухляву кору
І сльози-роси трусив з дерев.

Кричав, і плакав, і вив завзято,
І кидав хмари, немов м'ячі.
І десь далеко в порожній хаті
Озвались криком сумні сичі.

А потім хлопець прямо з туману
У наше коло веселе вбіг,

Благальним зором у душу глянув
І впав, кривавий, мені до ніг.

За ним свистіли сердиті кулі,
Будила темінь сліпа луна.
А в нього брови — крила зозулі,
А губи в нього — келих вина.

І вітер знову стрибнув до мене,
«Сховай!» — промовив і дибки став.
Я чула крики убивць шалених,
Їх лютий тупіт землю хитав,
І я вербою зазеленіла,
Своїм волоссям хлопця укрила.

Кати снували навколо мене
І люто темінь і ніч кляли,
Убрання рвали моє зелене,
А партизана все ж не знайшли.

Над ним сиділа я довгі ночі,
Ласкала й гріла своїм теплом —
І заясніли у нього очі,
Життя торкнуло його крилом.

Я так манила його до себе,
У нашу сонну, спокійну тиш,
А він сміявся: «Мила, не треба,
Не треба жартів таких! Облиш!»

Хіба я можу спокійним бути,
Коли довкола — вістря пожеж?
Це буде зрада, і підла, й люта, —
Твоє б кохання я зрадив теж...»

І я сказала: «Піду з тобою,
Назавжди кину цю тишину...»
Але Цариця, повна злобою,
Мені кричала: «Я проклену!»

Ми з ним тікали, і серед поля
Отут я стала немов тополя.
Мене Цариця заворожила,
Щоб я ніколи вже не любила,
Щоб я стояла й на сонці мліла,
Щоб сохло з туги дівоче тіло,
Щоб не могла я дійти до річки,
Де веселяться мої сестрички.
Але, убога, вона й не знала,
Що я багатша від того стала:
Я бачу сонце і бачу квіти,
І вітер носить мені привіти.

Я жду, що милий скоро прилине,
Щоб обійняти свою дівчину:
Любов розвіє зловісні чари,
Розіб'ють тугу сердець удари.

Так стоїть тополя, повна сонця й болю,
Вітами-привітами кланяється полю.
Добра та ласкава, ніжна й молода,
Милого з походу вірно вигляда.

І не зна, що поруч, де життя шумить,
Милий на майдані бронзовий стоїть.
Але їх кохання вічно жить і жить —
Листям на тополі й бронзою дзвенить.



Із книжки
«Земне тяжіння»
(1964)

* * *

Світ який — мереживо казкове!
Світ який — ні краю ні кінця!
Зорі й трави, мрево світанкове,
Магія коханого лица,
Світе мій гучний, мільйонноокий,
Пристрасний, збурунений, пімий,
Ніжний, і ласкавий, і жорстокий,
Дай мені свій простір і неспокій,
Сонцем душу жадібну налий!
Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любові, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра.
Не шкодуй добра мені, людині,
Щастя не жалій моїм літам —
Все одно ті скарби по краплині
Я тобі закохано віддам,

ЛЕБЕДІ МАТЕРИНСТВА

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.

Заглядає в шибу казка сивими очима,
Материнська добра ласка в неї за плечима.

Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати.
Не пуцу тебе колиску синову гойдати.

Припливайте до колиски, лебеді, як мрії,
Опустіться, тихі зорі, синові під вії.

Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні.

Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Лоскотали марево золотим сузір'ям.

Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.

У хмільні смеркання мавки чорноброві,
Ждатимуть твоєї ніжності й любові.

Будуть тебе кликати у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.

Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибрати.

За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.

І якщо впадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,

Стануть над тобою, листям затріпочуть,
Тугою прощання душу залоскочуть.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

* * *

Скільки б не судилося страждати,
Все одно благословлю завжди
День, коли мене родила мати
Для життя, для щастя, для біди.

День, коли мої маленькі губи
Вперше груди мамині знайшли,
День, що мене вперше приголубив
Ласкою проміння із імлі.

Як мені даровано багато,
Скільки в мене щастя, чорт візьми!
На землі сміятись і страждати,
Жити і любити поміж людьми!

* * *

Ти знаєш, що ти — людина.
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди —
Добрі, ласкаві й злі.

Сьогодні усе для тебе —
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба —
Гляди ж не проспий!

Бо ти на землі — людина,
І хочеш того чи ні —
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

* * *

Я чую у ночі осінні,
Я марю крізь синій сніг:
Вростає туге коріння
У землю глевку із ніг.

Стають мої руки віттям,
Верхів'ям чоло стає,
Розкрилося ніжним сущвіттям
Збентежене серце моє.

Вростаю у небо високе,
Де зорі — жовті джмелі,
І чую: пульсують соки
У тіло моє з землі.

Зі мною говорять могили
Устами колишніх людей,
І їх веротрачені сили
Пливуть до моїх грудей.

О земле жорстока й мшла,
Ковтнула ти їхні дні —
Усе, що вони любили,
Віддай долюбить мені!

Усе, що вони не домріяли
У чорному гвалті боїв,
Хай клетотом і зав'язми
Ввірветься в думки мої!

Вслухайтеся, земле і небо,
У рокіт страждань моїх —
Живу не лише за себе,
Я мушу жити й за них.

УКРАЇНІ

Коли крізь розпач випнутья надії
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.

Коли грозує далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.

Коли мечами злоба небо крас
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

ПРОРОЦТВО 17 РОКУ

Гранітні обеліски, як медузи,
Повзли, повзли і вибилися з сил —
На цвинтарі розстріляних ілюзій
Уже немає місця для могил.
Мільярди вір зариті у чорнозем,
Мільярди щастя розвіяні у прах.
Душа горить. Палає лютий розум.
І ненависть регоче на вітрах.
Коли б усі одурені прозріли,
Коли б усі убиті ожили,
То небо, від прокльонів посіріле,
Напевне б, рехнуло від сорому й хули.
Тремтіть, убивці! Думайте, лакузи!
Життя не наліза на ваш копил.

Ви чуєте? На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил!
Уже народ — одна суцільна рана,
Уже від крові хижіє земля,
І кожного катюгу і тирана
Уже чекає зсукана петля.
Ошукані, зацьковані, убиті
Підводяться і йдуть чинити суд,
І їх прокльони, злі й несамовиті,
Впадуть на душі плісняві і ситі,
І загойдають дерева на вітті
Апостолів злочинства і облуд!
І встане правда і любов на світі,
І на сторожі правди стане труд.

МОНАРХИ

Диктатори, королі, імператори,
Мліючи в димі хвальби,
Роззявляли пащі, мов кратери,
І гукали:
— Ми — символ доби.
— Хто не з нами, той проти бога.
— Хто не з нами, той проти всіх.—
І сипались лаври убогі
До кущих кривавих ніг.
Нікчемна, продажна челядь,
Банда кривляк для втіх,
Щоб мати що повечерять,
Годувала холуйством їх.
Ідоли обслинені, обціловані
Ішли величаві в своїй ході.



О земле з переораним чолом,
З губами, пересохлими від сміху!
Тебе вінчали з кривдою і злом,
Байстрятам шматували на утіху.

Вкраїнонько! Гуде твоє багаття,
Убогість корчиться і дотліває в нім.
Кричиш ти мені в мозок, мов прокляття
І зайдам, і запроданцям твоїм.

Любове грізна! Світла моя муко!
Комуністична радосте моя!
Бери мене! У материнські руки
Бери моє маленьке гнівне Я!

Візьми всього! І мозок мій, і вроду,
І мрій дитинних плеса голубі.
Для мене найсвятіша нагорода —
Потрібним будь, красо моя, тобі.

ОДИНОКА МАТІР

Він мовчки впав.
Отерпли зорі строгі,
Страждання опустилось на лице,
І краєв темінь
Передсмертний стогін,
Безпомічний і гострий,

Мов ланцет.
Його вже не було.
А ненависть стожала
Мечами помсти рвалася у світ,
Бо поруч з ним
Прострелені лежали
Твоя любов,
Твої сімнадцять літ.
Життя тріумфувало у двобої,
Життя крізь смерть
Утвердило себе...
І стала ти
В сімнадцять літ вдовою,
Хоч наречений твій
Ще й не знайшов тебе.
Росли роки.
Росло твоє чекання.
Печаль смоктала радощі твої,
І над твоїм
Розстріляним коханням
Скажено глузували солов'ї.
Та право материнства —
За тобою!
І син в колисці пісню наслуха.
Хай вузьколобі
Звуть його ганьбою,
А лицеміри — пасинком гріха.
Нехай духовні покидьки
Й заброди
Байстрам, безбатченком
Назвуть твоє дитя,
Найтяжчий злочин —
Вкрасти у народу
Тобі довірене життя.
Мадонно мого часу!

Над тобою
Палають німби муки і скорбот,
І подвиг твій,
Обпечений ганьбою,
Благословив народ.

ПЕРЕХОЖИЙ

Присвята Ліні Косенко

Як він ішов!
Струменіла дорога,
Далеч у жадібні очі текла.
Не просто ступали —
Співали ноги,
І тиша музику берегла.
Як він ішов!
Зачарований світом,
Натхненно і мудро творив ходу —
Так нові планети грядуть на орбіти
З шаленою радістю на виду!
З шаленим щастям і сміхом гарячим,
З гімном вулканним без музики й слів!
Як він ішов!
І ніхто не бачив,
І ніхто від краси не зомлів.
В землю полускану втюпився кожен,
Очі в пилюці бездумно волік...
Раптом —
Шепіт поміж перехожих:
— Що там?
— Спіткнувсь чоловік...

Одні співчували йому убого,
Інші не втримались докорять:
— Треба дивитись ото під ноги,
Так можна голову потерять...—
Трохи в футболі пограли словами,
Обсмакували чужу біду.
А він знову йшов.
І дивився прямо.
І знову
Натхненно творив ходу!

ПОМИЛКА

Помилялись не тільки люди,
Помилялись навіть святі.
Згадайте: Ісус від Іуди
Мав останній цілунок в житті.

Ми не святі, не боги, а значить,
Не варто втішати себе дарма.
Але, як твій промах
Лиш ворог бачить,—
Друзів у тебе нема!

* * *

Навіщо бундючитися пихато,
Грїться в похвалах?
Слава не ртуть:
Мало великим себе уявляти,
Треба великим бути.

* * *

Минуле не вернуть,
не виправить минуле.
Вчорашнє — ніби сон,
що випурхнув з очей.
Як луки навесні
ховаються під мулом,
Так вкриється воно
пластами днів, ночей.

Але воно живе —
забуте й незабуте,
А час не зупиняється,
а молодість біжить,
І миті жодної
не можна повернути,
Щоб заново,
по-іншому прожити.

* * *

Як не крути,
на одне виходить,
слід би катюгам давно зазубрити:
можна прострелити мозок,
що думку народить,
думки ж не вбить!

ОСІННІЙ ДИСОНАНС

Небо скуйовджене і розколисане
Драптя спустило на темні бори.
Сонного місяця сива лисина
Полум'ям сизим горить.

З ротатим, ридаючим риком
Вітри орди хмар несуть,
І ходить за їхнім криком
Бажання лягти й заснуть...

ЗАВІРЮХА

Ой, зима!
Біжить, регоче біло,
Бубонами брязкає в степу...
Вам усе па світі зрозуміло?
Просвітїть, премудрі,
Недозрілу
Душу мою,
Зрячу і сліпу!
Душу примітивну,
Як метелиця,
Білу й зрозумілу,
Наче сніг!
Їй в очах
Чомусь туманом стеляться
Істини одвічні і нудні.
Ну й зима!

Сміється, свище, сіє,
Гонить дум урочистий кортеж:
Як усе на світі зрозумієш,
То тоді зупинишся
І вмреш!

З ВІКНА

Синиця в шибку вдарила крильми.
Годинник став. Сіріють німо стіни.
Над сизим смутком ранньої зими
Принишкли хмари, мов копиці сіна.

Пливе печаль. Біліють смолоскипи
Грайливо пофарбованих ялин —
Вони стоять, немов у червні липи,
Забрівши в сивий і густий полин.

Полин снігів повзе до видноколу,
Лоскоче обрій запахом гірким.
Лапаті, білі і колючі бджоли
Неквапно кружеляють понад ним...

* * *

Розвели нас дороги похмурі,
І немає жалю й гіркоти,
Тільки часом у тихій зажурі
Випливаєш з-за обрію ти.

Тільки часом у многоголосі,
В суєті поїздів і авто
Спалахне твоє біле волосся,
Сірі очі і каре пальто.

* * *

Найогидніші очі порожні,
Найгрізніше мовчить гроза,
Найнікчемніші дурні вельможні,
Найпідліша брехлива сльоза.

Найпрекрасніша мати щаслива,
Найсолодші кохані вуста,
Найчистіша душа незрадлива,
Найскладніша людина проста.

Але правди в брехні не розмішуй,
Не ганьби все підряд без пуття,
Бо на світі той наймудріший,
Хто найдужче любить життя.

ЧУЮ

Чую, земле, твоє дихання,
Розумію твій тихий сум,
Як на тебе холодні світання
Ронять пригорщами росу.

Знаю — зливи, та буйні грози,
І роса в шумовинні віт —
То сирітські, вдовині сльози,
То замучених предків піт.

Назбирала ти їх без ліку
На роздоллі полів, дібров,
Щоб живили тебе довіку
Людські сльози і людська любов.

ЧАРИ НОЧІ

Лягла на всьому вечірня втома.
Палас місто, мов дивний храм.
І розтинають ніч невагому
Квадратні очі віконних рам.

Ці чари ночі такі знайомі —
Усі підвладні, покірні вам.
О, скільки вікон у кожному домі!
А там, за ними, ідилій, драм!

Там гинуть вчені, митці, поети,
Але... й виходять вони звідтіль.

* * *

Там, у степу, схрестилися дороги,
Немов у герці дикому мечі,
І час неспинний, стиснувши остроги,
Над ними чвалить вранці і вночі.

Мовчать над ними голубі хорали,
У травах стежка свище, мов батіг.
О, скільки доль навіки розрубали
Мечі прадавніх схрещених доріг!

Ми ще йдемо. Ти щось мені говориш.
Твоя краса цвіте в моїх очах.
Але скажи: чи ти зі мною поруч
Пройдеш безтрепетно по схрещених
мечях?

КРАПЛЯ В МОРІ

На світі законів немало,
Я нагадаю один:
Щоб море не висихало,
Потрібно багато краплин.

Але в штормову годину,
Як море бурунить гнів,
Потрібна зайва краплина,
Щоб вийшло воно з берегів.

НЕВЖЕ?

I

У табунах людинозвірів
Живуть самиці і самці,
Гібриди зміїв і вампірів,
Їх сила й розум — в кулаці.

Пильнуйте, люди добрі й щирі,
Не спіть, учені і женці!
Чатують вас людинозвірі
З страхіттям атомним в руці.

II

Я думаю про тих, що народитись мали
Із плоті вбитих неньок та батьків.
Цивілізовані мавпи в мундирах
Розтоптали їх незачаті життя,
Підірвали на мінах їх вроду,
Погасили пожежами дикими
Їх незапалений розум.
Бачу: геніальних мислителів і поетів,
Закоханих теслів і хліборобів,
Бистрооких красунь і красенів,
Які не народилися тому,
Що батьки їхні розтерзані
Не встигли зустріти своїх коханих
Я чую: ридає за ними Земля,
Сива, старенька мати,
Одурена своїми сипами.
Я волаю:
— *Невже?*

Знову вмиратимуть неціловані?
Знову гинутимуть незачаті?
І знову голодні могили
Наситять своє чорне черево?
— *Невже?*

III

Ми маємо право на сум і любов,
На щастя, на сонце і трави,
І навіть на булькання зайвих розмов
Ми іноді маємо право.

Ми маємо право померти самі,
І хочеш не хочеш — колись повмираєм,
Та треба зятимить собі на умі,
Що світ зберегти од водневих громів
Ми з вами обов'язок маєм!

* * *

Земле рідна! Мозок мій світліє,
І душа ніжнішою стає,
Як твої сподіванки і мрії
У життя вливаються моє.

Я живу тобою і для тебе,
Вийшов з тебе, в тебе перейду,
Під твоїм високочолим небом
Гартував я душу молоду.

Хто тебе любов'ю обікраде,
Хто твої турботи обмине,
Хай того земне тяжіння зрадить
І з прокляттям безвість проковтне!

СТАРІСТЬ

Сім десятків дідові старому,
Сам незчувсь, коли і відгуло,—
Вже лице пожовкло, як солома,
Борозпами вкрилося чоло,

Сяють очі глибоко спідлоба,
Тільки пух лишивсь на голові...
Лає син, що ні чорта не робить,
Допіка невістка: ще живі?

Остогидло діду хліб жувати,
Слухати образи від усіх,
Ціле літо горобців ганяти
Та граків сусідові на сміх.

Взять би істик, торбу через плечі
І піти світ за очі з села,
Але звик до хати, до малечі,
Що його, мов батька, облягла.

Все стерпить, хіба заплаче стиха,
Дивлячись на добрих малюків.
Все стерпить — докори, сором, лихо,—
Лиш би вмерти на землі батьків!

Люди — прекрасні.
Земля — мов казка.
Кращого сонця ніде нема.
Загруз я по серце
У землю в'язко.
Вона мене цупко трима.
І хочеться
Бути дужим,
І хочеться так любити,
Щоб навіть каміння байдуже
Захотіло ожити
І жити!
Воскресайте, камінні душі,
Розчиняйте серця і чоло,
Щоб не сказали
Про вас грядущі:
— Їх на землі не було...

* * *

Вихвалять, і славити, й кричати,
Роздувати фіміамів дим —
Геніїв між нами небагато,
То чому б не поклонятись їм?

Але я зібрав би всіх титанів
І сказав би, знявши капелюх:
Я не буду вам співать пеапів
І хвальбою лоскотати слух.

Ви усі розумні та відверті,
Тож скажіть по щирості мені:
Хто й за що вам дарував безсмертя,
Хто й за що продовжив ваші дні?

Говоріть, кричіть, щоб всі узнали,
Втямили нарешті до пуття:
Смертні вам безсмертя дарували,
Смертні вам продовжили життя!

Щоб надійно крила соколині
Вас у небі вічності несли,
Мудрості своєї по краплині
Смертні вам, як бджоли, віддали.

Вас, як прапор, підніма людина
В боротьбі за правду проти тьми.
Генії! Безсмертні! На коліна
Станьте перед смертними людьми!

ЗАСІВНА

Гей, прослала нива
Чорне полотно.
Ллється жовта злива —
Сіється зерно.
Сійся-родися,
Колосом розвийся,
Засівайся, ниво,
Людам на добро!

Хай у дні яснії
Зерно пророста,
Як мої надії,
Як мої літа.
Сійся-родися,
Колосом розвийся,
Засівайся щастям,
Ниво молода!

* * *

Благословенна щедрість! Все від неї,
Від щедрості думок, сердець і рук.
Краса сповита матір'ю-землею
Від щедрості страждань її і мук.

І ми народжені од щедрості любові,
Нас годувала щедрість матерів,
Ми теж її вихлюпувать готові
Із душ своїх, мов рибу з ятерів.

І все ж прожити, певне, так годиться,
Щоб старість не промовила, бува:
— Ти був, козаче, щедрим на дурниці
І на красиві та пусті слова!..

ДУМА ПРО ЩАСТЯ

Увійшла вайлувато в сіни,
з хати віє нудьга
й самота.
У руках засміявся віник —
спритно валянки обміта.
Тупотить
об долівку ногами
і мороз вибива
з рукавиць.
З нею
в хату ввірвався гамір,
ошалілий сміх сніговиць.
Мов воскресли
принишклі діти —
тупіт, лемент,
вищання й писк.
Місяць хоче,
мабуть, погрітись —
суне в шибку
свій блідий диск.
Заглядає, цікавий,
у миску:
що ви з'їли таке смішне,
що од вашого
реготу й писку
тягне в хату
із неба мене?
Хлюпа щастя
дзвінкою хвилею,
піби тут вікувало воно —
не життя тобі, а ідилія,
як в поганих книжках
чи в кіно.

Де фотографі?
Де поети?
Нуте, хлопці, сюди скоріш!
Можна знімок утнуть
до газети
і жахливо веселий вірш.
Застрибають веселі цифри
у ґрунтовно важких статтях,
та не встане
з словесних вихрів
многотрудне її життя.
Ви мовчанкою соромливою
постараєтесь обминуть,
що в доярки цієї
щасливої
руки й ноги
вночі гудуть.
І чи прийде
під ваші кашкети
блискавицею думка дзвінка:
в космос крешуть ото
не ракети,
але пружні цівки молока.
А для неї
це зовсім не диво,
бо збагнула давно таке:
справді,
зараз вона щаслива,
тільки ж щастя яке важке!..
І тому ця Марія
чи Настя
будить дзвоном дійниці село,
щоб поменше
важкого щастя
на Радянській землі було.

* * *

Впало сонце в вечірню куряву.
Тиша виповзла за село.
Нашорошилось небо буряно
І погрозами загуло.

Ніч підходила з гуркотіннями,
Ніч несла божевілля й жах,
Плазувала потворними тінями
У нервово пружних кущах.

Ніч кричала мені, розтерзана,
Оперезана громом навхрест.
І у зойках її березових
Закипівся гучний протест.

Хмари дибались волохато,
Місяць в небі петляв, мов кіт,
Вихор всівся на сіру хату
І закручував стріху в zenit.

...Та встає перламутровий ранок
Крізь холодний і злобний рев,
І проміння зализує рапи
З закатованих піччю дерев.

Безпорадні агонії злості,
Злість гармонії не порве!
Сонце ходить до нас не в гості —
Сонце з нами живе!

Вирина воно ранками з куряви,
На потрав'я витрушує пил,
І пливе, й ховрахів обурює,
Повне ніжності й повне сил.

* * *

Задивляюсь у твої зіниці
Голубі й тривожні, ніби рань.
Їрешуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.

Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побути на самоті.

Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи — все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє червоне знамено.

ПОЕТ І ПРИРОДА

Пройшла гроза — і знову літня проза:
Парує степ, і оживає ліс,
І горобці, неначе з-за куліс,
Упали табуном на просо.

І знов спадають трафаретні роси
Із сінокосів буйних кіс,
І знову в небі невідомий біс
Підвісив сонце на прозорих тросах.

І, захолонувши у дивній грації,
Зітхають свіжістю дівочою акації,
Вітрами обціловані до ніг...

А я дивився, серце розривалося:
Ну що в тім нового, сучасного ховалося?
Так зрозуміти і не міг.

* * *

Через душі, мов через вокзали,
Гуркотять состави почуттів...
Може, сподіватися зухвало,
Вірити і ждати — поготів.

Та не вірять я не маю змоги,
Обіймає сумніви огонь,
І червоним ліхтарем тривоги
Зупиняю потяга твого.

І стою на березі чекання:
Що ти мені з гуркоту кричиш?
Станеш ти біля мого благання
Чи до інших станцій просвиштиш?

* * *

Чорні від страждання мої ночі,
Білі від скорботи мої дні
Впали у твої свавільні очі,
Жадібні, глибокі і чудні.

Я тебе не хочу обмивути,
Я тебе не смію обійти.
Дай мені губами зачерпнути
Нижньої твоєї доброти.
Диких орд незлічені навали
Розстрожили пращури мої,
Щоб несла ти гордо і зухвало
Груди недоторкані свої.
Щоб горіли маками долоні,
Щоб гуло моє серцебиття,
Щоб в твоєму соромливім лоні
Визрівало завтрашнє життя.
І моє прокляття очманіле
Упаде на тім'я дурням тим,
Хто твоє солодке грішне тіло
Оскверняє помислом гидким.
Стегна твої, брови і рамена,
Шия і вогонь тендітних рук —
Все в тобі прекрасне і священне,
Мамо моїх радощів і мук!

* * *

Всі образи й кривди до одної
Я тобі забуду і прощу —
Жду твоєї ласки хоч малої,
Як земля у спеку жде дощу.

О жорстока! Щастя хоч краплину
В душу мою змучену згуби —
Полюби і зрадь через хвилину,
Та хоч на хвилину полюби!

Виє вітер, довго виє, навіть слухать обрида.
Ходить байда споконвічний та у вікна загляда.

Ну чому б тобі, приблудо, не заснути уночі,
Не погрить старечі кості в димарі чи на печі?

Я не сплю — мені й не диво: я ж не вітер —
чоловік,
Помитарствую, поб'юся та й засну колись навік.

Але ж я не спати — жити! Жити і мріяти
люблю —
Через це я довгі ночі не вилежуюсь, не сплю.

Ну вгамуйся, клятий вітре, не стогни та не
хрипи,
У моє вкладайся ліжко і за мене там поспи.

І зітха тужливо вітер, кулаками в шибки б'є:
— І мені, — кричить, — кохання також спати не
дає.

Я давно про зірку мрію, світлу зіроньку одну,
Але як не дму, не вію, а до неї не сягну.

Тож ходжу я в довгі ночі та зітхаю знов і знов,
Їй пісні сумні складаю про сумну мою любов.

* * *

Я чекав тебе з хмари рожево-піжної,
Із ранкових туманів, з небесних октав,
Коли думи збігалися з мли бездоріжної
І незвіданий смуток за душу смоктав.

Я від тебе жадав незвичайного й дивного,
Щоб з'явилася маренням, видивом, сном,
Щоби я знемагав од дихання нерівного.
Од заклятої радості під вікном.

І не міг я спекатися словесної пишності,
Одсахнутись ураз од кокетливих мрій —
Волочив я тебе в ореолі безгрішності
Крізь хитливих ілюзій розкиданий стрій.

Припливла ти до мене з прибоєм уяви,
Несподівано встала над смутком чекань —
Розцяцькованих мрій павіани і пави
Повтікали лякливо під купол світань.

Розгубили вони свої зваби і почесні,
І сьогодні вклоняється серце мое
Тій земній, соромливій, жагучій жіночості,
Що красою життя — материнством — стас.

* * *

Говорю я з тобою мовчки,
Тиша хмарою проплива.
І вовтузиться думка, мов квочка,
В намаганні родить слова.

Тиша важчає. Терпнуть губи,
Тиша репне навпіл ось-ось.
Припаду я шалено й грубо
До безумства твоїх волось.

Упаде розідрана маска,
І сполохана вгледити ти,
Скільки в тиші чаїлося ласки,
Скільки в грубості — теплоти.

Насміються з своєї беззубості
Прописні допотопні думки,
Джерелом вдарить ніжність із грубості,
Заворкують живі струмки.

Задихнеться від люті сирість —
Нам на щастя, а їй на зло.
Поміж нас підведеться щирість
І з'єднає наше тепло!

АБАЖУРИ

Ступає ніч погами бурими
На почорнілий сніготал.
Під віями, як абажурами,
Блищить очей твоїх овал.

А я стою з думками хмурими,
Досада смутку додає:
Чому від мене абажурами
Прикрила сяєво своє?

* * *

Ну скажи — хіба не фантастично,
Що у цьому хаосі доріг
Під суворим небом,
Небом вічним,
Я тебе зустрів і не зберіг?
Ти і я — це вічне, як і небо.
Доки мерехтять світи,
Буду Я приходити до Тебе,
І до інших йтимуть
Горді Ти.
Як це все буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила Земля!
Але ми з тобою...
Ми не вічні,
Ми з тобою просто — ти і я...
І тому для мене так трагічно
Те, що ти чиясь, а не моя.

ЧАДРА

Я тебе не сприймаю за істину,
Бо таких, мабуть, зовсім нема.
Ніч, вітрами дурними освистана,
Свою чорну чадру підніма.

І дивлюсь я здивовано в очі,
Що заблискали з-під чадри.
У волоссі — у сірому клоччі
Причаїлися дикі вітри.

Недарма понад нею пронісся
Ураганний тайфун стихій.
Виповзає на перенісся
Зморшка відчаю і надій.

І куди я до істини втраплю
Через ями й вибоїни слів?
Коли б випив її хоч краплю,
То, напевне б, від жаху зомлів.

Я тебе не сприймаю за істину —
Небо навіть і те рябе.
Одчайдушну, печальну, розхристану,
Голубу і безжально освистану —
І таку я люблю тебе!

ІКС ПЛЮС ІГРЕК

Чорнявій математичці

Я не заздрю уже нікому —
Де ще мудрих таких знайти?
Це ж мені стало вперше відомо:
Ікс плюс ігрек — це будеш ти.

І здається, що я володію
Віковічним секретом краси
Лиш тому, що я розумію
Загадкові твої ікси.

Розумію? Який там розум!
Просто здорово, що ти є!
Що вслухається в ніжні погрози
Збаламучене серце моє.

Я не заздрю уже нікому —
Де ще мудрих таких знайти?
Одному лиш мені відомо:
Ікс плюс ігрек — це будеш ти.

* * *

Дотліває холод мій у ватрі,
Я один замріяний іду...
Ми тоді зустрілися в театрі,
На гальорці в третьому ряду.

І не вірю, що мені здалося,
Бо напевне знаю — так було:
То не скрипка кликала — волосся,
Що тобі спадало на чоло.

Тишина хиталася велично,
Ніжні струни хвилили внизу —
Тож було і солодко й незвично
У твоїх очах читать грозу.

А коли виходили із залу
З думами про вічне і земне,
Довго ти під ліхтарем стояла
І чекала, радісна, мене.

Ми ішли через блакитне місто
Мовчки зупинились на мосту.
Ти була така прозора й чиста,
Я не смів порушить чистоту.

Тільки досі знаю: не здалося,
Та і залишилось, як було, —
То не скрипка кличе, а волосся,
Що тобі спадає на чоло.

Дотліває холод мій у ватрі,
Біля мосту стишую ходу...
Часто жду тебе я у театрі,
На гальорці в третьому ряду...

* * *

Я тобі галантно не вклонюся,
Комплімента зроду не зліплю,
Тільки в очі ніжні задивлюся,
В них свою тривогу утоплю.

І коли химерною габою
Спеленає землю довга ніч,

Довго серце тужить за тобою,
Довго сон мені не йде до віч.

Довго білі таємничі крила
Обвивають маревом видінь,
І стоїш ти крихітна, і мила,
І прозора, мов ранкова тінь.

І палають, ніби стиглі вишні,
Владно підкоряючи собі,
Губи неціловані і грішні,
Очі божевільно голубі.

НЕ ВІР МЕНІ

Не вір мені, бо я брехать не вмію,
Не жди мене, бо я і так прийду.
Я принесу тобі свою надію,
А подарую смуток і біду.

Слова ясні, лише мені відомі,
У бурмотіння скучне переллю,
Свою усмішку у холодній втомі
Бездумно, безголово утоплю.

І буду нерозумно обридати,
І недоречно скиглити чомусь,
Але, як треба буде заридати,
Я гомерично, тупо засміюсь.

Не вір мені, бо я брехать не вмію,
Не жди мене, бо я і так прийду.
Я принесу тобі свою надію,
А подарую смуток і біду.



Із книжки
«Поезії»
(1966)

* * *

І знову сам воюю проти себе —
Два чорти схарапудились в мені.
Один волає: «Зупинись! Не треба!»
Штовхас інший: «Не впиняйся, ні!»

І я іду, і падаю, і знову
Спішу вперед або шлетусь назад.
Мені дарма, що брехні і обмови
Об мене торохтять,
Як об гостинець град.

Мені дарма, плюю на остороги,
Топчу улесливості мох.
Мої чорти беруть мене на роги,
І щоб мені не збитися з дороги,
То треба дослухатися обох.

* * *

Я юності не знав. Нудотно і похмуро
Пройшли мої, можливо, кращі дні
У тісноті і сутінках конури

З думками власними наодиноі.
Я не шукав хвилинної утіхи,
Бо соромітними здавалися мені

Розв'язні танці і розмови тихі,
П'янке тепло дівочої руки
І губи, скорчені від сміху.

І все було у мене навпаки:
Коли гриміли духові оркестри
І шарпали підлогу каблукі,

У мене в роздумах проходили семестри.
Були зі мною сум і самота
Та ще нудьга й докука, ніби сестри.

Тепер смішні — дитяча прямота,
І аскетизм, і холодність уявні,
Бо сонне серце сполох калата.

І та моя відчуженість недавня
Мене залишила — і я бажаю жить,
Відкрить на вікнах посірілі ставні,
З людьми сміятись, плакати і любить.

* * *

Не лицемірити, не чванитись пихато,
Не дуракам пускати в очі дим,
Не з мудрим виглядом зазубрені цитати
Вигукувати голосом худим,—

Я не цього бажаю, не папуга,
Щоб віддаватись цьому ремеслу.
Я хочу правді бути вічним другом
І ворогом одвічним злу.

Я...

Він дивився на мене тупо
Очицями, повними блекоти:
— Дарма ти себе уявляєш пупом,
На світі безліч таких, як ти.—
Він гримів одержимо і люто,
І кривилося гнівом лице рябе,
Він ладен був мене розіпнути
За те, що я поважаю себе.
Не стала навколішки гордість моя...
Ліниво тяглася отара хвилини...
На світі безліч таких, як я.
Та я, їй-богу, один.
У кожного Я є своє ім'я,
На всіх не нагримаєш грізно,
Ми — не безліч стандартних «я»,
А безліч всесвітів різних.
Ми — це народу одвічне лоно,
Ми — океанна вселюдська сім'я.
І тільки тих поважають мільйони,
Хто поважас мільйони Я.

* * *

Є тисячі доріг, мільйон
вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?

Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю проклясти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?

• • • • •

Та мушу я іти на рідне поле босим,
І мучити себе й ледачого серпа,
І падати з втоми па покоси,
І спать, обнявши власного снопа.

Бо пива це — моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон

вузьких стежинок

Мене на пиву батьківську веде...

* * *

Стільки в тебе очей,
Стільки рук і мозолів,
Скільки крапель в Дніпрі
І у небі зірок.
Ти не падав од вітру,
З біди не безволів,
Не насунув на душу
Ганьби козинок.

Не шукав я до тебе
Ні стежки, ні броду,
Бо від тебе узбіччям
Ніколи не брів —
Я для тебе горів,
Український народе,
Тільки, мабуть,
Не дуже яскраво
Горів.

Тільки, мабуть, не міг,
Як болід, спалахнути,
Щоб осяяти думкою
Твій небозвід,
Щоб устать, ніби зірка,
Сіянням окута
Твоїх подвигів гордих
Й незлічених бід.
Скромна праця моя —
То не пишна окраса,

Але в тому, їй-богу,
Не бачу біди —
Щось у мене було
І від діда Тараса,
І від прадіда —
Сковороди.

Не шукаю до тебе
Ні стежки, ні броду —
Ти у грудях моїх,
У чолі і в руках.
Упаду я зорею,
Мій вічний народе,
На трагічний і довгий
Чумацький твій шлях.

* * *

Все було. Дорога закричала,
Блиснули байдужі ліхтарі.
Ти пішла від мене до причалу
І згоріла в полум'ї зорі.

Вибухали дні незрозуміло,
І життя котилося моє...
Але там, де ти тоді згоріла,
Кожен ранок сонце устає.

САМОТНІСТЬ

Часто я самотній, ніби Крузо,
Виглядаю із-за обрію кораблів.
І думка безпорадно грузне
В клейкім баговинні слів.
На своєму дикому острові
В шкіряниці з убитих надій
Штрикаю небо очима гострими:
— Де ти, П'ятнице мій? —
Залпи відчаю рвуться з горла,
Гуркотять у байдужу даль:
— Пошли мені, боже, хоч ворога,
Коли друга послати жаль!

* * *

У маленьких очах відбивається світ —
Гамірливий, гучний і великий,
Буйна радість зелених віт,
Білі хмари і срібні ріки.

В них — червона печаль зірниць,
І світанків краса незабутня.
Із маленьких лукавих зіниць
Поглядає на нас майбутнє.

В них відіб'ється простір без меж,
Тиха вулиця й синє поле,
Але клекіт страшних пожеж
Хай у них не тремтить ніколи.

Хай в маленьких очах відбивається світ
Од маленьких ромашок
до стартів великих,
Хай в них світиться синій зеніт,
А не жах од побоїщ диких.

МАЛЕНЬКІ СОНЦЯ

Минула ніч, і сонце білогриве
Несе на тросі огненному день,
І блискітки, швидкі та метушливі,
Стрибають на асфальті де-не-де.

Мовчать каштани, стомлені і мляві,
Та ось під них, у царство тишини,
Ввірвалися чорняві і біляві,
Блакитноокі дочки і сини.

І вже каштанам ніколи дрімати,
І сонце не надивиться згори
На їх носи, рум'яні і кирпаті,
На витівки, на ігри дівчор.

І небо теплотою глибиніє,
І радість наливається в серця —
Сміються, бігають, пустують, мріють
Малесенькі замурзані сопця.

ПРО ПОЕЗІЮ

Поету, кажуть, треба знати мову
Та ще уміти вправно римувать.
Натхнення і талант — і все готово —
Слова самі піснями забринять.

То правда все, але не в тому сила,
Мені здається, що не тим вірші
У дні тяжкі серця наші палили,
Любов і зненависть будили у душі.

Бо не заналить серце точна рима,
Яку хтось вимучив за місяць чи за ніч.
Ні, інша сила, буйна, незборима,
Вогнем і пристрастю напоює ту річ.

Ні, інша сила так цілющо діє,
Словам велику надає вагу,
Бо з нею світ цвіте і молодіє,
І світло б'є крізь морок і пургу.

Без неї рими точні й милозвучні
Не варті навіть драного гроша —
Слова звучать примусить сильно
й гучно

Лише одна поетова душа.

* * *

Може, ти зі мною надто строга,
Та й чого б ти ніжною була!
Але ти в життя моє убоге
Зіркою яскраво ввійшла.

І нехай проміння те не гріє,
Що послала зірка здалека,
Та до неї лине й лине мрія,
Ніби світло, тиха і легка.

І не треба долі дорікати,
Всіх не може обігріть вона:
Нас до тебе горнеться багато,
Але ж ти одна.

* * *

У душі моїй —
Місця немає туманам.
У душі моїй —
Сонце червоне буя,
І регоче, й гримить
Голубим океаном
Нерозтрачена радість моя.

У душі моїй —
Шторми і грізні прибої,
І тривога,
Мов хмара грозова,
Встає.
Я вродливий з тобою,
Розумний з тобою,
У тобі — моя ніжність
І серце моє.

Облягли нас тумани.
У їхньому клоччі
Піднімаються сумніви,
Мов комиші.

Ти не бійся дивитись
В мої розтривожені очі,
Очі —
Вікна моєї душі.

* * *

Як хороше радіти без причин,
Коли на місто сутінь опада
І чується, як тихо, безупинно
Дзюрчить у стоки весняна вода.

І сну нема, і спокою немає,
І відчаю, і певності нема,
Тебе ж у далеч владно закликає
Напосна надіями пільма.

І хочеться всю землю обійняти
І йти шукать нечуваних пригод...
О, скільки музики натхненної багато
У шумі каламутних вод...

ПЕРЕСПІВ З НАРОДНОЇ

Гей, у лузі та й не перше літо
Виляга некошена трава.
Гей, у полі та й не перше жито,
Та й не перше жито дозріва.
Не повернуть козаки з походу,
Не заграють сурми на зорі...
Будуть вік стояти біля броду
Посивілі верби-матері...

* * *

Зимовий вечір,
Закуривши люльку,
Розсипав зорі,
Неначе іскри,
Пустив хмарки,
Мов кільця диму,
І, проскрипівши чобітьми,
Шепнув морозам,
Щоб гаптували вікна,
Ліси вбирали
У білий іній
Та готували
Йому постіль.

* * *

Осінній вечір морозом дихав,
У небі місяць немов п'ятак...
Вона пройшла непомітно, тихо,
Голівку мило схиливши так.
Вона пройшла — і мені пі слова,
Лиш на хвилину звела брову...
І сів вечір густу полову
На пережовклу суху траву.

ОДУРЕНА

Він байдуже потис її руку
І не чув її млих докорів,
І так довго стогнали по бруку
Перестуки її підборів.
І стояв він, тупий, плечистий,
І байдужий, немов колода.
І здалося — на ціле місто
Заридала вона на сходах.

* * *

Заграє смерть іржавою трубою,
Та я, забувши, що минає строк,
На край світів блукати за тобою
Піду у жовтій куряві зірок.
Піду блукать по всесвіту широкім,
Незваним гостем побуваю скрізь,
І десь знайду невблагану, жорстоку
Тебе, богине радощів і сліз.
І під шатром розписаного неба
Я поцілую очі твої злі —
Візьму я все, о блуднице, від тебе,
Чим ти людей обходиш на землі!



Із книжки
«Лебеді материнства»
(1981)

ЧУТТЯ ВЕЛИКОЇ ЛЮБОВІ

Дивлюсь, не можу надивитися
В цехах заводів, на полях
На дужі плечі, мужні лиця,
Трудящі руки в мозолях.

Для нас під силу горді плани,
Що зріли в Ленінськiм чолі —
Нових часів нові титани,
Кусм прийдешне для землі.

Ми, світу цілому на подив,
Трудом і розумом своїм
У колі братньому народів
Возводим комунізму дім.

І в кожному усміху і слові,
У дні труда і в боротьбі —
Чуття великої любові
Несем ми, партіє, тобі!

З тобою, вождь і трудівнице,—
В твоїх діяннях і ділах,—
Широкі плечі, мужні лиця,
Трудящі руки в мозолях!

БЕЗСМЕРТНІ ПРЕДКИ

Раби будували замки й храми,
Сіяли й жали — раби.
Труд їх стоїть над віками —
Свідок життя й боротьби.

Із кожного купола й брами
Крізь роки темряви й злоби
Вони промовляють словами
До нас, до моєї доби:

«Люті кати поглумились над нами,
Скільки лягло нас у чорні гроби,
Та перемога — дивіться! — за нами:
Смерть — не кінець боротьби.

Ті, що життя прогуляли без діла,
Що у народній купались крові,
В землю лягли і безслідно зотліли —
Ми ж і понині живі!»

Чую ваш голос, простий і ласкавий,
Предки безсмертні мої:
Праця людини — окраса і слава,
Праця людини — безсмертя її!

ЗАВЖДИ МИ,
РОСІЄ, З ТОБОЮ

Над Россю, Дніпром і Сулою
В задумі шепочуть гаї:
В садах України весною
Про щастя дзвенять солов'ї.
Як сад навесні зелене
Та віхолу білу мете,
Так в серці народнім, Росіє,
До тебе пошана цвіте.

Тепер не огляпути оком
Дніпровську оновлену шир.
В майбутнє упевненим кроком
Іде наш народ-богатир.
Коли ми будуємо й сієм
У рідному вольнім краю,
Ми в дружбі з тобою, Росіє,
Черпаємо силу свою.

Ми піснею славим дзвінкою
Москву, і Урал, і Сибір,
Ми завжди, Росіє, з тобою
У битвах за щастя і мир.
Хай сад навесні зеленіє
Та віхолу білу мете!
У серці до тебе, Росіє,
Любов наша вірна цвіте, як весна.
Завжди ми, Росіє, з тобою
Завжди ми з тобою, Москва!

* * *

Я не бував за дальніми морями,
Чужих доріг ніколи не топтав —
В своїм краю під буйними вітрами
Щасливим я і вільним виростав.

Мене ліси здоров'ям напували,
Коли бродив у їхній гущині,
Мені поля задумливо шептали
Свої ніким не співані пісні.

Коли не вмів ще й букваря читати,
Ходив, як кажуть, пішки під столом,
Любить людей мене навчила мати
І рідну землю, що б там не було.

Чужих країв ніколи я не бачив,
Принад не знаю їхніх і окрас,
Та вірю серцем щирим і гарячим:
Нема землі такої, як у нас.

МАТЕРІ

В хаті сонячній промінь косо
На долівку ляга з вікна...
Твої чорні шовкові коси
Припорошила вже сивина.

Легкі зморшки обличчя відкрили —
Це життя трудового плід.
Але в кожному русі — сила,
В очах юності видно слід.

Я таку тебе завжди бачу,
Образ в серці такий несучу —
Материнську любов гарячу
І твоєї душі красу.

Я хотів би,
 як ти, прожити,
Щоб не тліти,
 а завжди горіть,
Щоб уміти,
 як ти, любити,
Ненавидіть,
 як ти,
 уміть.

САЛЮТИ МИРУ

В дні травневі, мріями багаті,
Коли щастя хлюпає з пісень,
Ми щороку зустрічаєм свято —
Перемоги радісної День.

І встають у пам'яті дороги,
Ті, що довелося нам пройти,
Щоб багряний прапор Перемоги
Над рейхстагом гордо піднести.

І живуть у пам'яті народу
Його вірні дочки і сини,
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої війни.

Їх серцям — віками пломеніти
На червоних наших прапорах,

Їх думкам — перемагать і жпти
В наших творчих думах і ділах.

Їх життя, їх помисли високі,
Котрим не судилось розцвісти,
Закликають мир ясний і спокій,
Як зіницю ока, берегти.

І тому, коли надходить свято,—
Кожен рік у травні, навесні,—
Наші грізні бойові гармати
Салютують миру — не війні!

ТРАВНЕВИЙ АКОРД

Я не можу мовчати.
Прощай, мовчання!
Говоріть, мої очі!
І серце моє, говори!
Підперезане сонцем,
Устало світання,
І в багрянцях знамен
Заспівали вітри.

Сколихнуться колони —
І рине повінь,
І поширшає обрій
Од щастя, пісень і тепла,
І на площі ввірветься
Завзяття і гомін
Од верстата і плуга,
Од шахти й стола.

Нагинайтесь до мене,
Дерева зелені,
Дайте руки мені,
Земляки і брати!
Це ж до нас
Мружить очі замріяний Ленін,
Той, що землю до сонця
Підняв з темпоти.

Я не можу мовчати,
Бо радості тісно,
Бо любов моя брязкає
З серця за борт,

Бо сьогодні народ мій
Дзвенить, як пісня,
Я ж в тій пісні —
Маленький акорд.

БРАМА ЗАМКУ СТЮАРТІВ

Дикими, незнаними речами
Марить брама у тривожнім сні,
Де сторожа брязкає ключами
І скриплять ворота затісні.

Привиди з кривавими мечами
У накидках чорних, ніби ніч,
Граються безформними м'ячами —
Головами, знесеними з пліч.

Кров стіка під флегматичні мурі,
Зойки захолоді на губах —

Сотні літ наруга і тортурп
Мертвих повертають у гробах.

І не бачить місто в ніч похмуру,
Як сторожа (вже не при мечах)
Нову жертву кидає під мури
З тряпкою брудною на очах.

* * *

Ні перед ким не станеш спину гнути,
Не віддасися ворогу в ясу,
Якщо ти зміг, товаришу, збагнути
Свого народу велич і красу.

З ДИТИНСТВА

В мене була лиш мати,
Та був іще сивий дід, —
Нікому не мовив «тату»
І вірив, що так і слід.

Був певен, що батько лпшній,
Крикливий, немов сусід,
Коли заставав на вишні,
На мене кричав, аж блід.

Та боляче б'ється, думав,
Не пустить гулять на став,
І тому не знав я суму,
Щасливим собі зростав.

І лиш як минули роки
І я непомітно зріс,
Мені часто кидалось в око,
Як сину сусід той ніс

То нові штанці святкові,
Сорочку, що так до лиця,
Або чобітки з підковою
Приносив йому од шевця.

Але мене й це не вабило,
Бо заздрити, знав, не слід,
І звався за обновки «бабою»
У мене малий сусід.

Я вірив, що краще всього
Пісні, які знав дідусь.
Вмоцусь на коліна до нього
І в очі йому дивлюсь.

А він вимовляє, виспіває
Гарячі прості слова —
І все давниною сивою
В очах моїх ожива.

Мелькають червоні жупапи,
Вирує, кипить Дніпро,
І Байда стріляє в султана,
Підвішений за ребро.

І грізні полки Богдана
Шляхетську орду жепуть,
А з півночі десь за бураном
На поміч стрільці ідуть.

Несуться зі свистом-гуком
Богунці у всі кінці...
І я затискую руку,
Мов шабля у тій руді.

І плачу, було, й сміюся,
Як слухаю ті пісні...
Спасибі ж тобі, дідусю,
За те, що ти дав мені...

МОЯ МОВА

Все в тобі з'єдналося, злилося —
Як і поміститися в одній! —
Шепіт зачарований колосся,
Поклик із катами на двобій.

Ти даєш поету дужі крила,
Що підносить правду в вишину,
Вченому ти лагідно відкрила
Мудрості людської глибину.

І тобі рости й не в'януть зроду,
Квітувать в поемах і віршах,
Бо в тобі — великого народу
Ніжна і замріяна душа.

КРИЗЬ СТОЛІТТЯ

Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття,
І голос твій нам душі окриля.
Встає в новій красі, забувши лихоліття,
Твоя, Тарасе, звільнена земля.

Лягли шляхи нові, широкі й вольні,
Степи, озера й ріки ожили.
Немає тих доріг, що гнали люд у штольні,
Що кріпаків на панщину вели.

Немає тих доріг, де закипілась мука,
Де відчай і журба ходили, мов брати, —
Нові шляхи кладуть твої онуки,
Нове життя прийшло у їх хати.

І бачиш ти із канівського схилу,
Як новий день над світом устає,
Як сивий Дніпр свою могутню силу
По жилах дротяних народу віддає;

Як береже твої, Тарасе, заповіти
Сім'я народів, вільна і нова,
І як, любов'ю партії зігріта,
Розквітла Україна трудова.

У росяні вінки заплетені суцвіття
До ніг тобі, титане, кладемо,
Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття.
Тебе своїм сучасником зємо.

* * *

Верби й тополі, діброви й гаї,
Стежка між нивами плідними,
Гордо я вас називаю — «мої»,
Щиро вважаю вас рідними.

Ваша краса, ваша врода нерушена,
Ваше буяння, сади,
Владно ввійшли в моє серце зворушене
Та й залишилися в нім назавжди.

Вам воно звітне у кожному ударі,
Та пробачайте за правду мені —
Мабуть, якби народився в Сахарі,
То полюбив би степи піщані.

Так би їх пестив руками і мріями,
Так і ступити без них би не міг,
Так би із ними ділився надіями,
Мов наречену, беріг.

Рідні, не будьте за правду озлоблені,
Тим ви для мене миліші од всіх,
Тим дорогі, що ви потом покроплені
Прадідів бідних моїх.

Тому між нами кохання і щирість,
Спільне і щастя, й жалі.
Я ж разом з вами підвівся і виріс
Із однієї землі.

ПОВЕРНЕННЯ

Я йшов і йшов по синім узбережжі,
Мовчали гордо скелі кам'яні.
Лиш паморозь осіння на одежі

Та сутінки і марення нічні
Мене назад вернути закликали
У місто, де світилися вогні.

Я не вертав. Я йшов собі помалу,
Бо щось так владно кликало мене
Туди, де гори ввечері палали,

Окутані у сяйво чарівне.
А нині зорі, лагідні і тьмяні,
Лили проміння рівне і сумне.

Я був один, як тріска в океані,
Навколо мене — тишина і піч.
А спогади пливли, мов на екрані,—

Я був тоді з собою віч-па-віч...
Та раптом громом розколело тишу.
І я почув суворий, владний клич:

«Куди ідеш?» — Спинився і не дишу,
А серце як не вирветься з грудей,
І я кричу у відповідь скоріше:

— Не йду, а я тікаю від людей
Шукать собі спочипку і спокою
У тишині і маренні ночей...

«Верни назад! — одгримує луною.—
Тобі однак од дня не утекти.
Верни назад і не жартуй зі мною!»

— Не жартувать? А хто ж то будеш ти,—
Волаю в темінь гордо і завзято,—
Що смів мене вночі остерегти?!

«Тут мало слухать, говорить — багато.
Я той, хто крізь скривавлені віки,
Крізь млу жорстокості, нелюдську
і прокляту,

Вам передав огонь робочої руки,
Гарячу кров пустив у сині вепи,
Окрилив і підняв людські думки.

Я вічний трудівник. Прислухайся до мене.
І повернися раз і назавжди
Туди, де труд і пісня на знаменах».

— Я праці не боюся, підожди,
Але боюсь, що в справ людських потоці
Мої безслідно згубляться труди.

«Іди назад і май собі на оці:
Твоє життя і щастя між людьми,
Бо правда і любов на їхнім боці.

Ти знидїєш в обіймах ночі й тьми,
А той, хто стане краплею народу,
Вже не злякається ні смерті, ні чуми,

Не пропаде в озлоблену негоду.
Твого життя ніхто не відбере,
Коли воно доручено народу.

Бо знай: народ ніколи не умре,
Йди туди, де люди творять світло
І ставлять хрест на темне і старе».

Стояла мла, та промені, як мітли,
Змітали з неба зоряний пісок...
А вдалині казкове місто квітло.

І я пішов, прискорюючи крок,
Назустріч людям і навстріч світанню
Нового дня, нових ідей, думок,
І в серці місця не було ваганню.

СЕРЦЕ МОЄ В КОМСОМОЛІ

Є такі, що тихо жити вміють,
Гнуться під вітрами, як трава.
В двадцять років душі їх сивіють,
Тільки не сивіє голова.

Я ж скажу: хіба у чубі справа,
Коли душу виїла іржа?
Вічна шана, вічна честь і слава
Тим, чия не сивіє душа!

Тим, хто крізь атаки і походи,
Крізь пилюку фронтів доріг
Виніс правду вільному народу
Й молодість планети оберіг.

Тим, хто біля плуга і верстата
З ручаями поту на чолі
Творить неухильно і завзято
Щастя трудівниче на Землі.

Я горджусь тобою, Комсомоле,
Я щасливий, що в твої ряди,
Щоб шуміло врожаями поле,
Стали ми пліч-о-пліч назавжди.

Бо нема на світі нагороди,
Кращої дороги не знайти,
Як служити партії й народу,
Як в майбутнє з партією йти!

І тому, як владно і поволі
Сивина на скроні упаде,—
Серцем я лишуся в Комсомолі,
Щоб воно не старіло ніде!

* * *

Встає над нами сонце, як вставало,
Гудуть вітри в розгойданих дротах.
Зелені верби руки заламали,
І заніміло сонце на вустах.

Приходять ночі. Електричний пояс,
Немов зміюка, місто обвива.
Я лиш тоді, мій друже, заспокоюсь,
Як опустіє зовсім голова.

Як я люблю — давать не буду звіту,
Переді мною два десятки літ,
І в мене серце, мов несамовите,
Вистукує любов у білий світ.

О друже мій, попереду розлука,
А зустрічі — чи трапляться вони,
І наші спільні радощі і муки
Чи впливуть із серця глибини?

Я не скажу того, що сам не знаю,
І лиш бажання щире вироста,
Щоб, як життя наблизиться до краю,
Я міг почати так тобі листа:

Встає над нами сонце, як вставало,
Гудуть вітри в розгойданих дротах.
Зелені верби руки заламали,
І заніміло сонце на вустах.

І ми такі ж, як всі на світі люди,
І я від тебе клятви не беру,
Та лиш тоді я молодість забуду,
Тоді замовкну, як помру.

* * *

Бубнявіють думки, проростають словами,
Їх пагіння бринить у завихренні днів —
Цілий тиждень живу і ходжу між левами,
Недаремно ж і місто взивається — Львів.

Є міста — ренегати, є просто байстрята,
Є леви, що мурликають, наче коти,
Божевільно-байдуже облизують грати
І пишаються з власної сліпоти.

Але думать про них я сьогодні не хочу,
Бо мені, видно, трішечки повезло —
Я побачив у Львові Міцкевича очі,
Кривоносові плечі й Франкове чоло.

Я до тебе прийшов із захопленням сина
Од степів, де Славута легенди снує,
Щоби серце твоє одчайдушно левине
Краплю сили хлюпнуло у серце моє.

* * *

На білих конях пронеслися роки,
Забризкали водою з-під копит —
І десь далеко дзвонять їхні кроки,
І крешуть іскри із камінних плит.
Так молодість безцільно пролетіла,
Її, бездумну, в далеч понесло.

О, чом я не схопився за вудила
І на пусте не вискочив сідло!
І не помчався в дикому алюрі,
Повітря розриваючи грудьми,
Назустріч сонцю, радошам і бурі,
Назустріч смерті — чорт візьми!

* * *

Ми усі по характеру різні,
І смаки не однакові в нас,
Та одна нас ростила Вітчизна
У великий розбурханий час.

І які б нас не кликали далі,
Перед нами єдина мета.
Скрізь життя у нестерпному шалі
Нас, гарячих і юних, віта.

Буде в нас і кохання, і сльози,
А комусь не забракне і мук,
Та ніякі вітри і морози
Не погасять тепла наших рук.

Ми усі по характеру різні,
І смаки не однакові в нас,
Та одна нас ростила Вітчизна
У великий розбурханий час.

* * *

Понеси мене на крилах, радосте моя,
Де на пагорбах і схилах сонця течія.

Де стоять в обновах білих, в чистому вбранні
Рідні хати, білі хати з хмелем при вікні.

Де замріяні дівчата ходять до криниць,
Де послались шовком ниви обіч ґрунтовиць.

Де мене, рум'яне диво з прутиком в руці,
Ухопив гусак сварливий за нові штанці.

Благослови, добра доле, вередухо вперта,
На цій землі мені жити та на ній і вмерти.

* * *

Щось нове у серці забриніло,
Мов сп'янило запахом судвіть,
Будить думку і бадьорить тіло,
Але що — не можу зрозуміть...

СОБІ САМОМУ

Вже два десятки стукнуло хлопчині,
І вже під носом натяк є на вус.
Лише для мами я в одному «чині» —
Як був малим, так, певне, і лишусь.
Сусіди кажуть: парубок нічого...
Дівчата кажуть: хлопець так собі...
Якби, мовляв, був білий чуб у нього
Та щоб до чуба очі голубі.
Лише одна цих вад не помічає,
А інколи, бува, наоднині
Вона мене несміло величає
Найкращим хлопцем в нашій стороні.
І всім я радий вірити охоче,
Бо за похвалами ніколи не женусь.
Чомусь лиш мамі вірити не хочу,
Що я завжди дитиною лишусь.

* * *

Десь на горизонті хмара-хустка
Манить в даль, мов дівчина у сад,
І весни такі пахучі згустки
Розплескалися об голубий фасад.

Дні стоять погожі і привітні —
Розтопилося б і серце кам'яне;
Всі на вулицях — немов знайомі, рідні,
Лиш чомусь не впізнають мене...

* * *

Набіга довга тінь на пристані,
Розбивається об причал,
І, різкими гудками освістані,
Гонять води за валом вал.

І пливуть каравани низкою —
Їм байдуже — чи шторм, чи штиль.
А мій човен здається тріскою
І на гребені їхніх хвиль.

* * *

Мені здавалась пошлою й бридкою
Бравада напускна безвусих юнаків,
Що вечорами, пригасивши світло,
Несли в кімнатах плітки еротичні,
Розповідали про сумнівні вчинки.
І смакували голосно й цинічно
Свої любовні втіхи й насолоди.
Я їх не слухав. Сплющивши повіки,
Про тебе думав і зігхав нечутно.
В кімнаті тхнули прілі сигарети
І різав носа неприємний дух.
А мені ввижались білі ниви,
Знайомі образи витали наді мною,
І ти мені на плечі клала руки
І обпікала дотиком гарячим,
І я мовчав. Я не хотів про тебе
Розповісти завзятим брехунам,
Які б моє кохання осміяли.

* * *

Ти спішила до мене,
 ти квапилась дуже...
Ворушилися тіпі
 в асфальті байдуже.
Я стояв, і дививсь,
 і не бачив нічого,
Тільки чув, як співали
 закохано ноги.
Тільки чув, як спішиш,
 як тікаєш од мене

В надвечір'я дзвінке
 гаміриливо-шалене.
Тишина проковтнула
 мелодію ніг,
Я не рушив із місця,
 услід не побіг —
Ти ж спішила од мене,
 ти квапилась дуже,
А мені так хотілось
 бути байдужим.

ВИШИВАЛЬНИЦІ

Вигаптуй на небо райдугу-доріжку,
Простели до сонця вишивку-маніжку,
Щоб по тій доріжці з лебедями-снами
Плавати до щастя білими човнами.

* * *

Снігу, снігу сиплеться довкола,
І садів травнева білизна.
Тільки плаче на морозі гола
Під холодним вітром бузина.

Тільки діти витягли санчата
І, б'ючи підборами об сніг,
Мчать веселі весну зустрічати,
Розсипаючи щасливий сміх.

ПІШЛА

Довго будуть сумніви долати
І морочить голову мені,
Хоч і знаю — назавжди пішла ти,
Назавжди розтала вдалині.

Щастя знов довірилось примарі,
Знов за ним у сіру ніч бреди...
На холоднім білім тротуарі
Білий сніг притрушує сліди.

* * *

Ти до мене прийшла не із казки чи сну,
І здалося мені, що стрічаю весну.
Ти явилась мені — і здалося, що світ
Помолодшав навколо на тисячу літ.
Скільки ніс я для тебе тривоги і тепла,
Але ти, як весна, стороною пройшла.

МОЯ ВИНА

За лісом дим підвівся по спіралі,
І ти, ображена, застигла у вікні —
На віях сльози... І осінні далі
Сумну мелодію навіяли мені.
Про те, як двоє молодих, гарячих
Палку любові зустріли у маю
І через гордість та уперті вдачі
Згубили щастя й молодість свою.

У мене в серці злиток горя й муки,
Та й ти вже, бачу, кашся сповна.
І я кладу тобі на плечі руки
І говорю: «Пробач... моя вина...»

* * *

Я не помру від розпачу і муки,
Лиш в самотній ночі навесні
Все будуть снитися милі, теплі руки
І оченята сині і ясні.

І будеш ти у кожному диханні,
І будеш ти навіки при мені
Гасить зірки очима на світанні,
Палить мене в безжальному вогні.

І буду ждати кожної години
В далекому чи близькому краю
Одну тебе, тебе єдину,
Маленьку милу дівчинку мою.

* * *

Снитися мені невідома Італія,
Сонце палюче та кремені гір,
Платтям принадно охоплена талія
І на вустах — медозбір.
Сняться мені твої плечі оголені,
Ніжна покора натомлених рук,

Губи твої переможно подолані,
Серця стривожений стук.
Палять мене твої фосфорні очі,
Перса солодкі й тісні,
Диханням пристрасним сповнені ночі —
Сняться, прокляті, мені.

* * *

Прощай, мій зошите!
Спасибі тобі, друже,
Що ти думок моїх
Не відцуравсь,
Що ти свої клітини
Тепло мружив,
Коли над римами
Я потом обливався.

Ти їх сприйняв
Без жодної огуди,
Єдиний мій читач
І шанувальник мій.
Чи сприймуть їх колись
І прочитають люди —
Побачимо.
Прощай, товариш мій.



САТИРА
ГУМОР





Із книжки
«Тыша і грім»
(1962)

ГНІВНІ СОНЕТИ

1. Погода

Тремтить небіжчика не змушиш від морозу,
Та й від жару він пігувать не стане,
Як не народить думку, хоч погану,
Муштрований, убогий розум.

Він буде завжди вірити прогнозам,
На все життя складать наївні плани,
Вмивати морду заспану з-під крана —
Він побоїться поклонитись грозам.

Він, може, нишком буде навіть злитись,
Та побоїться, грішник, помилитись
І буде тихо та спокійно жить.

І тільки той, хто чхає на погоду,
Той, хто не служить череву в догоду,
Зуміє правді й розуму служити.

2. Без назви

Комусь життя — забави та відради,
А світ закритий ширмою вікна,
Турбота в нього цілий вік одна —
Дістать дружині пудри та помади.

І він до всього шкірить зуби радо,
У все повірив і прийма сповна,
А думати тоді він тільки зна,
Коли відгадує кросворди та шаради.

Безпечний дурнику. Живи собі на втіху,
Не знай ні горя, ні страшного лиха
Думки носить у черепі тугому.

Мугич пісні гугняво під сопілку,
Іж досхочу, на свято пий горілку,
Але хоч жить не заважай нікому.

ПИЛЬНОМУ

Чого вдивляєшся так пильно й підозріло
У тих, хто сумніви свої явля на людях сміло?
Якщо ти дійсно служиш правді, а не злу —
Чому ж у щирості вбачаєш крамолу?
При людові не стане ворог горло дерти,
Бо тільки добрий друг бува завжди одвертим.
Ти краще придивляйся, як палежно,
До тих, хто мислить і говорить обережно.

ЛИСТ ЧИТАЧІВ ПОЕТУ

Твої вірші — думок великих злиток:
У них епоха і життя нове —
Від екскаваторів до шоколадних плиток —
Яскравими картинами пливе.

І трактори, що заповзли в аули,
І літаки над хмарами шугають —
То не біда, що те сто раз ми чули,
То не біда, що те і діти знають.

І хоч про все те знаємо з газети,
Любов до тебе все-таки лелієм,
Бо нам приємно знать, поете,
Що ми й самі писати так умієм.

ГОДИННИК

Годинник бідкався: «Здоров'я препогане.
А що ж то скоїться, як цокать перестану?
Це ж час зупиниться!
І всесвіт пропаде!
Ой-ой, біда! Рятуйте мене, люди, —
Без мене ж і для вас життя не буде...»

Давно Годинник той лік часу не веде,
А час іде!

МУДРА СОВА

Стара Сова, знай, все своє веде:
— Йй-богу, світ навиворіт іде —
Вночі всі сплять, а вдень спішать робити...
І не обридне їм навпомацки ходити!

ЯКЕ ЗУХВАЛЬСТВО!..

Сів Горобець і скаргу пише в суд:
«Від Солов'я життя мені немає —
Мої пісні, весь мій патхпенний труд
Цвіріньканням, бездара, називає!»

РІКА Й ЗАПЛАВА

Буває так, що у гаряче літо
Заплава ремствувати стане на Ріку:
«Куди вона так пре несамовито?
В таку жару не гріх і відпочити —
Ще вистачить роботи на віку.
Нехай, дурна, сама до Моря плине,
А я косу піщану протягну
І тут собі спокійно відпочину,
А восени притулок свій покину
Та ще й Ріку, дивись, пережену —
До Моря першою прилину».
Подума так і пересохне скоро.
Ріка сама уперто попливе —
Не тільки воду донесе у Море,
Але й запліднить спрагнучі простори
Та силою напоїть все живе.

Заплава ж вляжеться, куняючи ліниво,
Під сонцем висихаючи щомить.
Коли ж не висохне розумниця спесива,
То жабуриння розведе на диво —
Вода в ній зацвіте і засмердить.

Скажу я вам, що звіку-зроду
І між людьми воно так є:
Хто спокою шукає у негоду —
Хоч здохне, хоч живим згниє.

ЮВІЛЕЙНИЙ ЄЛЕЙ

Збіглись кури та індик,
Підняли страшний базар:
— Слава Півневі навіки!
— Півень!
— Півень!
— Ювіляр! —
Крекчуть селезні з заплави,
Гуси хлипають з Дніпра:
— Ювіляру вічна слава!
— Слава генію!
— Ура!—
І розчулено ридає
Із трибуни Горобець:
— Рівних Півневі немає,
Півень — перший наш співець!
Молодець!
Станьте, птахи, на коліна!
Заздрить Півневі, півні!
Він співає солов'їно
Голоспі свої пісні.

Дай вам, боже, стільки сили,
Щоб по разу на віку
Ви, як він, сказати зуміли
Голосне, дзвінке, стокриле,
Граціозне, свіже, миле,
Дуже мужнє й дуже сміле,
Сонячне
«Ку-ку-рі-ку»! —
Ніби роси-росяниці,
Сльози капають з очей,
Мов навчилися ці птиці
Ювілеїти в людей.

ДУПЛО

Одлунала далека пісня,
Гамірливий вечір замовк.
А тобі, видно, вдома тісно,
Що бредеш по дорозі, як вовк.

Сумно бачить тебе самотнім —
Де подруга твоя чи друг?
Ну чому ти проходиш боком,
Не повернеш ніколи в круг?

Може, в тебе у грудях мука,
То прийди, розкажи їй —
Ми простягнем на поміч руки,
Мозолясті руки свої.

Може, душу пече образа,
Може, впав ти від неї в стум?
Не вагайся, підходь, розкажуй —
Ми у пісні розвієм сум.

Та в очах твоїх завжди спокій,
І обличчя кругле, мов книш,
І проходиш ти завжди боком,
І підкреслено мовчиш.

Ніби черва столітню грушу,
Точить пиha твоє чоло,
Тож боїшся, щоб хтось у душу
Не заглянув, мов у душло.



Із книжки
«Земне тяжіння»
(1964)

ГОЛОВЕШКА

Кажуть, люди жили табунами,
Спали покотом у млі печер,
Цілувались при зорях ночамп
На крутих узбережжях озер.

Говорили, що знали і вміли,
Не таїли своїх думок,
А на брилах поети невміло
За рядком карбували рядок.

І тоді лиш з'явилося горе
В небагату і щиру сім'ю,
Як полізли люди у нори,
І до того ж — кожен в свою.

Найпаскудніший, підлий гаде!
Ти посіяв між нас брехню,
Як украв, вихаючи задом,
Головешку «свою» в вогню.

Ти за кривду усю в одвіті,
Бо від тебе до наших пір
Стільки правд розвелось на світі,
Стільки лисячо-людських пір.

Ти живеш і до цього часу
У смердючій своїй норі,
Обпиваєшся пивом і квасом,
Виповзаєш на світ на зорі.

Будеш, мабуть, ще довго жити,
Але здохнеш нарешті ти,
Тільки треба з усього світу
Головешки докупи знести.

ГЕРОСТРАТ

Нащо мене засуджено до страти?
Нікчемні люди, ваш нікчемний суд
Не обезглавив слави Герострата —
Я єсть живий, і я творю свій труд!

Забуті зодчі, муляри забуті,
І прахом взято скульптора ім'я.
На попелі їх дум встаю із каламуті,
Іду у всесвіт і в безсмертя я.

Клянїть мене, кривіться від огиди,
Несіть мені прокльони і плювки —
Вже чорна слава вбивці Артеміди
Мені під ноги кинула віки!

Ви всі — ніщо. Ваш труд, і ваші болі,
І ваші мрії — порошок все і тлін!
Над вами — я. Вулкан моєї долі
Веде мене крізь хаос поколінь.

Над світом галасливим і патлатим,
Що чварами гуде і клекотить,
Затис я в жмені божевільний атом,
І слава мені груди лоскотить.

Творить красу! Дерзайте і не спіте!
Та пам'ятайте, що над вами — я,
Готовий все убити і спалити,
Щоб обезсмертити своє ім'я.

ВЕСЕЛИЙ ПОХОРОН

Били в дзвони вітри,
Калатали на сполох.
Зупинялися ріки і череди хмар.
То ховали байдужість.
На ратицях кволих
Тупцювали за гробом ватаги бездар,
Проводжали в дорогу останню.
До ями
Понесли її пишну і чорну труну,
І ридання, народжені холуями,
Покотили на цвинтар
Плаксиву луну.
Танцювали дерева,
Сміялися квіти,
Умивалося небо у синяві рік,
Виривався з грудей,
З-під холодного гніту,
Первозданної радості крик.
Ну чого б їм казитись,
Чого їм бриніти,
Знемагати од сміху її сміятися знов?

Хоронили байдужість.
Ніжнішали квіти,
Били в бубони неба
Розчулені віти —
Воскресла любов!..

ЛЕВ У КЛІТЦІ

Залізні пруття обламали зуби,
Тепер ти — курка після зливи,
Лежиш у клітці, стомлений, ліпавий,
Облизуючи спрагли губи.

Тебе цікаві розглядають косо —
Невже це ти, великий і всесильний,
Розбійнику жорстокий і свавільний,
Невже тебе приборкати вдалося?

Що ж, їм пора б уже збагнути,
Що ти носив лиш ненависть і лють
В своєму серці кам'янім і дикім,

Свободи не любив, як Ватікан корану,
А тому можеш бути рабом або тираном,
Рабом — нікчемним, деспотом — великим.

ДО ПАПУГ

Ви, що слова у юрбу метаєте,
Ніби старі п'ятаки,
Чому ви лише повторяєте?
Де ваші власні думки?
Чи ви їх нікчемність ховаєте,
Чи взагалі їх не маєте,
Чи повсихали у вас язики?

Якщо повсихали, можна пробачити,
Можна простити, але ж...
У вас язики — можна коси мантачити
Або замітати манеж!
Чому ж ви чужими сльозами плачете,
На мислях позичених чому скачете?—
Хотілось би знати все ж!

* * *

Торжествують:
Він не помилявся,
Не змочив —
Ні разу!—
Підошов,
Проти вітру —
Жоден раз! —
Не пхався...
Але ж він нікуди і не йшов!

ПЕРЕСТОРОГА СЛАВОЛЮБЦЕВІ

Одійде в морок підле і лукаве,
Холуйство у минувшину спливе,
І той ніколи не доскочить слави,
Хто задля неї на землі живе.

* * *

Люди часто живуть після смерті!
Вріже дуба, а ходить і їсть,
Перепродує мислі підтерті
У завулках тісних передмість.

Гилить зуби, дає поради,
Носить лантухи настанов,
Підмічає серйозні вади
У діяльності установа.

Не втомляється спати і жерти,
На милицях за часом біжить.
Їй-право, не страшно вмерти,
А страшно мертвому жити.

ДО СУЄСЛОВІВ

Навіщо метушитися? Для чого
Обстоювати власну правоту,
Хвалить свої діяння і дороги,
Виправдувать мотиви і мету?

Здається, наче просите пощади
В історії, що горда і німа,—
Вона ж однак без вашої поради
Вам вирок винесе сама.

Вона словесні розметає шати,
Каміння лжі прониже, мов бурав.
Ви перед нею будете стояти
Не в тогах слів —
У трусиках із справ.

МІСТИКОВІ,
що неймовірно прудко
втікав од поїзда

Ти смерть учив любити,
Скажи: чому ж,
Потіючи, од неї мчиш чимдуж?
За висловом твоїм,
Вона припинить муки.
Спинися ж!
І впади в її холодні руки!
Ти ждав її,
То чому ж дикий жах
Замість блаженства
У твоїх очах?

ЗАЯЧИЙ ДРІБ

Ім справді однаково

— Нема прогресу,— вирішили блохи,—
Однак нас били й б'ють у всі епохи...

Балакучий ліхтар

— Я Сонце б засліпив,— розхвастався
Ліхтар,—
Якби мене хтось підійняв до хмар.
За що йому та слава? Аж обидно:
Воно ж сія, коли надворі видно!

Що правда, то правда

Жалілася Свиня:— Ніяк не зрозумію,
За що так люди хвалять Солов'я?
Адже він навіть хрюкати не вміє...

Камінь

Він мовчки світ навколо оглядає,
І дехто думає:
— Мовчить?
Напевне, щось він знає...

Крилатий та безкрила

Сів Горобець бідовий на ракету,
Струсив із пір'я подорожній пил:
— Тобі не долетить до іншої планети,
Бо в тебе он немає зовсім крил.

За діло б'ють

Орлові Муха скаргу подала:
— Мене всі б'ють, бо дуже я мала.—
Орел їй відповів суворо, та правдиво:
— Тебе всі б'ють, бо дуже ти шкідлива.

Я хочу, щоб отак завжди судили:
Дивилися, кого й за що побили.

Така служба

Собака день і ніч на всіх гарчить сердито.
А що ж йому робить?
Собаці треба жити.

А в кого ж...

Над Пуголовком Жаба поглумилась:
— І в кого ти таке гидкенське уродилось?..

Хвалилися миші:

— Людей із світу ми могли б звести,
Якби не підсобляли їм коти...—
А Комірник радів у вечоровій тиші:
— Я у тюрмі б сидів, та виручають миші...

А в голові що?

Капусту вгледівши, аж скрикнула Трава:
— Оце так да! Оце так голова!

Приваблива реклама

На перукарні вицвіла об'ява
Похмуро сповіщає білий світ:
«Коли йдете голитись до роззяви,
То не забудьте скласти заповіт».

Квочка і сито

Курчаток Квочка висиділа в Сяті,
Тепер воно оповіщає всіх:
— Курей би зовсім не було на світі,
Коли б я не родило їх...

Ховрах

Ховрах-мислитель думав у норі:
— Нащо те Сонце крутиться вгорі?

Однобоке виховання

Думки спокою не давали Толі:
— Нащо садить на вулицях тополі,
Коли дубців у татка й так доволі?

Є чого дивуватися

Кислиця не второпає ніяк:
— Чому від мене кривить губи всяк?

Свіженька новина

— Ви чули новину? — розказував Петро. —
Сула й Десна впадають у Дніпро...

Аби почастували

Данило з радістю ковтне їй дубову глицю,
Аби почастували за дурницю.

Є за що...

Одне ледащо Сонцю докоряло:
— Ну хоч би раз ти до обід проспало...

Мрія дармоїда

Побачив море їй вигукнув Онисько:
— Якби мені таку завбільшки миску!..

На конкурс кмітливих

Не загадка, не ребус, а морока.
Допоможіть, будь ласка, ви мені:
Виходить, дні бувають по півроку,
Якщо в Грицька за рік два трудові?

Догадався

«Мовчання — золото, — мав Григор на
Тому й мовчать усі глухонімі...»

Чорна зрада

Господар довго з чаркою дружив,
Без неї і не дихав, і не жив.
Тепер вона забутою стоїть.
— Що ж сталося? Облишив пить? —
З надією у чарки Квас питає.
— Та ні, тепер він кухлями кружляє..

Пізно подумала

Не раз Марусі присягався Вапя:
— Йй-богу, ти красива, наче Таня...—
Маруся аж сіяла, аж цвіла —
Така щаслива від тих слів була.
Тоді лиш думать стала Марусина,
Коли, як Таня, в пелені дитину
Від Вані із гуляння припесла.

Пророчий сон

Омелько протоптав не менше ста дорожок
До різних ворожбитів і ворожок.
«Що означає сон, — питав усіх він з боєм, —
Що ніби я лишився зовсім голим?»
Не знаю, чи ворожки й ворожбити
Зуміли це пророцтво розкусити,
Але простак до них до того доходився,
Що справді майже голим залишився.

Згадав про правду

Кирило правди захотів,
Кирило гнівом дише,
Кирило в крісло сів,
Кирило скаргу пише:
«Зі мною не по правді учинили —
З роботи за брехню звільнили.
А де ж закон?
Де наша правда-мати?
Уже людині, бач,
Не дозволяють і збрехати!»

Жертва закону

«Чому виходить так, — Івана запитали, —
Багато заробив, але одержав мало?»
Іван лише зітхнув та пробурчав сердито:
«Хіба де правда є? Грабують рідні діти!
Я діток народив, пустив на світ їх жпти
Та ще й за це повинен їм платити!»

Чиряк

Чиряк на шиї в чоловіка запишався:
«Чи ба, якої шани я діждався!
Про мене більш за все господар дбає,
Бинтами вкутує, на сонці вигріває,
Щодня до мене прикладає мазь —
Живу на шиї в нього, ніби князь!»
Розумний, бач, який! Але того й не розумів,
Що не з добра ж господар його гріє.

Дуби не гнуться до землі

Скрізь вітер нашумів,
Що Дуб сякий-такий:
«Упертий дуже він
І зовсім не гнучкий.
До того вже нахаба загордився,
Що, скільки я не дув,
Ні разу не вклонився!»

Неважко зрозуміти вітрові жалі:
Дуби ні перед ким
Не гнуться до землі!

Молот

— У тебе тільки й слави, що важкий,—
Якось до Молота озвався Кий.—
Дивись, онно маленького Ножа
І то усякий більше поважа.
А ти, мабуть, як буде треба,
Не зможеш і постояти за себе.
— Нічого,— Молот рубонув з плеча,—
Як буде треба, викую Меча!

Чи додумається?

Влетіла Мошка в око до Вола
Та й богу душу, звісно, віддала.
Побачила здивована Коза,
Як з ока у Вола скотилася сльоза.
Тепер вона все ходить та гадає:
— Чому так Віл за Мошкою ридає?..

Помстилися

На грубу дрова затаїли злобу
І вирішили добре припекти
Оцю не раз обсмалену особу.
Не довго думали, вхопилися за діло.
— Ну й що ж?
— Нічого. Погоріли...

МАНДРІВКА ПО ЦВИНТАРЮ

Низка епітафій

Бюрократові

Тепер спокійно можна спочивати.
Ніхто його не потурбує вже —
Від клопотів щоденних бюрократа
Смерть-секретарка пильно береже.
Робить їм, правда, нічого обом —
Ніхто до них не рветься на прийом.

Не дочекався...

Він ладен з себе шкуру здерти,
Аби як-небудь виправити зло:
Посмів нещасний самовільно вмерти,
А помирать — вказівки не було.

Брехунові

І в спеку, і в мороз
Тут всяк сказати вагається:
Чи він умер всерйоз,
Чи тільки прикидається?

Ледареві

Цьому однаково, чи помирать, чи жити —
Живим лежав і тут лежить.

Злодієві

Його за те всевишній покарав,
Що він коси у смерті не украв.

Плазунові

Цей плазував на череві
І догоджати звик,
Начальникові килимом
Під ноги слав язик.

Тепер з могили темної
Благання шле у світ:
«Переверніть, о людоньки,
Зі спини на живіт!»

Хабарникові

Він тут себе вважає випадковим,
Досада йому тім'я протира:
— Я був би досі ще живим-здоровим,
Якби підсунув смерті хабара...

Любителю вказівок

У цього пика від досади кисла:
Нема в могилі телефону й крісла.
А хочеться ж, їй-богу, хоч разок
Ще надавать підлеглим вказівок...

Епігонові

Він, певне, ще б тягнув і в наші дні
На лан краси своє убоге рало,
Та вчасно пригадав, що видатні
І знамениті помирали.

Кляузникові

Отрути й жовчі стільки в нім засохло,
Що черв'яки в його труні подохли.

Кокетці

Вона в труні веде змагання з часом
І стогне у вечірню каламуть:
— Якби хоч раз пройтися вихиласом,
Якби хоч раз піжопові моргнути!

Заздрісникові

А цей ночами все сичить і свище,
Хоч вже перетворивсь на порошок:
— Чого могила у сусіда вища
І домовина довша на вершок?..

Роззяві

Цей у могилі з горя запеміг,
Що власні похорони бачити не міг.

Менторові

Нарешті люд знесилений спочив
Од язика, що всіх і всюди вчив!

Холусві

Він тут снує свої тупі думки:
«Хіба такі за морем хробаки?
Хіба там так гризуть?
Хіба так просто точать?
На наших хробаків
Там і дивитись не захочуть!»

Майстрові засідаць

Він смерть благас: «Не карай,
О матінко сувора!
Хоч раз на рік мене пускай
В президію на збори!»

Затискувачеві критики

Він не виносив сміття з хати,
Щоб хтось комусь не мовив щось.
І ось тепер йому лежати
У купі сміття довелось.

П'яничці

Від щастя грішник аж сія:
— Яку не вдію шкоду,

Однак у витверезник я
Не попадуся зроду!

Вирвався на волю

Він сам дивується з такого вчинку:
Узяв помер і... не спитався жінку!

Кривляці

Тепер і він пробрався в люди —
Принаймні вже гацьбити мавц не буде.

Псевдовченому

Натомлений діяльністю своєю,
Почне тут в науку кандидат,
То ж прямо перед вами під землею
Закопано два рептухи цитат.

Метушливому

Весь вік спішив і метушився —
Попав у пекло, в рай — спізнився.

Підозріливому

Він хмуρο тут лежить
І знай підозріває,
Що тут усі живі,
А мертвих тут немає...

ЗАПИС У КНИЗІ ВРАЖЕНЬ

Я не знайшов тут тих,
кому імення — люди,
хто хлюпав у життя
із серця чистоту,
хто з світу обскрібав,
немов луску, огуду,
прожектором думок
розгонив темноту.
Я зустрічаю їх
щодня у праці й поті —
вони ідуть ламать
віджиле і старе,
вони живуть в простій,
земній своїй роботі,
і смерть минає їх —
вона їх не бере.
Ніякі хробаки
не можуть розточити,
пі мислі, пі діла,
пі мрії щирий злет —
краса їх душ
стає красою світу,
обличчям міст,
материків,
планет.



Із книжки
«Поезії»
(1966).

ДОГМАТИКИ

Втопили в землю порожні очі.
На тім'ях — сивіє рілля.
Мозок не родить.
Піт неохоче
Випаровується з-під бриля.

Позичте їм зерна засіять пиви,
Помийте їх ріллю дощем думок,—
Може,—
Чому б не повірять в диво?—
Вродить якийсь колосок.



Із книжки
«Лебеді материнства»
(1981).

ЛИСТ ДО ВСЕСВІТНЬОГО ОБИВАТЕЛЯ

Не люблю я вас, дурнів приручених,
Ваш слейний холопський тон.
Часто в грудях моїх намучених
Вибухає сто мегатонн.

Чи ви чуєте, чи не чуєте?
Будьте прокляті ви усі,
Ті, що ниці в перинах почувєте
Й не купались ніколи в росі!

Вас не будить тривога рапками,
В мозок ваш не впивається піт,
Ядовитими диво-фіранками
Ви закрили од себе світ.

Ви премудрі, багато знаєте,
Ви умієте геть усе,
Анекдотами позіхаєте,
Коли вибухом землю трясє.

З почуттями, немовби гирями,
У турботах своїх дурних
Трясетесь над своїми шкірами,
Щіби хтось зазіхає па них.

Не трясіться, умріть з обидою,
Начадивши, як мокрий гніт,
Щоб дивився на вас з огидою
Мозолястий і чесний світ.

Та чи ж вас ужалити докорамц,
Скам'янілі, цинічні дуби?
Ми ж рятуємо весь світ од сорому,
Од брехні, боягузтва й ганьби.

Жаль залізаних вас і приручених,
З мозком куплених за капрон...
Тому в грудях моїх намучених
Вибухає аж сто мегатонн!

СУД

Параграфи присіли біля столу,
Примітки причаїлись у кутках,
Очима гострими підсудну прокололи
Цитати із багнетами в руках.

І циркуляр дивився в окуляри.
І грілися роззяви біля груб,
І вказівки скакали, як примари,
Із телефонних мудрих труб.

— Вона чужа, — параграфи сказали,
— Вона не наша, — мовив циркуляр.
— Нечувана, — примітки пропищали.
І в залі знявся лемент і базар.

І циркуляр на них поглянув строго,
І зал заворушився і затих...
...І розп'яли її, небогу,
В ім'я параграфів товстих.

Вона даремне присягала слізною,
Що не чинила і не чинить зла.
Була у суддів логіка залізна:
Вона ні в які рамочки не лізла,
Вона — новою думкою була.

КРИВЛЯКАМ

Не видумуйте муки і драми,
Не видавлюйте з себе сліз,
Правді в очі дивіться прямо,
Не одводьте погляду вниз.

Не вимучуйте з себе сміху,
Коли серце стогне від мук,
Не благайте у долі лиха,
Коли щастя іде до рук.

Будьте схожі самі на себе —
Чи розумні, чи просто дурні.
Будьте чортом чи ангелом з неба,
Тільки не будьте штучні й смішні.

МУДРА ПАЛЯНИЦЯ

Пухка, рум'яна Паляниця
Колись у кошику на ферму забрела
(Ясніш сказать — Петрова молодиця
Її поснідати взяла).
От поки поралися люди,
Хлібина, щоб розширить кругозір,
Грайливо випнула пшеничні груди
Та й стала оглядати двір.
І раптом — жах який! —
Якраз перед собою
Побачила велику купу... гною.
«Тьху! — скрикнула.—
А що це за проява?
Чому отут розлігся у дворі?!
Либонь, тебе не для забави
Вивозять від зорі і до зорі.
Обридло всім тебе тут обминати,
Морочитись з тобою день при дні...
Ох, як ще гною в нас багато —
Аж соромно мені!..»
Тут Кошик обізавсь:
— Чого ти усіх гапиш?
Від того розумнішою не станеш!
Забудь свої чванливі болі,
Вгамуй свої дурні жалі —
Бо як гнойку не буде в полі,
То й паляниця не буде на столі.
Не Паляниця в байці хай шукає зміст,
А ті, хто паляниці їсть.

ХМІЛЬ НА ДУБІ

Дивився якомсь Хміль аж до верхів'я Дуба
І, зиркнувши на світ з такої висоти,
Надувся вельми, закопилив губу
Та й став ректи:
— Хвала мені!
Тепер я вже при чині —
Не те що вивсь раніше по тичині.
Тепер я на такій височині,
Що неможливо вже не зазрити мені.
— Мовчав би ти, базікало ледаче,
Ціна твоєму росту — гріш.
Куди б не вибравсь ти, одначе
Нікчемою zostавсь, як був раніш.
Який би виріс ти, охота подивитись,
Коли б не мав по чому витись?

Це, певне, Дуб сказав. А жаль,
Я б ці слова поставив за мораль.

ВОВК-МИРОТВОРЕЦЬ

Голодний Вовк, що лиш розбій творив,
Якомсь вночі Вівчарці говорив:
«Нема за мною й крапельки вини.
Я зовсім вже не той, що був допіру,
Я з вівцями давно бажаю миру,
Аби лишень погодились вони.

Отож прошу — пусти мене в кошару,
Бо з ними я сьогодні віч-па-віч
Бажаю повести правдиву річ...»

Вівчарка, хитрість бачачи наскрізь,
Сказала Вовку: «Ти в кошару лізь,
Але, як хочеш говорити любо,
Залиш надворі пазурі і зуби».

«Говориш ти зовсім не до ладу!
А як же без зубів я правду доведу?» —
Промовив кисло Вовк
Й пішов кричать по світу,
Що Вівці з ним не хочуть в мирі жити.

ДВА ОСЛИ

На ринок до сусіднього села
Повіз господар продавать осла.
І так втомився, що напівдорозі
Прип'яв осла та й захропів на возі.
Прокинувся під вечір, глянув і заквиснув:
Осла давно якийсь бродяга свиснув.
Та дурень став себе втішати:
— Як добре все-таки, що ліг на-віз я спати!
Якби заснув на ішаку своїм,
Мене б украли також разом з ним.

ВОВКАМ НА ЗЛО

— Чому в тебе кудий хвіст? —
В Зайця запитали.
— Бо не хочу, щоб вовки
Його одірвали.

ДИВНИЙ ХАН

Прийшов великий Хан і так сказав Муллі:
— Я неба син і господар землі,
Тебе озолочу, віддам аж півкраїни,
Лиш вимоли мені в аллаха сина.—
Мулла засяяв і, зігнувши спину,
У хана запитав ім'я його дружини.
Та Хан розгнівався:— Якби була,
Чи я б прийшов до тебе, о Мулла?!

ГАВРИЛОВА АГІТАЦІЯ

Гаврило нап'ється сивухи щодня
І б'є себе потім у груди:
— Ну чим я сьогодні, скажіть, не свиня?
Дивіться і кайтеся, люди!
Не пийте горілки — це зілля дурне!
Ви ж бачите, як я бідую:
Собака зустріне — і та обмище,
І гавкнуть на мене гидує...—
Хто тільки почує Гаврила слівце,
То й в рот не бере самогону.
Недавно, говорять, Гаврило за це
Одержав подяку з району.

СЕБЕ Ж НЕ ВИДНО

Олень із Барана хотів покепкувати:
— Який же ти, — сказав йому, — рогатий!

ДВА ДУРНІ

Зустрілися два дурні незнайомі.
Після розмови думав кожен з них:
«У того тее... видно, не всі дома,
Бо розкусити він мене не зміг».

ГАЛАСЛИВОМУ МЕНТОРОВІ

Навіщо? Навіщо? Навіщо
Отой катехізис заслуг?
Залиш мені в спадщину
Думку найвищу,
Перепнуте небо і гострий плуг.
Не треба! Не треба! Не треба
Читати мені букваря!
Залиш мені правду
Про час твій і тебе
Без дріб'язку, без «ура».
Ну як тобі, друже,
Не гріх докоряти
За те, що родивсь я
Від тебе пізніш?
Навчи мене краще землю орати,
У правди із серця виймати ніж.
Навчи мене всьому!

Навчи мене мріять,
Кувати і сіять,
І жати навчи!
Я буду твій час не словами мірять —
Ділами мені кричи.
Кому зрозуміла твоя скорбота,
Що я не вчорашнім —
Прийдешнім живу?
Дав час мені вдосталь
Турбот і роботи,
І клопіт новий, і насагу нову.
Навіщо? Навіщо? Навіщо?
Закрий катехізіс заслуг —
Залиш мені в спадщину
Правду найвищу,
Якщо ти мій вчитель і друг.

ОДНОМУ САТИРИКОВІ

Господь на смерть його прирік,
Велів камінням привернути
За те, що прагнув чоловік
В калюжі глибоко пірнути.

БАЛАДА ПРО ЗАЙШЛОГО ЧОЛОВІКА

На свято зелене з густих заплав
Прийшов чоловік і надію посіяв:
— Мене, люди добрі, пан бог послав,
Щоб я вам зачав Месію.

Гріхами завалене ваше село,
Брехня розлилася, як море,
Та встане мій син і лукавство та зло
За божим велінням поборе.
Ведіть мені дочок сімнадцяти літ,
Я виберу суджену богом,—
Сказав і присів біля шинку на пліт,
Припикши всіх поглядом строгим.
Коли ж привели перед нього дівчат,
Він мовив, махнувши рукою:
— Ну що ж, доведеться наступного року чекать:
Нема поміж ними святої.

І хто тільки міг, той приблуді служив,
Ніс їсти і пити до хати,
Щоб їх визволитель безжурно дожив
В селі до наступного свята.
І знову ведуть перед нього дівчат,
А він лиш хита головою:
— Гай-гай, доведеться наступного свята чекать:
Нема й поміж цими святої.
І зими біліють, і весни дзюрчать,
Роки пропливають, мов хмари,
А він подивляє паради дівчат,
Та все не знайде собі пари.
Лиш сумно щоліта кива головою:
— Нема й поміж цими святої...
І люди припишкли, покірні й сумні,
І моляться, хто тільки може:
Як треба, життя укорочуй мені
Та шли йому суджену, боже.

На свято тридцятьє слухняні осли,
Втомившись присуду ждати,

Навшпиньки до зайди у хату зайшли —
Він мертвий лежав серед хати.

Коли ж, проклинаючи грішних дівчат,
Омить його люд позбігався,
Побачили раптом: безплідний кастрат
Месію зачать нахвалявся.

ТІНЬ

Біг чоловік через поле дике,
Біг чоловік через темний ліс,
Повну вулицю лемепту й крику
У легенях набряклих ніс.
Біг чоловік через сонні луки,
Вибився з сили від голосінь.
Тенором, повним черствої муки,
Допитувався:
«Де ж моя тінь?
Тиха, сіренька, на мене схожа,
Завжди зі мною ходила тінь —
Жити без неї не можу,
Ніби дерево без корінь.
Вона мене в скрутї завжди виручала,
Зі мною ходила і спати лягала.
Як день — то казала, котра година...
Бувало, до сонця повернеш спину,
І прямо перед тобою стелеться власна тінь —
Милуйся до ночі, якщо не лїнь.
І раптом втекла.
Я один залишився.
І відразу ж без неї у дурні пошився,
Бо не второпаю, котра година,

Куди повертати потилицю й спину
І як узнати — чи день, чи ніч...
Раз тінь моя пурхнула пріч...»
І побіг чоловік по світах блукати,
Знемагати від сліз і квилінь,
Спотикатися, шукати, благати:
— Поверніть мені тінь!..—
А тіні байдуже. Живе сама.
І видає себе за людину.
І хоч нічого людського в ній нема,
Ніхто не помітив зміни.



ПОЕМИ
КАЗКИ





СИМФОНІЯ ПРОЩАННЯ

Над прірвою віків,
розлучений з журбою,
стою,
вдивляючись в тисячолітню млу.
І Голод
зводиться кістляво наді мною,
жене століття-зморшки по чолу.
Він сам не йде —
його ведуть під руки,
бо він уже заслаб
і занеміг.

І жалібно
тремтять в повітрі звуки,
впиваються у душу,
мов батіг.
Гей, ви,
його супутники цибаті!
До мене шкапу заведіть свою —
він був не раз
в моїй селянській хаті,
бенкетував не раз
в моїм краю,

не раз давив
за шиї вузлуваті,
на цвинтар нас тягав
за голови патлаті,
на ребрах наших грав
симфонію свою.
Ведіть його сюди
до мене у кімнату —
я на прощання
вас хоч чаєм напою.
І ось вони зайшли —
Неправда і Жадоба,
свого супутника
кістлявого втягли,
розсілись край душі
і зиркають спідлоба
очима,
повними холодної імли.
Зіперся Голод-цар
на плечі Суховія:
з-під шкіри
пнулись ребра,
мов серпи,
намисто теліпалося
на шиї —
навизані на жили черепи.
І тільки всівсь,
безсилий, на підлогу,
як скиглити
і хникати почав.
Фокстрот у судоргах
вистукували поги,
а він крізь піну
жалібно харчав.

Хлипання голоду

Ой не треба мені чаю! Коли маєш сором,
Дай мені цеберку муки уприкуску з горем.

Гірко стало мені жити на твоїй Вкраїні:
Де моє вино медове — сльози удовині?

Де моя закуска щира! Я її не бачу!
Піднеси мені хоч ложку сирітського плачу.

Де мої чарівні друзі, рідні, миловидні?
Повтікали з України світ за очі Злидні.

Де мої коханки вірні? Чому їх нема?
Стали трупами красуні Віспа і Чума.

Як я з ними обнімався, цілувався палко!
Як мені без них печально! Як за ними жалко!
А тепер я, самотній, зовсім перевівся,
Ліг би я на лихо спати, кривдою б укрився.

Тільки хто постіль постеле? Ні царя,
ні папа...
Доле моя нещасная, зраднице погана!

Чи не знаєш ти, лукава, чи не знаєш, клята:
На перині на пуховій твердо мені спати.
Хоч ти, гордий і завзятий, брате Суховію,
Не убий в моєму серці останню надію...

Тут Суховій
підскочив похлоливо,
оглянувся,
відкашлявся і ну:

«Ти бачиш, батьку,
став я вже сопливим,
десь нежить підхопив
на Волзі чи Дону.
Не ті сьогодні
в мене, батьку, сили,
уже і так
ледь ноги волочу:
мені морями
крила підмочили,
тягаться з ними
вже не по плечу...»

Я слухав цих базік
і не хотів їх чути,
я душу хтів замкнути
на замок,
але гірке минуле,
мов отрута,
у душу рвалося
крізь щілини думок.
Я все забув:
образи і докори,
свою досаду
і жалі дрібні,
Але народне
повоєнне горе
довіку, мабуть,
не забудь мені.
Ішли похмурі люди,
мов лелеки,
із косами дідівськими
на лав,
в полукіпках
лишали чорні глеки

і, зуби стиснувши,
виконували план.
І вдови плакали,
Просили діти: «Па-пи!»
А на сніданок —
висівки одні.
І в гарбах пнулися
скелети-шкапи,
худі,
немов тодішні трудодні.
Ледь кінчила війна
кружлять криваве пиво,
як по моїй землі,
ударивши в тарель,
пройшовся Суховій,
обпалюючи ниви,
висмоктуючи воду
із джерел.
На поміч взявши
Пустку і Розруху,
у шапці набакир
ішов узпати віп,
чи не згубив, бува,
у битвах сили духу
народ,
що підійняв
півсвіту із колін.
Він нам в обличчя
заглядав суворо,
він роси злизував
жадібно по почях —
хотів побачить
відчай, і покору.
і тінь благання
в стомлених очах.

І ті йому
бездумно помагали
хто,
правду обминаючи гірку,
не бачили
та й бачить не бажали,
як Суховій
і Горе танцювали
на чорному,
порожньому току.
Та плечі
не зігнулися в покорі,
і вірить
не втомилися серця,
бо хто б
зумів зібрать
у небі зорі
і заховать собі
до гамаця?
Титани
не ставали на коліна,
могутні
не клонилися в біді!
І велич вільної
та гордої людини
по-справжньому
розкрилася тоді.
Поки безжально
мозок мій орали
жорстоких спогадів
суворі лемеші,
Неправда й Жадоба
Із Голодом вищали,
усівшися благально край душі:
«Пусти нас в серце!»

Ми його осліпим,
у душу виллємо
свою досаду й жовч,
до мозку
ми присмокчемось поліпом
і будем говорить,
а ти помовч.
Ми світ тобі
навиворіт покажем,
напоємо злобою досхочу,
а правду —
в дьоготь вимажем і сажу,
лишень ходи
на нашу каланчу...»
— Ні! — я сказав.—
Доволі вам плескати,
не мучте марно
власних язиків:
як зможу
з серцем я сліпим стояти
над прірвою бездонною віків?!
Хай серце дивиться!
Хай тільки правду слуха!
Хай сльози в нього капаять
з очей!

Ідіть від мене геть,
запроданці і шлюхи,
немає в мене вух
для ваших злих речей.
Над прірвою віків
я з щастям повінчаюсь,
візьму в бояри Правду і Добро.
Хай музику мені весільну грає
турбінами сталевими Дніпро!
Хай ринуть в танок

Чигирини й Шполи,
хай Львів усміхнений
підбори відбива.

І буде батьком — Київ сивочолий,
і матір'ю — озорена Москва.

ПРОКЛЯТТЯ

Монолог перед іконами

Давно, давно лампадка вже не блима,
А в хаті тихо й світло, як в раю,
Холодними, бездумними очима
Ви в долю заглядаєте мою.
Мене вам покарати вже несила —
На вільну душу ланцюгів нема:
Моє нещастя правда покосила,
Зігнула кривду лезами ума.
Якби, святі, я зміг вас розбудити,
Якби, святі, ви не були сліпі,
Я вас повів би по новому світі
Без єзуїтів, ксьондзів і попів.
Ну що ви бачили? Вам кланялися сохи,
Молялися мотига і сапа.
Ви — чорні ідоли жорстокої епохи,
Порадники лукавого попа.
На покуті недовго вам стояти —
Холодні ви, байдужі і пімі,
Ви обіцяли рай нам дарувати —
Живіть, будь ласка, в ньому ви самі!
А нам і на землі живеться — слава богу!
А нам і на землі роботи вистача!
І стеле день ясний мені ясну дорогу,
І в душу ллє тепло усмішка Іллїча.
Але раптом — що я бачу,
Це ж ікона плаче!
Нїмба в неї вже немає —
лиш волосся русе,
попилися справжні сльози
із очей Ісуса.

Плач Ісуса

«Мене у соломі родила мати —
покритка вона була.
Ніколи я богом не мріяв стати,
легенда на небо мене завела.
І справді —
маленьким я спав у яслах,
і диханням гріли мене воли,
а влітку ми їх на потоці пасли,
бо ми ж наймитами були.
Зніми з мене німби й попівську рясу,
кадила й жертovní у землю втопчи,
і стану я жить, як легенда прекрасна,
як мрія наївна про сонце вночі.
Мене розпинали катам на догоду,
мене езуїтська точила їржа,
а я був звичайний
хлопчисько з народу,
і людям ніколи
я зла не бажав.
Я сам був у папа й попа у неволі —
дві тисячі років у їхнім ярмі!
Вже мозок і руки у мене кволі
і тіло засохло в небесній тюрмі.
Зірви з мене німба й попівську рясу,
та в шию із хати мене не жени —
я хочу в ній жить,
як легенда прекрасна,
як мрія про світло з імлі-давнини».
Мені було не сумно
і не смішно,
я думав і щипав уявний вус,
коли на покуті нестримно і невтішно
ридав одурений Ісус.

Я не спішив його прогнати з хати,
пустити по морозу босоніж.
Я вирішив у діда запитати —
хай скаже він, йому видніш.

Дідова відповідь Ісусові

«Ти хочеш, Ісусе, легендою стати,
Бажаш обшкрябати з себе брехню,
щоб люди тебе називали братом,
і гріли тебе біля серця-вогню.

Послухай нехитру, немудру мову,
скажу, як умію,— чого тобі ще?
У мене від кожного блудного слова
у серці червоний клекоче щем.
Було нас чотири брати,
найменший між ними — я.
І дружна була, й завзята
козацька наша сім'я.
Косить Щербані уміли,
валити сокирами ліс.
І вже як робили діло,
то задрив і бог, і біс.
Русяві були і чорні,
по пуду — кожен кулак.
Були вайлуваті й моторні,
до праці — кожен мастак.

Мав сильну і горду вдачу
наш батько Щербань Трохим.
Умів так давати здачі,
що всі рахувалися з ним.

Якось ми до столу сіли
кружляти батрацьке питво.
До нас тоді піп Гаврило
зайшов «святкувать» різдво.
Чарчин осушивши з вісім,
до батька звернувся отець:
— Хай хлопці сьогодні з лісу
мені привезуть дровець.—
І звівся обурений тато,
окинув очима всіх:
«Ти ж знаєш, попе,
на свято
робить православним —
гріх!»
А батюшка вицідив з рота:
— На свято — гріх без борщу...
Я вам заплачу за роботу —
хлопцям цей гріх прошу.—
І знову сказали тато:
«Нехай вас цілує кат!
Невже для моїх чубатих
у бога немає й свят?
Іди собі, попе, додому
і добре затям слова:
хлопці поїдуть по дрова
тільки після різдва!»
Розгнівався піп Гаврило
і крикнув тоді зі зла:
— Узнаєш мою ще силу!..—
Та й вискочив з-за стола...
І справді, попівську злобу
побачили ми в жпива.
Ходила тоді хвороба
якась по селу нова.
Усе вона, люта, зжерла —

від усмішок до пісень.
Три брати моїх умерли
у літній гарячий день.
А піп, розметавши брови,
до тата сказав крізь сміх:
— Хай спершу з'їздять по дрова,
тоді поховаю їх...—
Гнітюча злоба зміїна
нависла над батьком моїм —
уперше став на коліна
гордий батрак Трохим.
Я бачив: за три дні в тата
посивіла геть голова.
Три дні синів не виносили з хати,
а в полі були жнива...
Та знає і відчай міру,
мій тато її знайшов —
під полу узяв сокиру
й просити попа пішов.
Умерло село на годину,
ніхто не відкрив повік,
як батько мій за чуприну
до хати попа волік.
Сказав пеймовірно тихо,
і голос, як дзвін, загув:
«Ховайте, бо буде лихо...
Я жарти навек забуду».
А потім всю ніч до знемоги
кричав біля трьох могил:
— Немає на небі бога!
Немає в каміння крил!..—
Не слухав мідяного дзвону,
що ранком до церкви зганяв —
на дривітню клав ікони
й сокиру в лоби вганяв.

Ти хочеш, Ісусе, легендою бути,
ти хочеш, Ісусе, щоб ми,
напившись твоєї отрути,
обмили тебе
слізьми?
Не вірте йому, онуки,—
він плакав уже не раз.
Сьогодні шкіру міняє гадюка,
аби одурити вас.
На тих, хто повірить в нього,
хто знову за ним піде,
прокляття замучених богом,
одурених предків впаде».

Ти слухав, Ісусе, промову діда?
Вона мені мозок на клапті рве —
столітня тяжка обида
у серці моїм живе.
Ісусе!

Плакати годі,
не треба дощу з очей!
Давно ти зрадив народу —
будь проклят
ім'ям людей!

ЧЕРВОНІ КОНВАЛІЇ

Ми ішли через поле.
Двоє.
Говорили чи ні —
Хтозна.
Хмари плинули
Над Сулою,
І на них відлітала веспа.
І уже задихалося літо,
І зітхали вітри у траві,
І колосся, промінням политі,
Ворушилися, мов живі.
Тільки обрій моргав суворо,
Де тополі, немов списи,
Підняли свої вістря вгору
На сторожі цієї краси.
Вуси-вусики у пшениці,
Стежка-стежечка, мов стріла,
До домівки мене і Фріца
Через лап голосний вела.
Ми зустрілися з ним у вузі,
І не відаю сам, чому
Раптом стали ми вірні друзі,
Полюбились один одному.
Ми не слухали, ми не чули
Чорний шепіт сліпих віків.
Ми навпіл розірвали минуле,
Що ковтнуло наших батьків.
Поклади мені в руку руку,
В очі глянувши — не моргай!
Виніс край мій жорстоку муку,
Щоб сьогодні ожив твій край.

Бенкет

Після першої дядько Оверко
Говорив ще про се, про те:
Як знімали хрести із церкви,
Як палили письмо «святе».
Після другої — він історик,
Про Хмельницького річ веде.
Як залізе в столітній морок,
То немов із могили гуде.
А як висушив третю чарку
(«Я за ваше здоров'я п'ю!»),
Пригадав дядько тітку Варку,
Ненаглядну кралю свою.

І почав:

«На моєму тілі
Дев'ятнадцять слідів од куль.
Ти мені не мішай, Василю,
І морганням очей не муль.
Я веду все оце до чого?
Жінка в мене як грім була.
Може, з виду і надто строга,
А в душі — джерело тепла.
З неї прямо хлюпала сила,
Ніби сік з виноградних грон...
Це вона Курта Шнайдера вбила,
Горлоріза на весь район».
Чому Фріцові стало жарко?
Чому виступив з нього піт?
«Отому, що убила Варка,
Скільки малось од роду літ?» —
«Скільки років?
Хай лічить дідько! —
Дядько входив уже в екстаз. —
А мені про це знати звідки?

Я не бачив його ні раз.
Я тоді, брат, служив у піхоті.
Я тоді, хлопче, був солдат.
І не хвастаю — в нашій роті
Поважали мій автомат...»
Я даремно міняв розмову,
Заганяв її в інше русло.
Фріца ранило кожне слово,
Кожне слово душу пекло.
Тиша раптом вповзла у хату,
Кинув бомбу із рота Фріц:
«Перестаньте!..
Це був мій тато...»
Не кажіть
Про його убивць...»
Стало й дядькові раптом жарко,
Ледь промовив: «Оце тобі на!
Та налийте мені ще чарку!
Та горілки давай, не вина!
Ти вже, хлопче, не злись на мене,
Я кажу тобі як солдат:
То не батько твій, а скажений
Був убивця, падло і кат!»
Як побитий, Фріц вибіг з хати
І допізна блукав один...
Хилиталася темінь патлата,
Вечір важко ліз через тин...

Конвалії

Ранком двоє ми йшли по лузі,
Де хлопоче Сула в береги.
Ми були з ним уже не друзі,
Але ще не були вороги.
Холод з нами ходив у лісі,

Дибки стали уперті чуби.
І мовчали в блакитній висі
Величезні столітні дуби.
А на тулубах їх шершавих
Кров сочилася з-під кори...
Доцвітали конвалії в травах,
Голубої весни прапори.
Білі-білі конвалії милі,
Вас насіяла тут весна.
Їй змагатися з літом не в силі —
Утікає на північ вона.
Утікає ярами, ярами
За далекі ліси і горби.
Їй махають прощально гілками
Мовчазні і суворі дуби.
Їй дорогу обмиють росою
Теплі трави і світлі гаї.
За її неземною красою
Одривають в кущах солов'ї.
Білі-білі конвалії милі,
Перли радості у траві.
Вас обпалюють вітри загорілі,
Галасливі вітри степові.
І самі зазітхають у листі,
Пил скорботи їм шлях замете.
Ви вмрете недоторкано-чисті,
Недоторкано-білі вмрете.
Як ви руки йому не спалили,
Коли він осквернив красу:
«Покажи,
Де його могила...
Я...
Букетик йому однесу...»
І зірвав несподівано пломбу
Із душі зубів перехруст.

Я жбурляв не слова, а бомби
Із обпечених гнівом уст.
«Ти прийшов до моєї хати,
Як приходять любов навесні.
Тож не смій мені в серце плювати.
Не пробуджуй злоби в мені!
Не розхлюпує моєї печалі,
Душу зрадою не бентеж,
Я тебе прокляну без жалю,
Коли квіти йому понесеш.
І не тому, що помста груди
На шматки мені зараз рве —
Правди там не було і не буде,
Де ще пам'ять його живе.
Я лякати тебе не смію —
Над тобою не владен страх.
Хочеш ти, щоб минуле зміїв
Пробудило в наших серцях?
Може, хочеш, щоб знову пальці
Затискалися в кулаки,
Щоб зустрілися ми в атаці,
Як в минулому наші батьки?
Тільки розумом подивися.
Правду щиру побач в диму:
Жде ще дехто, щоб ми вп'ялися
У горлянку один одному.
Губи їхні од люті сині,
Злоба щелепи їм звела.
Хай минуле спить в домовині,
Не викопуй з могили зла.
І не гребуй моєю любов'ю.
Ми обидва сильні й живі.
Я ж не хочу, щоб плакали кров'ю
Ці конвалії в чистій траві.
Роздивився тверезо по світу —

Нас нова обнімає доба...
Не неси на могилу квіти,
Де заснула твоя ганьба!»
Він мовчав.
Але хмари з неба
Опустились йому на чоло.
«Це я знаю...
Про це не треба...
Розкажи, як усе було...»

Тітка Варка

Навесні мені вперше мама
Із спідниці пошила штани
І сказала:— Годі гуляти,
Пасти свині, хлопче, жени.—
То високе було довір'я,
В мене аж забивало дух,
Коли вперше вийшов з подвір'я
Не хлопчисько вже, а пастух.
Ми на вигоні в цурки грали,
Заганяли в ямки ошля,
Партизанили й воювали,
Вкравши пруття стальні в коваля.
Раз я біг завертати свині,
Що взяли маршрут на буряк,
І тоді із прозорої сипі
Скинув бомбу на вигін літак.
Я кричав, надриваючись: «Ма-мо!»—
На зелений упавши єдваб...
І зіяла холодна яма,
Де сидів «партизанський штаб».
Потім танки були й машини,
Наполоханий плач і гам.

І криваве намисто шипшини
Замінило цукерки нам.
Тато мій пішов до загону
У Козацький сосновий ліс.
Мама харч їм носила й патрони,
І про це хтось гестапо доніс.
Шнайдер маму одвів на страту,
Їй на шию петлю затіг,
А мене заховала від ката
Тітка Варка в свинячий барліг.
Лиш весною у темні ночі
Виповзав я з свого лігва.
Тітка Варка мене ув очі
Цілувала й шептала слова:
«Виростай для страшної кари,
Виростай на ворожу біду...»
І зірок незліченні отари
Миготіли мені в саду.
Раз вночі розбудив нас грюкіт,
Хрипла лайка й глуха возня:
«Одчиняй, партизанська суко!
Не сховаєш тепер щеня!..»
Тітка — в сніи мене за двері.
«Тільки крикну «тікай» — біжи!
Як повернеться мій Оверко,
Ти про мене йому скажи...»
А сама ухопила сокиру,
Притулилася до стіни
І сказала привітно й щиро:
— Хто там грюкає?
— Одчини!—
Двоє кинулись люто в хату.
Я тоді — з-за дверей на поріг.
Прямо в руки потрапив кату.
«Я тебе тут, щеня, стеріг!»

Глухо впала важка сокира,
Я ще й жаху свого не зборов,
Як на чуба мого з-під мундира
Полилася чужинська кров.
Доки тітці крутили руки,
Я, мов миша, пірнув в гарбузи,
Ніби заєць, помчав через луки,
Через воду брів до лози.
До світання тремтів між латаття,
Доки люди мене не знайшли...
Тітку Варку в розтерзанім шматті
Того ранку на страту вели.
І вона величаво мовчала,
Дивний спокій світивсь на чолі —
Тітка Варка отак зустрічала
Двадцять першу весну на землі.
Говорити ще можна багато,
Але ти зрозумів, чому
Замінив мені дядько тата,
Став я сином навік йому.

Батько

Фріц мовчав. І мовчало літо.
І отерпли мої вуста.
Закликала нас щиро жити
Солов'їна печаль проста.
Що було — ми того не забули.
Те, що є, — перед нами тут.
Хай звільняється серце чуле
Од туману, брехні і пут.
Поклади мені в руку руку,
В очі глянувши — не моргай!
Виші крає мій жорстоку муку,

Щоб сьогодні ожив твій край.
Сонце впало на сизу хмарку,
Обрій полум'ям запалав...
На могилу селянки Варки
Фріц конвалій букет поклав.
Ми прийшли опівночі в хату,
І тоді, задавивши плач,
Фріц до дядька промовив:
— Батьку...
Ти, дурному мені, пробач... —
Дядько був до розмов охочий,
Але тут не знав, що казати.
Тільки витер долонею очі:
«Ну, хлоп'ята,
Пора вже спати...»
Скільки дядьку Оверку весен,
Запитайте в гаю зозуль.
Ніби русла Дніпра і Нейсе,
Обпекли його шрами від куль.
Він строчити умів з автомата,
Чобітьми толочив лани,
Щоб не знали війни і розбрату
Ворогів колишніх сини.
Хто посмів би його осудити,
Хто б його покарати смів,
Коли б серце його розбите
Осліпили помста і гнів?
Міг би він за глибокі рани,
За любов, що сконала в петлі,
Невблаганним кривавим бураном
По ворожій пройтися землі.
Але смерть він дунив без ліку
На суворих дорогах війни,
Щоб жили у братерстві довіку
Ворогів колишніх сини.

Світ зігрів він своєю любов'ю,
Переміряв шляхи вікові,
Щоб ніколи конвалії кров'ю
Не ридали
Ніде
В траві.

КИРПАТИЙ БАРОМЕТР

I. Замість вечірньої молитви

Ти лежиш іще впоперек ліжка —
Ну до чого мале й чудне!
А до тебе незримі віжки
Прив'язали цупко мене.

Кажуть, носа ти вкрав у баби,
Губи й ноги забрав мої,
Взяв у матері синю звабу
І в очах своїх затаїв.

Спи, грабіжнику мій кирпатий.
Сумнів диханням розігрій,
Я тобі стану в голови слати
Найніжніші подушки мрій.

Розішлю свої думи в дозори,
Щоб у сизому міражі
Не ступило свавільне горе
На кордони твоєї душі.

Бо не змок ще убивчий порох
Од потоків дитячих сліз —
Через трупи надій бадьорих
Твій одвічний і підлий ворог
До усмішки твоєї ліз.

Над народами, пад віками
Встало горе, мов чорний гном.
Торохтять бойові тамтами
Над прозорим дитячим сном.

Відгодована злість, і хитрість,
І закута в броню брехня
Атакують добро і щирість
Серед ночі й білого дня.

Гуркотять бойові колісниці,
Свищать ратища і шаблі...
І тривозі моїй не спиться,
Йде вона босоніж по землі.

І встає проти кривди й злоби
Мій обсмалений сонцем гнів,
Щоби спав ти спокійно, щоби
Ти сміявся і жебонів.

І ладнає совість гармати
Проти підлості і обмов,
І виводить зневіру на страту
Безпощадна моя любов.

Налгчайся земними силами,
Вдосталь радощів зачерпни —
Над тобою тріпочуть крилами
Тихі-тихі спокійні сни...

II Погрози ночі

Вибіг він з туману муки, втомлено присів,
Гуртувались мляві звуки у сузір'я слів.

Мав він силу необорну, цей лукавий хтось.
Мені в душу світло чорне від тих слів лилось.

Він сказав: «Скопа твій спокій на моїх ножах,
Я — на місці, я — стокий, я — всесвітній жах.

Дам тобі великі очі і великі вуха,
Страх до смерті залоскоче силу твого духа.

Гей, виходьте, мої слуги, мої вірні діти,
Мою владу, мою силу дурню покажіть!»

Вибігали із туману з галасом і гиком
Довгоруки, волохаті, обплетені ликом.

Вузьколобі й кучоногі, з іклами-зубами,
Заходились вибивати тропака погами.

Танець пітекантропів

Ми не брешем, не лукавим —
Що подужаєм, берем!
Ми сьогодні світом правим,
Все жерем,
Жерем,
Жерем!

Тільки ми од страху вільні,
Ми — сини Європи!
Ми — могутні,
Ми — всесильні,
Ми — пітекантропи!

Нам живеться ласо й любо,
А на совість ми плюєм —
Що потрапило на зуби,
Те жуєм,
Жуєм,
Жуєм!

Тільки ми від глузду вільні,
Ми — сини Європи!

Ми — могутні,
Ми — всесильні,
Ми — пітекантропи!

Танцювали, гупотіли, раптом провалились,
На їх місці генерали як з землі вродились.

Оточили мою душу й заревіли п'яно,
Били в груди кулаками, мов у барабани.

Хор генералів

Слухай, мрійнику, ідіоте!
Ти — в комедії лицедій!

Ми випльовуєм сотнями з рота
Недогризки людських надій.

Не цяцьками — ракетами бавимо,
А життя не вертає назад —
Син ітима з очима кривавими
Крізь гарячий атомний чад.

Одсахнеться твоєї щирості
І шукатиме ласки у риб,
Коли з серця у нього виросте
Наша мрія — атомний гриб.

Ми його заберем у тебе,
Вкрадем юність його й любов
І піднімем в розчахнуте небо
Над німим божевіллям дібров.

Здичавілі од крові нації
Будуть щирити ікла, мов звір,
І здихатимуть від радіації
У роззявлених пащах пір.

Як розірве космічну тишу
Передсмертний стогін землі —
Вічність подвиги наші запише
На своєму сивім чолі!

Вони пливли у ніч, як манекени,
Крізь їхні вигуки байдужі і страшні
Прилинув синім видивом до мене
Маленький привид і сказав мені.

Монолог маленького привида

Я — твій ровесник. Доля моя куца,
Печаль моя не відає кінця --
Старих світил чіткі орбіти рвуться,
І гаснуть ненароджені сонця.

Я — твій ровесник. Плоть моя убита,
Із ребер в мене вирости дуби.
Моє життя потрощене, мов жито,
Ціпами божевілля і злоби.

Коли я біг розхристаний на луку,
Де обрій так прозоро глибенів,
Чужий солдат схопив мене за руку
І до людей у білому одвів.

І я дививсь на них незрозуміло,
В зіпницях метушилися зірки,
І кров моя червоно цебеніла
У банку із рожевої руки.

І чорна ніч звелась в очах у мене,
І сон легкий навек мене зборов...
Моїм убивцям у голодні вени
Влили мою дитинно чисту кров.

Я — твій ровесник, пролісок надії,
Розтоптаний жорстокістю нікчем,
Я — син краси і голубої мрії,
Я — автор ненаписаних поем.

Я — твоя мука і твоє сумління,
Мені кати не обрубали крил:
Із ран моїх бере твоє коріння
Для боротьби і ненависті сил.

Немає в мене страху за плечима —
Я розірвав його одвічний гніт.
Великими блакитними очима
Дивлюся я докірливо на світ.

Йди і спопеляй байдужі душі,
І сліпоту, й холопство прокляни,
Щоб не зійшлись в кривавицю заюшені,
Народів обікрадених сини.

Я — твій ровесник. Доля моя куца.
Печаль моя не відає кінця.
Я кличу вас у відчаї не гнуться,
А вибухати, як нові сонця!

III. Ранок

Над тихим сном мого малого сина,
Над плетивом думок моїх і мрій
Пливла тривога, ніби всевіт, сива,
Гойдаючись на гребенях надій.

Цідилась ніч крізь темне сито неба,
І зорі танули, як вогники малі...
Кирпатий мій! Дивлюся я крізь тебе
У завтрашні страдалиці Землі.

Я бережу для тебе її квіти,
Тобі несу думок своїх огонь,
Для тебе запускаю на орбіти
Ракети із порепаних долонь.

Ми народились в муках, щоб родити,
Синами обезсмертити свій рід,
Щоб квітував, на диво всьому світу,
Козацький геніальний родовід!

Сини! Сини! Барометри кирпаті
Людського спокою і завтрашнього дня!
Ми перед вами разом винуваті,
Що на планеті бійки і гризня.

Ми винуваті, що міліють ріки
І лисинами світять береги,
Що десь духовні лупляться каліки
І виростають ваші вороги.

Будь проклят спокій! Досить нарікати
На клопітливий і суворий час!
Грядуть сини — барометри кирпаті,
Вони за все питають завтра нас.

ЦАР ПЛАКСІЙ ТА ЛОСКОТОН

Цареве сімейство

Там, де гори і долини,
Де гуляє вітровій,—
Там цвіте краса-країна
З дивним ім'ям Сльозолий.
І колись в країні тій
Був на троні цар Плаксій,
Голова його мов бочка,
Очі — ніби кавуни.
В Плаксія було три дочки
І плаксивих три сини.
Старша звалася Нудота,
Середульшенька — Вай-Вай,
Третя донечка — Плакота,
Всі сльозливі через край.
А цареві три сини
Так і звались — Плаксуни.
Отака була сім'я
У царя у Плаксія.
Цілі дні вони сиділи,
Голосили, та сопіли,
Та стогнали, та ревли,
Сльози відрами лили.
Цар Плаксій велів сердито:
«Хай із ними день при дні
Плачуть всі в країні діти,
Бо сміятись і радіти
У моєму царстві — ні!
Хто всміхнеться — в часі тім
Я того негайно з'їм!»
Ще була у Плаксія
Грізна гвардія своя:

В ній служили молодці
Забіяки-сльозівці.
Хто сміявсь — вони хапали
І нагайками шмагали,
Так що в царстві тому скрізь
Вистачало плачу й сліз.
Цар любив, як плачуть діти,
Бо любив їх сльози пити.
Отакий був цар Плаксій
У країні Сльозолий.

Дядько Лоскотон

Але в тому диво-царстві,
Зневажаючи закон,
Жив у мандрах і митарстві
Добрий дядько Лоскотон.
Він приходив кожний вечір —
Хай чи дощ іде, чи сніг —
До голодної малечі
І усім приносив сміх.
Мав він вдачу теплу й щиру,
Ще й лукавинку в очах.
І була накідка сіра
В Лоскотона на плечах.
Лоскотливі мав він вуса
І м'якепські, наче пух.
І м'яке волосся русе
Розсипалося до вух.
Він як прийде, залоскоче,
То сміється, хто й не хоче.
Тільки де він появлявся,
Зразу плач там припинявся,
І приходив до усіх
Голосний та щирий сміх.

Не любили Лоскотона
Цар Плаксій і Плаксуни,
Видавали заборони
Проти лоскоту вони.
І за дядьком Лоскотонем
Із нагайками в руках
Охоронці злих законів
Полювали по хатах.
Але дядько Лоскотон
Не боявся цих заслон:
Він ходив по всій країні
І носив з собою сміх
В розмальованій торбині,
В пальцях лагідних своїх.

Арешт Лоскотона

Розізливсь тоді Плаксій —
Цар країни Сльозолий.
Гнівno він гукнув із трону:
«Гей, ледачі сльозівці!
Хто впіймає Лоскотона,
Буде муж моїй дочці!
Хто його посадить в льох —
Вибирай одну із трьох!
Бо уже цей Лоскотон
Скоро нам розвалить трон:
Що тоді ми будем пити,
Як не будуть плакати діти!»
І завзяті сльозівці
Понеслись у всі кінці,
Щоб скарата по закону
Баламута Лоскотона.
Довго скрізь його шукали,
У всі шпарі заглядали,

Перерили всі двори,
Обходили всі бори,
Час потратили дарма:
Лоскотона скрізь нема,
Бо його завжди і всюди
Од ловців ховали люди.
Опівночі Лоскотон,
Коли всіх колише сон,
Йшов собі в бідняцькі хати
Їхніх діток розважати.

Був тоді у Плаксія
Лютий посіпака,
Віроломний, як змія,
Капітан Макака.
Так хотілося йому
Царським зятем стати,
Що ні разу в ту зиму
Не лягав і спати.
Все ходив, усе він слухав
І нарешті все рознюхав.
На світанку Лоскотон,
Насмішивши діток,
У міцний поринув сон
Між кленових віток.
А лукавий капітан
Підікрався змієм
Й Лоскотонові аркан
Зашморгнув на шиї.
Руки вивернув назад,
Міцно спутав ноги
І мерщій у Плаксоград
Рушив у дорогу...

Весілля в палаці

Лоскотона посадили
За вузенькі грати,
А в палаці порішили:
— Час весілля грати...—
Гей, зійшлися царенята
І придворна свита
Наречених шанувати,
Сльози діток пити.
До вінця веде жених
Висохлу Нудоту,
Та дивитися на них
Зовсім неохота.
Хоч Макака був бридкий,
А вона ще гірша,
Їм поет один гладкий
Присвятив ще й вірша.
Стільки там було хвальби,
Так скрасив їх вроду —
Навіть жаби від ганьби
Булькнули у воду!
Але цар ходив, пишався,
Він із зятем цілувався,
Похвалявся: «Ну, тепер
Лоскотон, вважай, умер!
Недоступним став для всіх
Голосний та щирий сміх.
Тож від радості стрибайте!
Тож від радості ридайте!
Ми тепер встановим скрізь
Віковічне царство сліз!»
Так розхвастався Плаксії —
Цар країни Сльозолий.

Звільнення Лоскотона

Та поки гуло весілля,
То п'яниці вартові
Напились якогось зілля
Та й поснули у траві.

А вночі йшли до в'язниці
Батраки й робітники,
Щоб звільнити із темниці
Лоскотона на віки.
Рознесли всі перепони,
Гнули ґрати, мов пруги:
— Гей, веселий Лоскотоне,
Це прийшли твої брати!
Йди до нас, веселий брате,
В нашу здружену сім'ю!

Підем разом догравати
Ми весілля Плаксію...

Продовження весілля

У палаці кожен скаче
Та від щастя гірко плаче,
Ллються сльози, як ріка,—
Бачте, радість в них така!

Раптом цар упав на трон:
— Ой, рятуйте — Лоскотон! —
Всі відразу «ох!» та «ах!»,
Жах у кожного в очах.
А веселий Лоскотон
До царя стрибнув на трон

І сказав йому якраз:
— Насмієшся ти хоч раз!..—
Став царя він лоскотати,
І Плаксій став реготати.
Так сміявсь — аж заливався,
Аж від реготу качався,
Кулаками очі тер —
Потім лопнув і помер.

Ой, була ж тоді потіха —
Цар Плаксій помер од сміху!
З ним придворні одубіли,
Бо сміятися не вміли.
А цареві три сини,
Три завзяті Плаксуни,
Так сміялись-реготали,
Що штани з них поспадали —
Тож всі троє без штанів
До чужих втекли країв.

Три царівни теж навтьоки
У чотири бігли боки.
Кровопивці-сльозівці
Стали п'явками в ріці,
А Макака-забіяка
З'їв себе із переляку.
Так веселий Лоскотон
Розвалив поганський трон.
Сам же він живе й понині,
Дітям носить щирий сміх
В розмальованій торбині,
В пальцях лагідних своїх.
Схочеш сам піти в цей край,
То маршрут запам'ятай:

Треба йти спочатку прямо.
Потім вправо завернуть,
А тоді поміж дубами
Поведе наліво путь.
Після цього вже помалу
Чимчикуй куди попало:
Як од втоми не впадеш —
В цю країну попадеш.

ПОДОРОЖ У КРАЇНУ НАВПАКИ

Лесик, Толя й два Володі
Сумували на колоді.
Лесик скаржився: «Хлоп'ята,
Страх як тяжко жить мені —
Слухай маму, слухай тата,
Умивайся день при дні.
Ох і тяжко жить мені!»
Толя теж сидить бідує,
Вилива жалі свої:
«Дуже Тоня вередує,
Розважай весь час її...»
А Володя скиглить: «Тато
Змусив квіти поливати...»
І зітхає вся четвірка:
«Як нам тяжко!
Як нам гірко!»
Раптом трісь — і перед ними
Бородань малий з'явивсь,
Хитруватими очима
На четвірку він дививсь.
І сказав до них суворо
Цей химерний чоловік:
«Я почув про ваше горе
Й через доли, через гори
Свою бороду волік —
Поспішав мерщій сюди
Виручати вас з біди.
Недалеко звідсіля
Є чудна одна земля —
Там пі дня нема, ні ночі,
Кожен робить там, що хоче...»

Тут всі четверо до нього:
«Поможіть нам, допоможіть!
Як пройти в оту країну,
Розкажіть нам, розкажіть!» —
«Поможу я вам охоче, —
Каже власник бороди, —
Ви на мить заплющіть очі —
Я відправлю всіх туди».
Тільки так усі зробили,
Всіх як вітром підхопило,
Закрутило, завертіло,
Заревло і загуло
Й над степами,
Над лісами
Аж під небом понесло!
Як розплющили всі очі,
Закричали:
«Тру-лю-лю!
Я роблю тепер, що схочу,
Що захочу, те й роблю!
Ми потрапили-таки
У країну Навпаки!»
Ну а цей чудесний край
Для малечі просто рай:
Там в річках тече чорнило,
Там ніхто й не чув про мило!
Всі замурзані по вуха,
Галасують всі щодуху,
Оком чують, вухом бачать,
Догори погами скачуть.
Сажотруси хати білять,
Землеміри небо ділять,
Косарі дерева косять,
Язиками дрова носять.
Взявши торби, малюки

Ходять в небо по зірки.
Наберуть їх повпі жмені,
Ще й напхають у кишені
І додолу з неба — скік! —
Хто на скирту, хто на тік.
Лесик, Толя, два Володі,
Як малі телята в шкоді,
Цілий день брикали, гралисьь,
Реготали і качались,
То з якимись хлопчачками
Воювали галушками,
То в густих чагарниках
Танцювали на руках.
І кричали:
«Тру-лю-лю!
Що захочу, те й роблю!»
Потім, стомлені й щасливі,
Спали, висячи на сливі.
Одіспавшись, ласуни
Рвали з дуба кавуни
І з кущів серед левад
Смакували шоколад.
Якось їх біля млина
Стріла гвардія чудна —
Ці вояки в штанях синіх
Верхи їхали на свинях.
«Хто такі? — спитав похмуро
Найстрашніший мацапура. —
Це перевертні, не діти!
Гей, хапайте їх, в'яжіте!»
І вояки той наказ
Так і виконали враз
Та й погнали неборак
До палацу Невмивак.
Ждав їх в будці для собаки

Цар Великий Невмивака —
Він найстаршим тут вважався,
Бо сто років не вмивався.
Як побачив цар малих,
Закричав, завив на них:
«Що це в біса за прояви?
В них праворуч руки праві?!
Чом вони очима бачать?
Що це, слуги мої, значить?
Треба їх обмити чорнилом,
Бо від них одгонить милом.
Потім всім їм для науки
Треба викрутити руки,
Ще й відтяти треба вуха
Та навчить очима слухать.
Лиш тоді ці диваки
Зможуть жити в Навпаки.
А тепер цих недотеп
Замуруйте в темний склеп!»
Так, зіпершись на ломаку,
Гаркнув грізний Невмивака,
І дітей всіх чотирьох
Слуги кинули у льох.
У льоху в холодній тиші
Шаруділи сонні миші,
Од стіни та до стіни
Сновигали таргани,
І, забившись в кутки,
Пряли пряжу павуки.
Пронизав усіх хлоп'ят
Страх нечуваний до п'ят,
Тож всі четверо щосили
У тюрмі заголосили.
І від тих солоних сліз
Льох увесь по швах поліз:

Спершу стіни тануть стали,
Потім двері з цукру впали.
І щаслива дітвора
З криком радісним «ура!»
Задала стрімкого дьору
Од царя страшного з двору.
А вояки в штанях синіх
Мчали назирці на свинях,
І кричали, й докоряли,
Й помідорами стріляли.
Ось-ось-ось були б спіймали,
Але свині раптом стали
Й повернули до лози
Смакувати гарбузи.
Як вояки не галділи,
Свині й слухать не хотіли —
Тільки рохкали й хрумтіли,
Гарбузи все їли, їли.
А наївшись, як одна,
Всі чкурнули до багна.
Тож вояки всі чимдуж
Мчали слідом до калюж
Та благали:
«Любі паці,
Вже пора вставать до праці!»
Свині добре все те чули,
Але й вусом не моргнули
І пролежали в багні
Дві секунди ще й два дні.
А тим часом паші діти
Мчали, мов несамовиті,
Через поле й сінокіс
Та й потрапили у ліс.
Тут, у лісі на поляні,
Квіти бавились рум'яні —

Грали в гилки, в коперка,
Танцювали гопака.
Як побачили малих,
Прудко кинулись до них,
Застрибали, заскакали,
У листочки заплескали:
«Йдіть до нас!
До нас у коло —
Потанцюєм, як ніколи!»
Квіти діток гратись кличуть,
А вони стоять, кигичуть:
«Там вояки в штанях синіх
Доганяють нас на свинях.
Хочуть ці лукаві круки
Повикручувать нам руки.
Ой! Ой! Ой! Де наші мами,
Що без них тут буде з нами!»
Квіти з жаху стали сині:
«Нас також потопчуть свині!..»
Тут до них підскочив дід —
Кущовик Червоний Глід:
«Не сумуйте, не кричіте,
Я поляну оточу.
І свиней топтати квіти
Відучу!»
Глід, Шипшина й Терен дикий
Вмить без галасу і крику
Всю поляну оточили,
Нашорошили голки
Й заганяли їх щосили
Свиням в поги і боки.
І воякам шматували
Пишний одяг і тіла —
Впало ранених чимало,
Кров з них ріками текла.


Вже вояки, як не брались,
Тільки геть пообдирались —
В колючках, усі в крові
Повтікали ледь живі.
Розізлився Невмивака,
Що зірвалася атака,
І звелів поставить, клятий,
Круг поляни вартових,
Щоб зухвальців упіймати —
Хай чи мертвих, чи живих!
Він сказав:
«Дітей схопіть
І в чорнилі утопіть!»
І вояки в штанях синіх
Сновигали скрізь на свинях,
Доглядали, щоб малечі
Не було шляхів до втечі.
Ну а діти, бідні діти,
Стали худнути, марніти,
Стала їх бороти втома,
Закортіло всім додому.
І зітхала вся четвірка:
«Як нам тяжко!
Як нам гірко!»
Раптом трісь — і перед ними
Бородань малий з'явивсь.
Хитруватими очима
На четвірку він дививсь.
«Хто із вас додому хоче, —
Наже власник бороди, —
Хай лишень заплющить очі —
Віднесу його туди...»
Тільки всі отак зробили,
Всіх як вітром підхопило,
Закрутило, завертіло,

Заревло і загуло
Й над степами,
Над ярами
Попід небом понесло!
Як розплющили всі очі,
Гульк — уже в своїм дворі!
Їх стрічають, обнімають
І бабусі, й матері.
І кричать мандрівники:
— Нас тепер ніяким дивом —
Навіть бубликом красивим!—
Не заманите віки
У країну **Н а в п а к и!**



ПРИМІТКИ





До цього однотомника увійшло все краще з поетичної спадщини Василя Симоненка. Його перша книжка «Тиша і грім» вийшла 1962 року в Держлітвидавві (тепер видавництво «Дніпро»). Наступна поетична збірка «Земне тяжіння» випущена видавництвом «Молодь» через два роки (1964), коли її автора уже не було в живих. До 50-річчя Великого Жовтня видавництва «Дніпро», «Радянський письменник» і «Молодь» випустили досить солідну бібліотеку вибраних творів поетів різних поколінь, в тому числі й тих, чий доробок ще не був у повній мірі відомий читачеві: літераторів двадцятих — тридцятих років, і тих, хто й не встиг розквітнути, загинувши у борпі з фашистськими загарбниками; і «Молодь» серед багатьох авторів видала і перше вибране Василя Симоненка — «Поезії» (1966). До цього, крім кращих віршів, поем і казок із попередніх двох книжок, увійшли також окремі твори, які були відомі з періодики або зберігалися в архіві письменника. Вони об'єднані у розділі «Листи з дороги». Найповніше видання творів Василя Симоненка здійснене 1981 року видавництвом «Молодь». Книга «Лебеді материнства» готувалася тривалий час: видавці поставили перед собою нелегке завдання —

зібрати весь творчий доробок письменника. Довелося звернутися до періодики (В. Симоненко у різний час працював у газетах «Черкаська правда» і «Молодь Черкащини», був кореспондентом «Робітничої газети»), до архівів цих видань та архіву письменника. Велику допомогу видавництву подала журналістка із Черкас Лілія Павлівна Шитова, яка свого часу працювала разом з Василем Андрійовичем. Щиро сприяла здійсненню такого задуму мати поета. Наслідок був відрадіюючий: до збірки «Лебеді материнства» ввійшло понад п'ятдесят поетичних творів, які не публікувалися в попередніх книжках. Особливо важливо, що в багатьох із тих творів поет оспівує нашу соціалістичну Вітчизну, Комуністичну партію, дружбу радянських народів, звертається до образу Леніна і чітко та недвозначно виявляє свою громадянську позицію. Крім того, збірка «Лебеді материнства» включає прозові твори — новели, гуморески та публіцистичні статті письменника. Основу розділу прози склала книжка «Вино з троянд», випущена 1965 року львівським видавництвом «Каменяр» у бібліотеці «На добрий вечір». Звичайно, поза книжками лишилася багата журналістська спадщина Василя Симоненка. Пробирав він свої сили і в царині критики: зокрема, на сторінках газети «Черкаська правда» дослідники виявили статтю Василя Симоненка про роман Олеся Гончара «Перекоп». Цілком очевидно, що пошуки і ґрунтовне дослідження творчого доробку Василя Симоненка триватимуть і в майбутньому збагатять наше читацьке знання і розуміння цієї талановитої письменницької постаті.

Та й те, що вже зібрано й опубліковано, засвідчує, що в особі Василя Симоненка українська радянська література має поета-громадянина, якого приваблює героїчне, народне, людське в житті і в людині. Багата його спадщина на інтимну лірику, невіддільну, однак,

від громадянського, загальносуспільного начала, позначену повагою, любов'ю до людини. Вірші цієї тональності і склали перший розділ книги «Поезія». Оскільки в творчості Василя Симоненка виразно і послідовно проступає сатиричний струмінь, ми вважали за доцільне підтримати починання видавців книги «Лебеді материнства» і виділити твори цього жанрового спрямування в окремий розділ гумору і сатири. Третій розділ складають поеми та казки, які яскраво засвідчують широту творчих зацікавлень і можливостей письменника, його виразне тяжіння до драматичної поеми.

В усіх трьох розділах твори розташовані за книгами і в тому порядку, в якому вони там опубліковані.

Добірка «Мандрівка по цвинтарю. Низка епітафій» була вже в першій книжці поета і включала дев'ять епітафій: «Бюрократові», «Брехунові», «Плазунові», «Любителю вказівок», «Кляузникові», «Заздрісникові», «Холуєві», «Затискувачеві критики», «Підозріливому». У книжці «Земне тяжіння» маємо вже 23 епітафії. В останньому виданні добірка подається за повнішим варіантом. Тому структурно віднесена до книжки «Земне тяжіння». Водночас з книжки «Тиша і грім», що виходила за життя поета, взято заключний «Запис у книзі вражень», якого немає в другій, уже посмертній збірці.

У розділі «Поеми. Казки» шість творів. «Симфонія прощання» та «Прокляття» були вже в першій книжці письменника. «Червоні конвалії» та «Кирпатий барометр» взято із збірки «Земне тяжіння». Віршовані казки «Цар Плаксії та Лоскотон» і «Подорож у країну Навпаки» 1963 і 1964 років виходили окремими книжками у видавництві «Веселка». Отже, і в цьому розділі дотримано той же структурний принцип, що і в попередніх двох.

Твори Василя Симоненка ще з публікацій у періо-

диці привертали до себе увагу. Про зацікавлення його поезіями свідчать і тиражі книг: першої — 3,5 тисяч примірників, другої — 7,5 тис., а виданих у 1966-му і 1981 рр. — по 20 тисяч примірників.

Усі ці поетичні книжки мали і щире супровідне слово письменників — його ровесників або старших товаришів. Перша книжка «Тиша і грім» вийшла з післямовою Степана Крижанівського «Радість першовідкриття». Передмову «Слово про Василя Симоненка» написав його побратим по перу Микола Сом. Книжка «Поезії» 1966 року відкривається проникливою статтю «Не вернувся з плавання», автор якої — Борис Олійник — теж університетський товариш і послідовний борець за чистоту Симоненкового імені, проти всілякого роду його лжедрузів. Книжка «Лебеді материнства» вийшла з глибокою і пристрасною передмовою видатного українського радянського письменника Олесь Гончара. Уже самою назвою статті — «Витязь молоді української поезії» — визначено роль і місце Василя Симоненка в сучасній українській літературі. Олесь Терентійович з готовністю відгукнувся на прохання видавництва «Молодь» і передмову до книжки написав одразу — 1971 року. Оскільки підготовка і випуск книжки непомірно затягнулися, письменник опублікував статтю у книзі «Про наше письменство», що вийшла 1972 року, і послідовно включав її до своїх книг, а так само до шостого тому творів (1979 р.), нерідко зазначаючи, що це передмова до книги Василя Симоненка «Лебеді материнства». Нарешті, 1981 року, ця передмова з'єдналася з книжкою, для якої спеціально написана.

За згодою автора, статтю «Витязь молоді української поезії» ми взяли і до цього видавця.



З М І С Т

Витязь молодой української поезії. <i>Олесь Гончар</i>	3
---	---

ПОЕЗИЇ

Із книжки «Тиша і грім» (1962)

Жорна	10
«Я закоханий палко, без міри»	12
«Можливо, знову заgrimлять гармати»	12
«Де я не буду, що робить не стану»	13
Баба Онися	13
Піч	14
Прощання Федора Кравчука, колгоспного конюха, з старою хатою	15
Дід умер	16
Спасибі	18
Мій родовід	19
Шум полів (над «Кобзарем»)	20
Леся Українка	21
Косар	22
Перший	23
Квіти	24
«Ми думаєм про вас...»	25
Ровесникам	26

«Юність в інших завше загадкова» . . .	26
Язик (<i>балада</i>)	27
«Земля кричить. Шинкують кров'ю війни» .	29
Русь	30
«Флегматично зима тротуаром поскрипує» .	32
«Вже день здається сивим і безсилим» .	32
Мій Київ	33
Пучок суніць	33
Грудочка землі	35
Степ	36
Кривда (<i>новела</i>)	37
Ошукана могила	39
Ні, не вмерла Україна!	40
Варвари	41
Лист	41
Тиша і грім	42
Любов	48
Компаньйонка	48
Суперники	50
Вона прийшла	52
«Буду тебе ждати там, де вишня біла» . .	52
«Ти не можеш мене покарати»	53
«Коли б тобі бажав я сліз і муки»	53
«Спади мені дощем на груди»	54
Море радості	54
Закохана	55
«Берези, в снігу занімілі»	56
«Ніби краплі жовті, в темну воду» . . .	57
«Не дивися так печально, брів похмуро не підводь»	58
«Я дивлюся в твої перелякані очі»	58
«Є в коханні і будні, і свята»	59
«І чудно, і дивно якось»	60
«Ой майнули білі коні, тільки в'ються гриви»	61

«В грудях набубнявіла тривога»	61
Уманським дівчатам	62
Русалка (<i>легенда</i>)	63

Із книжки «Земне тяжіння» (1964)

«Світ який — мереживо казкове!»	67
Лебеді материнства	68
«Скільки б не судилося страждати»	69
«Ти знаєш, що ти — людина»	70
«Я чую у ночі осінні»	71
Україні	72
Пророцтво 17 року	72
Монархи	73
«Де зараз ви, кати мого народу?»	74
«Гей, нові Колумби й Магеллани»	75
«О земле з переораним чолом»	76
Одинока матір	76
Перехожий	78
Помилка	79
«Навіщо бундючитися пихато»	79
«Минуле не вернуть, не виправить мпнуле»	80
«Як не крути»	80
Осінній дисонас	81
Завірюха	81
З вікна	82
«Розвели нас дороги похмурі»	83
«Найогидніші очі порожні»	83
Чую	84
Чари ночі	84
«Там, у степу, схрестилися дороги»	85
Крапля в морі	85
Невже?	86
«Земле рідна! Мозок мій світліє»	87
Старість	88
«Люди — прекрасні»	89

«Вихвалять, і славити, й кричати»	89
Засівна	90
«Благословенна щедрість! Все від неї»	91
Дума про щастя	92
«Впало сонце в вечірню куряву»	94
«Задивляюсь у твої зіниці»	95
Поет і природа	95
«Через душі, мов через вокзали»	96
«Чорні від страждання мої ночі»	96
«Всі образи й кривди до одної»	97
«Виє вітер, довго впе, навіть слухать обрида»	98
«Я чекав тебе з хмари рожево-ніжної»	99
«Говорю я з тобою мовчки»	100
Абажури	101
«Ну скажи — хіба не фантастично»	101
Чадра	102
Ікс плюс ігрек	103
«Дотліває холод мій у ватрі»	103
«Я тобі галантно не вклонюся»	104
Не вір мені	105

Із книжки «Поезії» (1966)

«І знову сам воюю проти себе»	106
«Я юності не знав. Нудотно і похмуро»	107
«Не лицемірити, не чванитись пихато»	108
Я...	108
«Є тисячі доріг...»	109
«Стільки в тебе очей»	109
«Все було. Дорога закричала»	111
Самотність	111
«У маленьких очах відбивається світ»	112
Маленькі сонця	112
Про поезію	113
«Може, ти зі мною надто строга»	114

«У душі моїй»	114
«Як хороше радіти без причини»	115
Переспів з народної	116
«Зимовий вечір»	116
«Осіній вечір морозом дихав»	117
Одурена	117
«Заграв смерть іржавою трубою»	118

Із книжки «Лебеді материнства» (1981)

Чуття великої любові	119
Безсмертні предки	120
Завжди ми, Росіє, з тобою	121
«Я не бував за дальніми морями»	122
Матері	122
Салюти миру	123
Травневий акорд	124
Брама замку Стюартів	125
«Ні перед ким не станеш спину гнути»	126
З дитинства	126
Моя мова	128
Крізь століття	129
«Верби й тополі, діброви й гаї»	130
Повернення	131
Серце моє в комсомолі	133
«Встає над нами сонце, як вставало»	134
«Бубнявіють думки, проростають словами»	135
«На білих конях пронеслися роки»	136
«Ми усі по характеру різні»	137
«Понеси мене на крилах, радосте моя»	137
«Щось нове у серці забриніло»	138
Собі самому	138
«Десь на горизонті хмара-хустка»	139
«Набіга довга тінь на пристані»	139
«Мені здавалась пошлою й бридкою»	140
«Ти спішила до мене, ти квапилась дуже...»	140

Вишивальниці	141
«Снігу, снігу сиплеться довкола»	141
Пішла	142
«Ти до мене прийшла не із казки чи сну»	142
Моя вина	142
«Я не помру від розпачу і муки»	143
«Сниться мені невідома Італія»	143
«Прощай, мій зошите!»	144

САТИРА. ГУМОР

Із книжки «Тиша і грім» (1962)

Гнівні сонети	146
1. Погода	146
2. Без назви	147
Пильному	147
Лист читачів поету	148
Годивник	148
Мудра сова	149
«Яке зухвальство!..»	149
Ріка й Заплава	149
Ювілейний слей	150
Дупло	151

Із книжки «Земне тяжіння» (1964)

Головешка	153
Герострат	154
Веселий похорон	155
Лев у клітці	156
До папуг	157
«Торжествують»	157
Пересторога славолюбцеві	158
«Люди часто живуть після смерті»	158
До суетсловів	158

Містиківі...	159
Заячий дріб	160
Мандрівка по цвинтарю (низка епітафій)	168
Запис у книзі вражень	173

Із книжки «Поезії» (1966)

Догматики	174
-----------	-----

Із книжки «Лебеді материнства» (1981)

Лист до всесвітнього обивателя	175
Суд	176
Кривлякам	177
Мудра Паляниця	178
Хміль на Дубі	179
Вовк-миротворець	179
Два осли	180
Вовкам на зло	180
Дивний Хан	181
Гаврилова агітація	181
Себе ж не видно	182
Два дурні	182
Галасливому менторові	182
Одному сатирикові	183
Балада про зайшлого чоловіка	183
Тінь	185

ПОЕМИ. КАЗКИ

Симфонія прощання	188
Прокляття	196
Червоні конвалії	202
Їрпатий барометр	212
Цар Плаксії та Лоскотон	219
Подорож у країну Навпаки	227
Примітки	235

БИБЛИОТЕКА ПОЭТА

Василий Андреевич Симоненко

СТИХОТВОРЕНИЯ

Составитель *Владимир Васильевич Биленко*

Киев, «Радянський письменник», 1984


(На украинском языке)

Фронтиспіс — гравюра художника

В. Є. ПЕРЕВАЛЬСЬКОГО

Редактор *О. В. Луцій*
Художник *Д. Д. Грибов*
Художній редактор *П. Х. Ткаченко*
Технічний редактор *А. В. Джафарова*
Коректори *Н. В. Камендровська,*
Т. К. Щегельська

Інформ. бланк № 1991

Здано на виробництво 12. 07. 84. Підписано до друку 18. 09. 84. БФ 25317. Формат 70×90^{1/32}. Папір друкарський № 1. Звичайна нова гарнітура. Високий друк. 9,07 ум.-друк. арк., 9,4 ум. фарб.-відб., 8,86 обл.-вид. арк. Тираж 28 000 пр. Зам. 1110-4. Ціна: в оправі 1 крб. 

Видавництво «Радянський письменник», 252054, Київ-54, вул. Чкалова, 52.

Львівська книжкова фабрика «Атлас», 290005, Львів-5, вул. Зелена, 20.

Симоненко В. А.

- С37 Поезії / Упоряд. та приміт. В. В. Біленка; Вступ. стаття О. Т. Гончара; Редкол. О. Є. Засенко та ін.— К.: Рад. письменник, 1984— 246 с. І л. портр.— (Б-ка поета).

До книжки вибраних творів відомого українського поета Василя Андрійовича Симоненка (1935—1963) ввійшли найкращі ліричні, а також сатиричні й гумористичні вірші, поеми і казки для дітей.

С $\frac{4702590200-151}{M223(04)-84}$ БЗ.17.19.84

У2

1911

